

ДЖУЛИ ГАРУД

Бърз триумф

Издателска къща
Хермес

ДЖУЛИ ГАРУУД БЪРЗ ТРИУМФ

Превод: Пепа Стоилова

chitanka.info

Корделия е силно привързана към баща си — Андрю, който я е отгледал сам след трагичната смърт на майка ѝ.

Години по-късно той получава инфаркт и разбира, че му остават броени дни. Андрю разкрива на дъщеря си шокиращата истина за жената, дарила я с живот. Оказва се, че майка ѝ не е починала, а ги е изоставила. Въпреки предателството, той продължава да я обича. Изненадата на Корделия бързо преминава в гняв.

За да получи отговор на въпросите от миналото, които не ѝ дават мира, тя трябва да замине за Австралия. Да се изправи очи в очи с жената, причинила им толкова страдание. И с богатото ѝ многоуважавано семейство.

Корделия пристига в Сидни заедно с брата на най-добрата си приятелка — Ейдън. Той е собственик на верига луксозни хотели и... мъжът на мечтите ѝ.

Двамата се сблъскват с враждебност и едно неочаквано предложение. Животът на Корделия е изложен на опасност и единственият човек, на когото може да се довери, е Ейдън.

*За Марлоу Рей Гарууд,
нашата най-нова гордост и радост.*

Тази книга е художествена измислица. Имената, героите, местата и събитията са или плод на авторско въображение, или са използвани формално, и всяка прилика с реални личности, живи или мъртви, бизнескорпорации, случки или местопроизшествия е напълно случайна.

ПРОЛОГ

*Нека винаги има един слънчев
лъч,
който да те топли,
един лунен лъч,
който да те очарова,
и един ангел хранител,
така че нищо лошо да не ти се
случи.*

Стара
ирландска
благословия

Корделия Кейн срещна Чаровния принц още когато беше едва петгодишна.

Тя не изгаряше от желание да тръгне на училище на тази възраст, но баща ѝ, който я наричаше Корди откакто се беше родила, нямаше никакво намерение да ѝ позволи да остане повече вкъщи. Настоя, че трябваше да опита. Беше уверен, че щеше да ѝ хареса. И в крайна сметка се оказа прав. Още първия ден в детската градина към престижното училище „Брейнууд“ се сприятели с две момичета — Софи Роуз и Регън Медисън.

В онази ранна утрин тя видя Софи да крачи през паркинга и веднага реши, че момиченцето току-що бе излязло от някоя приказка. Дългите му пепеляворуси къдрици се поклащаха при всяка крачка, а в очите му танцуваха весели искри. Регън пристигна малко по-късно. Беше също толкова красива с гъстата си кестенява коса и нос, обсипан с лунички, за каквито Корди винаги бе мечтала. Не им отне много време да се сблизат. Затова помогна малък инцидент на детската площадка. Един побойник от втори клас се опита да измъкне шнолата

от внимателно направената прическа на Корди и двете веднага притичаха да я защитят. Софи се възмути от постъпката му, но Регън се оказа по-смелата от двете. Тя се изправи пред него заплашително и категорично отказа да помръдне и крачка встрани. От този момент момичетата станаха неразделни. Където и да отидеше някоя от тях, другите две я следваха неотлъчно.

Новите приятелки на Корди произхождаха от семейства, съвсем различни от нейното. Софи и Регън пристигаха на училище с луксозни лимузини, с лични шофьори. А тя можеше да разчита само на стария, но надежден пикап. Преди да постъпят в „Брейнууд“, другите момичета бяха посещавали две години частни детски градини. През това време Корди си бе стояла у дома, но въпреки това умееше да чете. Научи я баща ѝ, докато стоеше с нея всяка нощ след вечерята и задължителната баня.

Четенето не беше единственото нещо, което научи от него. Докато останалите хлапета ходеха на курсове по различни изкуства и играеха на гоненица или криеница, тя прекарваше дните си в автосервиза му, усвоявайки всичко за колите. Той обичаше да работи с „таратайки“, както сам ги наричаше. За да му достави удоволствие, тя следеше действията му много внимателно и успяваше почти всеки ден да изцапа дрехите си с грес и смазка. Всяка вечер преди да се приберат, двамата се забавляваха с една игра. Той вдигаше капака на някоя кола, вземаше я на ръце и показваше една или друга част около двигателя. Нейната задача беше да я назове и да обясни предназначението ѝ. Колкото повече растеше, толкова по-добра и по-бърза ставаше. Но най-много обичаше да се вози с него в колата за пътна помощ и да помагат на закъсали хора. Понякога им отнемаше само минути да задействат мотора, а друг път им се налагаше да натоварят аварирания автомобил и да го откарат в сервиза. Най-лесно се поправяха изтощените акумулатори и изгорелите свещи. Знаеше какво представляват и двете, защото баща ѝ беше обяснил. И тя като другите деца имаше книжки за оцветяване и пастели, но никога не ги използваше. Предпочиташе да го следва навсякъде и да му помага.

Тъй като си нямаше другарчета за игри, тя се страхуваше да тръгне на училище. Но щом срещна Софи и Регън, опасенията ѝ се изпариха.

Корди имаше специални отношения със Софи. Майките и на двете бяха починали много преди момичетата да пораснат достатъчно, за да си ги спомнят. Регън беше късметлийката. Тя си имаше майка, за което сигурно биха ѝ завидели, ако не беше фактът, че нея никога я нямаше наоколо. Постоянно пътуваше, а дори когато беше в града, рядко прекарваше времето си вкъщи. Ако не бяха тримата ѝ братя, Регън изобщо нямаше да разбере какво значи семейство. Ала за Корди и Софи тези неща нямаха никакво значение. Когато бяха заедно, те бяха като истински сестри.

Софи беше почти с година по-голяма от тях и живееше с убеждението, че може да ги командва. Те ѝ го позволяваха за известно време, ала след това момичетата започнаха постепенно да се конкурират едно с друго във всичко... Освен във футбола. И трите се включиха в отбора, но на Софи никак не ѝ харесваше да се поти и да се цапа, затова обикновено се разхождаше из терена или просто стоеше на едно място и чакаше случайно да засече топката. Регън, най-ниската от всички, притежаваше истински спортен хъс. Същото се отнасяше и за Корди. Двете се отчитаха поне с по един гол на мач. Бяха по момичешки суетни и обичаха да се кипрят с панделки и плисирани поли, но на тревата бяха агресивни и готови за победа на всяка цена.

И точно в края на една тренировка Корди се запозна с него.

Ивън, шофьорът на Регън, беше изпратен до летището да посрещне приятел на майка ѝ, затова най-големият ѝ брат Ейдън трябваше да я прибере. Спенсър, средният, бе решил да го придружи.

Игрището за тренировки беше доста забутано и Ейдън се позабави, докато го намери. Беше завил в погрешна отбивка, после му се наложи да се връща, и така окъсна с около петнайсетина минути. Треньорът винаги изчакваше и не си тръгваше, докато всички момичета не бяха прибрани от близките си. Точно беше решил да качи Регън, Софи и Корди в микробуса си и да ги откара по домовете им, когато младежът най-сетне се появи. Джипът, който караше, вдигаше ужасен шум.

Захвърлили спортните сакове в краката си, момичетата стояха едно до друго и, примижавайки срещу залязващото слънце, се вглеждаха в двата силуета зад предното стъкло.

— Колата е доста старичка — отбеляза Софи. — Всъщност много стара.

Корди кимна и компетентно заключи:

— Истинска таратайка...

Автомобилът спря с бръмчене, двете момчета слязоха и тръгнаха напърно през терена.

— Тези пък кои са? — попита Софи.

— Братята ми — обясни Регън. — Големият е Ейдън. Той е на шестнайсет. Спенсър е само на четиринайсет. Нямам представа къде е Уолкър. Сигурно си е останал вкъщи.

Ейдън подсвирна и направи знак на сестра си.

— Да тръгваме — извика той.

— Струва ми се ядосан — прошепна Софи.

Регън поклати глава. Преметна сака през рамо и каза:

— Не е ядосан. Просто винаги бърза.

Брат ѝ отново подсвирна. Тя ускори крачка и извика:

— Престани, не сме кучета, Ейдън!

Момчето очевидно намери забележката ѝ за много забавна, защото избухна в смях. Тя му подаде сака си и тръгна напред, а приятелките ѝ я последваха. Докато вървяха към джипа, успя да ги представи набързо. Софи само погледна момчетата, усмихна се и подхвърли бегло „здравейте“, но когато Корди се обърна, не можа да направи нищо друго, освен да се вторачи в единия от тях. Цялото ѝ внимание беше привлечено от Ейдън. Помисли си, че е най-хубавото момче, което беше виждала някога. Изглеждаше точно като принца от любимата ѝ приказка „Снежанка и седемте джуджета“. Косата му беше също толкова черна, а лицето още по-красиво. При това беше по-едър дори от баща ѝ.

„Може би наистина беше принц“ — мислено реши тя.

— Как мина тренировката? — обади се Спенсър.

— Много добре — отвърна сестра му.

— Личи си... — отбеляза Ейдън. — Цялата си в кал.

— Корди също е изцапана — оправда се Регън. — За разлика от Софи.

Спенсър се обърна към малкото русо момиченце:

— А ти днес не тренира ли? — попита, оглеждайки я от глава до пети.

Дрехите ѝ бяха безупречно чисти, а футболните бутонки изглеждаха съвсем нови, сякаш току-що извадени от кутията.

— Тренирах — увери го то.

— От резервната скамейка ли? — пошегува се той.

— Софи не обича да се цапа — обясни Регън.

Спенсър погледна към брат си, преди да попита отново Софи:

— Тогава защо играеш футбол?

— Обичам футбола — отвърна тя.

Сестра му кимна.

— Вярно е.

Ейдън се засмя и се намеси:

— Ти разсъждаваш логично, Спенсър, ала те си имат своя логика...

Стигнаха до бледосиния джип. По-голямото момче хвърли саковете на момичетата в багажника, докато Спенсър им отваряше вратата да се качат.

— Сложете си коланите — нареди той.

— Каква е тази кола? — попита Регън.

— Под наем е... — отговори Ейдън. — Заех я временно, докато оправят моята. Не разполагаха с нищо друго.

Той се настани зад волана, пхна ключа в стартера и го завъртя. Двигателят изхърка и заглъхна. Опита отново, но безуспешно... После пак и пак, като не преставаше да натиска педала на газта.

Усети нечия ръка върху рамото си. Когато се обърна, видя, че Корди беше разкопчала колана си и го наблюдаваше, седнала на ръба на седалката. Той понечи да й каже да го закопчае отново, но тя го прекъсна:

— Престани да даваш газ. Сигурно си го задавил...

— Кое? — учуди се Спенсър.

— Двигателя. — „Наистина ли си няма никакво понятие?“ — запита се с удивление Корди. После обясни бавно, за да му стане ясно: — По този начин се увеличава притокът на гориво към мотора.

Помнеше, че баща ѝ често повтаряше: „Ако вземах по долар от всеки левак, чиято кола не можеше да запали, защото просто шофьорът я е задавил, щях да натрупам цяло състояние“.

Ейдън беше толкова впечатлен от ненатрапчивата настойчивост в гласа ѝ, че му отне няколко секунди, за да реагира.

— Не го задавам — възрази той.

Тя спокойно го погледна право в очите.

— Напротив, точно това правиш. Ако продължиш, ще ти се наложи да почакаш доста, преди да опиташ отново. И знаеш ли какво ще стане? Абсолютно същото. — Потупа го по рамото, сякаш искаше да го утеши, и додаде: — Така е, защото нямаш представа какво вършиш. Ако изчакаш, бих могла да ти покажа.

След като изказа компетентното си мнение, тя се облегна назад, закопча колана и почерпи приятелките си с плодовия снакс, който носеше в джоба си. Само след секунди момичетата вече си шепнеха нещо и се кикотеха. Основната тема беше Хелюин и костюмите, които щяха да носят на празника в училището. Регън заяви, че ще се маскира като страшна вещица, а Софи не беше решила, но изборът ѝ клонеше към балерина.

— А ти със сигурност ли ще бъдеш Пепеляшка, Корди? — полюбопитства Софи.

Корди се замисли за момент, после погледна към Ейдън, преди да отговори:

— Промених решението си. Ще се облека като Снежанка.

Без да обръща внимание на глъчката откъм задната седалка, Ейдън попита брат си дали си спомня да са минали покрай някоя бензиностанция на път към игрището.

— Хич и не забелязах... А ти разбираш ли нещо от коли?

— Не — отвърна Ейдън. — Нито пък ти. — Опита още няколко пъти да запали, преди да се откаже. — По дяволите — изруга шепнешком. — Защо, за бога, са изнесли тренировките по футбол чак тук?

— Нямам представа. Май ще се наложи някой от нас да тръгне пеша. Вероятно най-близката къща се намира поне на няколко километра. Тръгвам. Ще чукам на всяка врата, докато някой не ми позволи да използвам телефона. Освен ако...

— Освен ако какво? — погледна го брат му.

— Освен ако не попитаме хлапето — тихо отговори той.

— Очакваш от мен да се помоля на петгодишно момиченце да поправи проклетата кола? — саркастично се засмя Ейдън.

— Не. Аз ще го направя.

Той се обърна към задната седалка:

— И така, Корди...

— Всъщност името ѝ е Корделия, но приятелите ѝ я наричат така — охотно поясни Регън.

— Корделия звучи прекрасно — обади се Ейдън.

Корди никога не бе харесвала името си, но щом чу, че той го намира за красиво, мигновено промени мнението си. И реши, че вече иска всички да се обръщат към нея така.

— Ти не спомена ли на Ейдън, че знаеш как да оправиш колата? — продължи Спенсър.

— Може и да съм казала — отвърна тя и отново се наведе напред. — Лесно е. Единственото, което трябва да направиш, е да натиснеш педала на газта. Задръж го така. Няма нужда да го помпаш непрекъснато, както правиш... После завърти ключа и го отпусни бавно. А ти постоянно го въртеше, което е неправилно. Изобщо всичко, което правеше досега, беше погрешно — уведоми го радостно тя. После отново го потупа по рамото и додаде: — Не се притеснявай, Ейдън. Послушай ме и ще успееш...

— Е, добре де... Не пречи да опитам. — Последва съвета ѝ, развеселен, че се вслушва в наставленията на едно петгодишно дете, но след няколко секунди, през които нищо не се случи, разхлаби натиска върху педала.

— Не, изчакай! — извика тя в ухото му.

Той притисна крака си почти до пода, двигателят се изкашля един, два пъти, направи тромаво няколко оборота и запали.

Ейдън се обърна да погледне към Корди. Посрещна го широката ѝ самодоволна усмивка. Намести се на седалката и включи на скорост. Докато се отдалечаваха от игрището, понижи глас, така че само брат му да може да го чуе:

— Ще признаем ли, че едно петгодишно...

— Няма да казваме на никого — прекъсна го Спенсър.

В огледалото за обратно виждане Ейдън наблюдаваше как Регън и Софи продължаваха да си бърбят, но Корди се усмихваше и гледаше към него с най-ясните сини очи, каквито беше виждал някога. Поклати глава и се разсмя:

— Пък и кой ли ще ни повярва!

ПЪРВА ГЛАВА

Някои признания на смъртното легло са очаквани, други са изненадващи, ала това беше наистина изумително...

За Андрю Кейн това беше трети инфаркт и този път нямаше никакъв шанс да го преживее. Прекалено много щети бяха нанесени на вътрешните страни на сърдечната стена, за да съществува някаква надежда за възстановяване. Той го знаеше толкова добре, колкото и дъщеря му Корди, която седеше до него в интензивното отделение и се молеше за някакво чудо.

Баща ѝ беше овързан с безброй кабели и тръбички към различни медицински апарати. Постоянното пиукане на кардиографа ѝ носеше някаква утеха, защото показваше, че макар очите му да бяха затворени и да дишаше с усилие, беше все още жив. Не можеше да го остави дори за минута, тъй като се опасяваше, че щеше да поеме последната си глътка въздух сам сред студената, стерилна среда, преди машините да известят края му с пронизително пиукане...

Животът ѝ бе спрял в единайсет часа през нощта в петък, когато ѝ бяха съобщили новината. Точно се бе прибрала у дома след благотворителна акция в мъжката гимназия „Сейнт Матю“ и бе пребила от умора. Денят ѝ бе започнал в шест и петнайсет сутринта, когато беше напуснала тухлената си къща, за да отиде на работа. След като бе провела три урока по химия и два по биология, провери писмените работи, нагледа два лабораторни опита и предотврати сбиване. А после пое часа по математика вместо колегата си, който беше излязъл в болнични заради стомашно разстройство. Накрая, щом учениците приключиха заниманията си за деня, заедно с още няколко от учителите, които получаваха смешно ниски заплати, отиде във физкултурния салон. Там помогна да пресъздадат донякъде атмосферата на Монте Карло за предстоящия ежегоден благотворителен базар. Останалата част от вечерта прекара, като сервираше освежителни напитки и се усмихваше на спонсорите, докато лицето ѝ замръзваше в любезна гримаса.

Преподаваше в „Сейнт Матю“ от четири години, докато завършваше докторската си дисертация. Училището се намираше в края на южната част на Чикаго, без съмнение в един от най-опасните квартали на града, но поне до този момент не бе имала проблеми. Висока почти четири метра метална ограда заграждаше двора и паркинга още от времето, когато сградата беше построена, и ѝ се налагаше да завие едва на втората отбивка от магистралата, за да стигне до нея. На портала винаги имаше пазач. Анонимен благодетел бе направил значително дарение на училището с единственото условие винаги да бъде охранявано и откакто директорът бе наел известна охранителна фирма, броят на срязаните гуми и разбитите стъкла на колите бе намалял значително.

Въпреки че баща ѝ никога не би си признал, Корди подозираше, че именно той беше тайният спонсор. Откакто бе започнала да работи в училището, баща ѝ неизменно го поддържаше. Дори зае мястото на инструктора по шофиране, когато онзи напусна без предизвестие по средата на учебната година. Знаеше, че момчетата можеха да се окажат проблемни, тъй като повечето от тях бяха от семейства в риск, но това не го спря. Той с лекота общуваше с тях. Беше израснал в Ню Джърси и сега, дори след всички години, прекарани в Чикаго, все още не бе успял да се отърси от характерния акцент и суровото си изражение. Отнасяше се към учениците с уважение и те му отвърщаха със същото. Неговото строго делово поведение и ентузиазмът му успяха да ги спечелят. Фактът, че бе създал верига от автосервизи буквално от нищото, не вредеше. Точно обратното, в очите на неговите иначе неблагонадеждни питомци това беше огромен плюс. И никой от тях не отсъстваше от часовете му...

Тя си даваше сметка, че никак не му е било лесно да я отгледа съвсем сам. Откакто се помнеше, винаги бяха само двамата. Не се появяваха никакви роднини. Майка ѝ беше починала, когато Корди е била бебе, и затова, естествено, изобщо не си я спомняше. Баща ѝ често повтаряше, че много приличала на нея, но не споделяше нищо за съвместния им живот. И тя беше разбрала, че за него е много болезнено да си спомня за любовта на живота си.

Сега не беше готова да го загуби. Той беше нейният татко, който винаги е бил несъкрушим... До първия инфаркт преди шест месеца изобщо не беше боледувал и не бе отсъствал от работа дори ден. Корди

бе разчитала на него в трудни моменти и Андрю винаги бе стоял зад гърба ѝ. Винаги.

Когато за първи път влезе в стаята му в интензивното отделение, изпадна в шок. Някакъв свещеник се бе надвесил над него и му даваше последно причастие. Едва позна баща си и остана неподвижно, вкаменена от страх. Беше едър човек, почти два метра висок, и с мускулеста фигура, но в болничното легло изглеждаше дребен, немощен и уязвим.

Сега, докато седеше до него, изпитваше необходимост да му помогне. По лицето ѝ се стекоха сълзи и тя ги изтри нетърпеливо. Отне ѝ няколко минути, докато успее да овладее емоциите си. Не искаше да я вижда разплакана, ако случайно отвореше очи.

Един от видните кардиолози в града дойде да нагледа баща ѝ и да я увери, че си почива спокойно. Не можеше да ѝ каже колко време щеше да мине, преди сърцето му да спре да бие.

— Нали разбирате, сърцето е непредсказуем орган — завърши той.

— Значи състоянието му може да се подобри? — прошепна тя, хващайки се за думите му като удавник за сламка.

Ала лекарят сломи оптимизма ѝ с едно поклащане на глава.

— Не! — категорично заяви той. — Доктор Плат не ви ли обясни за увреждането на...

— Да — прекъсна го Корди. — Обясни ми. — И додаде с тих глас: — Знам, че баща ми умира...

Но не можеше да се насили да го повярва. „О, Господи, моля те, не позволявай да си отиде.“

Знаеше, че постъпва неразумно, като се молеше за невъзможното. Беше зряла жена, но докато седеше и го гледаше, я обзе усещането, че отново е станала предишното малко дете. И беше толкова уплашена.

Улови ръката му и я стисна силно. Искаше да го увери, че беше до него, че не беше сам. Постепенно паниката ѝ започна да отстъпва. Първоначалният шок отмина и се почувства спокойна.

Докато седеше до него часове наред, тя размишляваше за живота му... Баща ѝ беше наистина забележителен човек. Когато тя беше съвсем малка, той се беше върнал в колежа, за да получи дипломата си по управление на бизнеса. За да издържа малкото им семейство,

работеше като обикновен механик в неугледен местен сервиз. Щом тя навърши пет годинки, той вече притежаваше не само същия този сервиз, но и още четири. После разшири дейността си до шестнайсет сервиза в няколко съседни града. До десетия ѝ рожден ден компанията „Автосервизи Кейн“ доби национални мащаби, а баща ѝ се превърна в мултимилionер. Едва преди година реши да продаде фирмата, която се бе разраснала до повече от дванайсет хиляди сервиза из цялата страна, но така и не престана да ремонтира в гаража им стари автомобили. Просто от любов към работата...

Корди не си спомняше момент, в който той да не е бил зает. Но винаги беше на първия ред при всичките ѝ училищни изяви. Водеше я на уроците по танци и пиано и никога не пропускаше представление с нейно участие. Вечер пък беше най-добрият учител от всички родители. А колко пъти се беше примирявал с купоните с преспиване, които тя организираше вкъщи със своите приятелки Регън и Софи? Трите малки момиченца, кикотещи се на всичко, сигурно го бяха изкарвали извън кожата, но той го понасяше стоически. Безбройните посещения в музеите, зоологическата градина, научните изложения и детските филми, които тя бе искала да гледа отново и отново... Баща ѝ притежаваше търпението на светец. Когато не я учеше как да поправя двигателя или да сменя маслото, преглеждаше домашните ѝ... Усмивайки се на спомените, тя си даде сметка колко благословена бе да има до себе си такъв невероятен родител.

Някъде около два сутринта не издържа и задряма. Събуди се стреснато, усетила, че той стиска ръката ѝ.

— Корди...

Тя скочи от мястото си и се наведе над леглото. Кожата му не беше толкова сива и изглеждаше изненадващо жизнен.

— Обичам те, татко — отрони шепнешком.

— И аз те обичам. — Андрю си пое дъх и продължи: — Този не беше като предишните два. Стовари се внезапно и ме свари неподготвен. Сякаш стисна сърцето ми в менгеме. И буквално ме повали на земята.

— Сега боли ли те нещо? — Страхът караше гласа ѝ да трепери.

— Не, не усещам никаква болка. Не допусках, че ще свърша така или пък... толкова скоро. Мислех, че имам още време, но сигурно

всички хора се надяват на това. — Затвори очи, пое си няколко пъти тежко дъх и отново изрече името ѝ.

— Тук съм — отзова се тя.

— Ти ще се справиш. Знаеш, че не ми се иска да те оставя съвсем сама, но ще се справиш.

Корди реши, че той имаше нужда да потвърди увереността му.

— Ще се справя.

— Сейфът в банката... Всички документи са там. Джарет Нютън, адвокатът ми, ще ти помогне. Помниш го.

— Да. Моля те, не се безпокой за мен. Ти ме научи как да се грижа за себе си.

Следващите няколко минути изминаха в мълчание. Пръстите му около ръката ѝ се разхлабиха. Видя го да се бори за всяка глътка въздух и усети как отново я обзема страх.

Точно когато си помисли, че е заспал, той неочаквано заговори:

— Всичко е на твое име. Тя няма да получи нито цент.

„Какво? Да не би да бълнуваше?“

— За кого говориш?

Не ѝ обясни. Вместо това каза:

— Когато се влюбиш в подходящия мъж, няма да мога да те отведа до олтара. Съжалявам...

— Не се притеснявай за такива неща сега, татко.

— Само не повтаряй моята грешка. Не копней за нещо, което никога няма да имаш. Преди да го разбереш, ще пропилиеш напразно години в очакване. А после става прекалено късно. Трябваше да се ожена повторно, но не можах да я прежаля.

— Мама ли имаш предвид?

— Да. — Гласът му беше съвсем отслабнал, очите му отново затворени. — Всичко е там, в кутията. Чаках твърде дълго...

Думите излизаха бавно, изречени шепнешком, между болезнените опити да си поеме дъх.

— Докато беше малка, не знаех как да ти кажа. А когато порасна, вече не ми се струваше важно. Подходящият момент така и не настъпи.

Тя нежно погали ръката му.

— Каж ми го сега.

— Нямахме никакъв инцидент... Майка ти не загина при катастрофа.

Корди беше съвсем объркана. Защо му беше да я лъже за подобно нещо? Никога не бяха разговаряли за майка ѝ. Защо повдигаше въпроса за нея тъкмо сега?

— Тогава как е умряла?

Последните му думи бяха едва доловими, но съвсем отчетливи:

— Не е.

ВТОРА ГЛАВА

Корди беше вцепенена от мъката и шока. Въпреки че баща ѝ бе получил последно причастие, енорийският свещеник го беше благословил отново, а след това бе останал при нея, докато тя се почувства готова да напусне болницата и да позволи тялото да бъде предадено на погребална агенция „Нисън“. Беше ѝ необходимо доста време, за да пусне ръката на баща си. И да го остави да си отиде...

Наближаваше пет сутринта, когато най-после стигна до къщата от червени тухли. Влезе и седна до масата в кухнята с чаша горещ чай, който не си спомняше да е правила. Ако беше обичайна утрин, баща ѝ скоро щеше да стане, да се облече и да тръгне за службата в катедралата „Свети Петър“. Никога не я пропускаше. После щеше да се прибере у дома и да започне да работи по някой от многото си проекти. Беше си мислила, че ще позабави темпото след продажбата на компанията, но това само му бе осигурило свободно време да се съсредоточи върху другите си интереси.

Беше се пренесъл при нея преди две седмици. Упорстваше, че е само временно, докато си намереше някаква по-малка къща. Не бе очаквал, че луксозният им дом ще бъде продаден толкова скоро.

Беше ѝ приятно да бъде постоянно около нея и с неохота очакваше момента, в който щеше да си тръгне.

„А сега трябва да организирам погребението“ — каза си мислено. Не че имаше какво толкова да се прави, просто не знаеше откъде да започне. Дали да съобщи на някого? Взе химикалка, за да направи списък, после го захвърли на масата. Нищо нямаше да спечели, ако веднага се обадеше на приятелите му. Можеше да изчака няколко часа, за да не ги буди. Не всички ставаха по изгрев, както баща ѝ. Освен това реши, че няма да е лошо да последва съвета му и да поговори първо с адвоката. Трябваше да си запише някъде, за да не забрави.

Нямаха роднини, които да бъдат известени. Единствените близки на семейството бяха двете ѝ приятелки. Щеше да им позвъни още от

болницата, но Регън и съпругът ѝ Алек бяха на конференция в Лондон, а Софи и мъжът ѝ бяха заминали на сватбено пътешествие някъде на Бермудите. Момчетата обичаха баща ѝ почти толкова, колкото и самата тя, и вестта за смъртта му щеше да ги съкруши.

Момчетата от последния клас на гимназия „Сейнт Матю“ също щяха да се разстроят. Колкото и сурови и безчувствени да ги бе направил животът на улицата, всички имаха слабост към него. „Той им беше като баща“ — размишляваше тя, спомняйки си как след часовете по кормуване някои от тях го питаха дали може да им отдели малко време, за да се посъветват с него. Въпреки че никога не го бе споменавал пред нея, Корди подозираше, че повечето от момчетата имаха проблеми със закона.

Нейният татко беше прекалено млад, за да умре. Дори не бе навършил петдесет. По бузата ѝ се търколи самотна сълза. Не искаше да се обажда на никого. Така щеше да признае, че непоправимото наистина се беше случило. Веднъж изрекла думите, нямаше как да ги върне назад. Знаеше, че това е неразумно, и обвини за глупавите си мисли умората... Качи се горе и се пригответи да си легне. След като нагласи алармата на мобилния си телефон, се сви върху пухената завивка и затвори очи. Щеше да поспи два часа, а после щеше да стане и да свърши онова, което трябваше да бъде направено.

Ала мислите ѝ не се успокоиха... Продължиха да блуждаят около последните думи на баща ѝ в болницата. Той ѝ беше казал, че майка ѝ е жива. Корди не знаеше какво да предприеме след това негово признание... Освен това ѝ сподели, че е чакал години наред да се върне обратно при него. „Е, добре, значи го беше изоставила. Не, беше изоставила и двама им. Но защо? Къде беше тя сега? Защо баща ѝ я бе лъгал през годините, че майка ѝ е загинала в катастрофа?“ Отговорът беше в кутията, заключена в сейфа на банката, както ѝ обясни той.

Унесе се в сън, чудейки се какви ли още тайни бе крил баща ѝ...

По време на утринната служба свещеникът съобщи на любящите енориаши за кончината на Андрю Кейн и ги призова да го споменават в молитвите си. Мълвата бързо се разнесе и още до обяд къщата на Корди се изпълни с приятели, бизнеспартньори, свещеници, съседи... Донесоха толкова неща за ядене, че с тях можеше да се нахрани цялата

енория. Очевидно, топлите гозби бяха своеобразен начин да се изрази почит към скръбта ѝ. До късния следобед в кухнята ѝ вече имаше седем тенджери. За щастие нейната съседка и приятелка Бренда Хеджърти се зае с храната, а съпругът ѝ Том ѝ помогна да се справи с гостите.

Джарет Нютън, семейният адвокат, я откара до банката, за да отворят сейфа на баща ѝ. Беше препълнен с фондови акции, облигации и всякакви юридически книжа. Имаше и тясна кутия с надпис „За Корди“. Адвокатът направи копия на всички документи, пхна ги в куфарчето си, после ѝ ги връчи заедно с кутията. Повдигайки леко капака, тя видя малка купчина пликове. Щеше да прегледа съдържанието им довечера, когато останеше сама.

Останаха в банката по-малко от час, но когато завиха към нейната улица, попаднаха в истинско задръстване. Паркирани в две редици коли блокираха пътя, а към тухлената къща се стичаше истински поток от хора, понесли покрити съдове с ядене. Корди беше трогната от подобна проява на съчувствие, но се чудеше къде щеше да смести всички тези гости. Тълпата вече бе заела предните стълби и целия тротоар.

— Баща ти беше много обичан човек — прошепна Джарет. — Но тези хора са тук и заради теб.

— Знам... — кимна тя.

— Ще те оставя и ще потърся място за паркиране — рече адвокатът. После се замисли за момент и добави: — Корди, кажи ми, с какво мога да ти помогна?

— Трябва да се напише некролог.

— Добре, ще се заема с това.

Младата жена тъжно се усмихна.

— Благодаря.

Джарет беше добър човек. „При това доста привлекателен“ — осъзна тя внезапно. Познаваше го от повече от пет години, но до този момент не си беше направила труда да забележи, че беше наистина красив мъж. Беше я канил няколко пъти да излязат, но винаги му беше отказвала. И защо го е пренебрегвала? Отговорът беше прост: защото беше преследвала една глупава мечта. Баща ѝ беше прав. Беше дошло време да се изправи лице в лице с реалността и да продължи напред.

Разкопча предпазния колан, отвори вратата, но не слезе от колата. Седеше на седалката и размишляваше.

— Хайде, Корди... — подкани я Джарет, чудейки се защо се колебаеше.

Тя отново се обърна към него.

— Срецаш ли се с някоя?

Въпросът ѝ го изненада.

— Срецах се — отвърна накрая. — Но това не доведе до нищо, затова сложих край. Защо питаш?

— Чудех се... Когато всичко се успокои, дали не би искал да излезем на вечеря или нещо такова? — Не можеше да повярва, че прави това точно сега, когато животът ѝ тотално се беше сринал. Даваше си сметка, че не разсъждава трезво, но като че ли ѝ беше все едно. Понякога ѝ харесваше да бъде неразумна.

— О, да, с удоволствие — отвърна той.

„Е, добре — помисли си тя. — Първа стъпка. Продължавай напред.“

— Ще се видим у дома — каза тя. — Но преди това трябва да проведем няколко разговора.

Бяха ѝ необходими цели петнайсет минути, за да си проправи път по стълбите. Приятелите за покер на баща ѝ се бяха настанили около масата в трапезарията, отдали се на спомените си. Поспря да поговори с всеки един от тях, после се качи в спалнята си и затвори вратата.

Първо позвъни на Регън. Отговори съпругът ѝ.

— Здравсти, Алек — започна тя. — Как върви конференцията? — Не бе имала намерение да задава такъв въпрос, но ѝ беше необходимо време да обясни причината за обаждането си, да намери най-точните думи...

Но той разбра, че нещо не беше наред още в момента, когато чу гласа ѝ.

— Какво се е случило?

Корделия реши, че няма смисъл да протака.

— Татко получи трети инфаркт. Не успя да го преживее.

— О, Корди, толкова съжалявам.

Той искаше да научи подробности и тя отговори на всеки негов въпрос. Гласът ѝ беше напълно лишен от емоция, сякаш беше

изпаднала в някакъв транс. Алек ѝ беше като брат. Пред него нямаше нужда да се преструва на силна, но съчувствието му отново извади на повърхността тъгата и болката, а не можеше да си позволи точно в този момент да изгуби контрол над тях.

— Регън ще се прибере след час — говореше той. — Ще ѝ кажа да ти се обади веднага...

— Не — побърза да възрази тя. — Ако говоря с нея сега, направо ще се срина, а къщата е пълна с хора и... О, господи, донесли са толкова много храна. Ще съобщиш ли на Софи вместо мен? Моля те.

— Да, разбира се. Какво друго мога да направя за теб?

— Това е всичко засега.

— С Регън ще ти помогнем да минеш през това изпитание. Ще хванем първия полет за Америка...

След като приключи разговора, тя отиде в банята и наплиска лицето си със студена вода. Имаше да се свършат много неща, преди да можеше да седне и да си поеме дъх. Спусна се обратно по стълбите и веднага бе обкръжена от съчувствени лица. Даваше си сметка, че всички предложения за помощ бяха продиктувани от добри намерения, и оценяваше всяко едно, но имаше неща, които трябваше да свърши сама. В три часа ѝ предстоеше среща в погребалната агенция. Проправи си път през тълпата, за да може да се измъкне през задния вход, така че никой да не я забележи и да настоява да я придружи.

За своя най-голяма изненада установи, че баща ѝ се беше погрижил за цялата организация на погребението си. Беше оставил подробни инструкции. Искаше опелото да се състои в католическата катедрала „Сейнт Матю“, намираща се точно срещу паркинга на училището, в което тя преподаваше. Някои от приятелите му щяха да откажат да карат в квартал, който се смяташе за опасен, и тя би следвало да прояви разбиране към решението им да не присъстват на церемонията. Въпреки това щеше да се съобрази с всички повели на баща си, дори никой да не присъстваше на службата.

Прекара останалата част от деня като в мъгла. Наложил ѝ се да изслуша хиляди истории, свързани с баща ѝ, но след известно време всички те се смесиха в съзнанието ѝ. Добрите му приятели вече го бяха превърнали в светец.

Кутията, която беше донесла от банката, я чакаше на нощното шкафче до леглото ѝ. Имаше намерение да я прегледа вечерта, но

когато отново се качи в спалнята си, беше толкова уморена, че едва успяваше да държи очите си отворени. Облече си нощницата и се пъхна под завивките, а около нея се завъртяха тъжните лица и съчувствените думи. Унасяйки се в сън, си помисли, че утре целият ритуал щеше да се повтори отначало...

Корди беше във всекидневната и слагаше празните чаши върху подноси, за да ги отнесе в кухнята, когато входната врата се отвори и Софи и Джак Макалистър влязоха в стаята. В момента, в който приятелката ѝ я видя, избухна в сълзи. Корди остави таблата и бързо се приближи към нея.

Докато се прегръщаха, тя успя да промълви:

— Много ви благодаря, че дойдохте. — Даде си сметка какво беше казала на най-добрата си приятелка и поклати глава: — От вчера повтарям тези думи на всеки, който влезе в къщата. Всъщност имах предвид: слава богу, че сте тук.

Джак обви ръка около раменете ѝ и предложи да поговорят на по-тихо място.

— Какво ще кажеш за кабинета? — подхвърли Корди, но нямаше представа дали и там има хора. Грабна няколко салфетки от масата, подаде ги на Софи и ги поведе нататък.

Един от научните ѝ ръководители от катедрата по природни науки я улови за ръката и я спря. Беше общителен човек с плътен баритон.

— Ние смятаме да си тръгваме — съобщи той. — Но се питах... Дали баща ти е знаел?

Тя веднага схвана накъде биеше професорът.

— Не. Самата аз току-що разбрах.

— Какво си разбрала? — попита Софи.

Корди си спомни за добрите обноски и представи професора и съпругата му на приятелите си.

— Дисертацията на Корделия е била одобрена — съобщи тържествено той. — Вече е доктор по биохимия. Защитата ѝ беше блестяща. Като се има предвид младостта ѝ, подобен успех е направо забележителен.

Корди винаги се смущаваше от комплименти, тъй като не знаеше какво да отговори, затова побърза да смени темата. След няколко минути изпрати професора и жена му до вратата, отново им благодари за посещенията, после се върна при Софи и Джак и ги поведе към кабинета.

Джак внимателно затвори вратата зад гърба ѝ.

— Изглеждаш уморена, Корди — отбеляза Софи, докато се настаняваше в коженото кресло до прозореца.

Съпругът ѝ приближи до нея и се подпря на страничната облегалка.

Тя не можеше да се отпусне. Приседна на ръба на масивното бюро, скръсти ръце пред гърдите си и пое дълбоко дъх.

— Уморена ли? — тъжно се усмихна тя. — Изразяваш се прекалено деликатно. Истината е, че изглеждам ужасно.

Не преувеличаваше. Последния път, когато се погледна в огледалото, остана поразена от бледата си кожа и огромните тъмни кръгове под очите си, които сякаш бе изрисувала с въглен.

— Разкажи ни за баща ти — прошепна Софи. — Беше ли с него, когато е станало...

— Не — отвърна тя и обясни какво се беше случило.

Софи слушаше и попиваше със салфетка бликналите си сълзи.

— Страдал ли е?

— Не — увери я Корди. — Лекарите му даваха лекарства, за да облекчат болката. Бях при него през цялото време и щях да разбера, ако се мъчеше...

— Съжалявам, че не бях с теб в този момент — прошепна Софи.

— Няма нищо. Нали сега си тук.

— Обожавах баща ти.

— Знам. Той също те обичаше.

— Какво трябва да се свърши? — делово се намеси Джак. — Дай ни някакви задачи.

Един съсед почука на вратата и надникна в стаята.

— Корди, свещеникът е тук и иска да говори с теб за опелото утре, освен това пред вратата чакат двама полицаи. Настояват да се направи нещо с колите, които блокират движението по улицата.

— Аз ще поговоря с тях — заяви Джак и се запъти към вратата.

Софи се усмихна, докато го наблюдаваше как си проправя път между хората.

— Чудесно е да имаш агент на ФБР за съпруг. Определено е от полза в някои ситуации. — Изправи се, свали пуловера си и го метна на облегалката на стола. — Какво ще кажеш да сляза в кухнята, за да помогна, докато ти разговаряш със свещеника? — предложи тя. Изражението върху лицето на Корди я накара да се разсмее: — Не се притеснявай. Няма да готвя. Ще измия чиниите, да речем...

Последния път, когато Софи им приготвяше паста, им отне повече от час да почистят дюзите на газовия котлон на печката от лепкавото тесто. Яденето иначе беше вкусно, но в кухнята цареше хаос.

През останалата част от деня Корди нямаше нито една свободна минута, която да прекара с приятелите си. Сърцето ѝ се стопляше от факта, че толкова много хора бяха дошли, за да засвидетелстват уважение към баща ѝ и да споделят за приятелството си с него, затова се чувстваше задължена да удостои с внимание всеки един от тях.

В девет часа вечерта и последният гост най-после си тръгна. Софи и Корди седяха край масата в кухнята, а Джак, запретнал ръкави, миеше тиганите на мивката, когато пристигнаха Регън и Алек.

Алек изглеждаше отпочинал, но, според думите на съпругата му, той можел да спи навсякъде и бил прекарал в сън целия път от Лондон до Чикаго. Ала Регън беше видимо изтощена.

— Пътувала си дълго — отбеляза Корди. — Трябваше да се прибереш направо у вас и да си легнеш.

Регън решително поклати глава.

— Нищо ми няма, ще останем за малко. Искрах само да те видя и да се уверя, че си добре.

Алек прегърна жена си и я привлече към себе си. Тя се облегна на рамото му. Корди забеляза, че погледите, които си размениха, бяха изпълнени с топлина и обич. По същия начин Джак гледаше Софи. Двете ѝ приятелки бяха намерили своите половинки и тя искрено се радваше за тях.

„Удивително е наистина — помисли си Корди — как съдбата действа по свой мистериозен начин, когато припламва любов.“

Алек Брандън се бе появил в живота на Регън при съвсем неочаквани обстоятелства. Приятелката ѝ беше станала обект на

преследване от сексуален маниак и охраната ѝ беше поверена точно на чикагския детектив Алек. И докато се разреши драматичният случай, двамата бяха разбрали, че са родени един за друг. После се ожениха набързо и се преместиха, за да може той да се присъедини към ФБР. Корди и Софи отчаяно тъгуваха за приятелката си и когато до тях стигна новината, че ще бъде назначен в двете полицейски управления — в Чикаго и Бостън, изпаднаха във възторг. Триото им щеше да се събере отново. Съдбата обаче не беше изцяло на тяхна страна. В мига, в който Регън видя за първи път чикагския партньор на съпруга си — агент Джак Макалистър, разбра, че той бе идеалната партия за темпераментната Софи. И не сбърка. Двамата се влюбиха лудо един в друг.

Двете ѝ приятелки бяха намерили любовта на живота си и до нощта, в която баща ѝ почина, Корди също вярваше, че може да бъде щастлива с мъжа на мечтите си. Но вече не... Достатъчно дълго се беше правила на глупачка. Беше дошло време да порасне.

— Кога ще дойде Ейдън? — попита я Алек. — Каза ли ти?

— Нямам представа. Не съм говорила с него.

— Не си му се обадила? — втрещена я изгледа Регън.

— Не, не съм. Не позвъних на никого от братята ти.

Алек се посмръщи насреща ѝ и тя разбра защо. До този момент каквото и да се случеше, добро или лошо, тя винаги държеше Ейдън да бъде уведомяван. Нима глупавото ѝ увлечение бе толкова очевидно за всички?

„Явно е така“ — отбеляза мислено.

Реша да отвлече вниманието им.

— Гладни ли сте? Хладилникът е пълен.

— Аз бих хапнал — заяви Алек.

— И аз... — присъедини се към него Джак, като избърса последния тиган и го прибра в шкафа.

Корди отиде до хладилника и започна да вади покрити съдове, но Алек ги взе от ръцете ѝ и я насочи към всекидневната.

— Ние ще се погрижим за вечерята, а вие, трите, седнете да си поговорите...

Благодарна за предложението, Корди се отпусна тежко по средата на дивана и качи краката си на ниска табуретка. Софи се

настани от дясната ѝ страна и улови ръката ѝ, а Регън седна отляво и я прегърна през раменете.

Трите приятелки не биха могли да бъдат по-различни. Известната с липсата си на комплекси и задръжки Софи, чувствителната Регън и практичната, делова Корди бяха пълна противоположност една на друга, но в същото време неразделни части от едно цяло.

— Кажете ми нещо хубаво — подкани ги Корди. — Как беше на Карибите, Софи?

През следващите няколко минути Софи описа с романтичен замах покритите с бял пясък плажове на островите и топлите тропически нощи, през които с Джак бяха слушали плискането на вълните под обсипаното със звезди небе. Регън пък им разказа за всичко преживяно в Лондон. От две години с Алек работеха по проект за младежи в риск в Чикаго и бяха поканени на конференция в Англия заедно с представители на организации с подобни цели от различни европейски страни. Въодушевлението ѝ беше очевидно, докато говореше за ползата от срещата и новите идеи, които бяха обменили.

Въпреки отчаяните усилия на Корди да търси незначителни, ведри теми, разговорът в крайна сметка се върна към баща ѝ.

— Давате ли си сметка какъв забележителен човек беше? — попита Софи. — Когато ти беше дете, той беше само механик, а малко преди смъртта си продаде компанията за милиони долари.

— От един-единствен невзрачен сервиз стигна до верига от повече от дванайсет хиляди из цялата страна — добави Регън. — Беше невероятен.

— Наистина...

— Корди, той разбра ли, че си до него? — погледна я Регън, а очите ѝ се напълниха със сълзи. — Имам предвид там, в болницата.

— Да, разбра. Поговорихме малко, а после се унесе и си отиде. Съвсем спокойно.

— Какво ти каза? — попита Регън.

Корди не искаше отново да избухне в плач, затова реши да обърне въпроса на шега:

— Ами обясни ми къде трябва да се погребват мъртвите.

Приятелката ѝ не остана възхитена от остроумието ѝ.

— Не беше смешно — измърмори тя.

— О, напротив — усмихна се Софи. — Той страшно държеше на правилата. Обзалагам се, че през годините, откакто го познавам, не е глобяван дори за превишена скорост.

— И това е вярно — съгласи се Корди.

— Значи нямаше никакви изненади?

Корди замълча за момент и си пое дълбоко дъх, преди да отговори:

— Само една.

ТРЕТА ГЛАВА

Ейдън Хамилтън Медисън обикновено не се церемонеше с глупаците, но прекараните двайсетина минути с Лестър Чембърс му бяха дошли в повече. Обаче брат му Спенсър го бе въвлякъл в тази сделка и тъй като очевидно много държеше на нея, се насили да прояви търпение колкото може по-дълго.

Лестър Чембърс и братовчед му, конгресменът Митчъл Рей Чембърс, бяха наследили Рок Пойнт — девствено парче земя в Орегон, с изглед към океана. И след продължителни преговори се бяха съгласили да го продадат на веригата хотели „Хамилтън“ срещу солидна сума. Ейдън и братята му бяха решили да построят там поредния си луксозен хотел.

На около триста километра южно от Рок Пойнт обаче се продаваше друг парцел, а той предпочиташе онази част от крайбрежието. Като изпълнителен директор на веригата „Хамилтън“ обикновено еднолично вземаше деловите решения, но този път беше оставил правото на избор на брат си като партньор в компанията. На предварителните разговори Лестър и братовчед му се бяха съгласили с всички условия. Ейдън беше изготвил необходимите документи и поне от своя гледна точка смяташе сделката за сключена.

Хотелът щеше да бъде като божи дар за западналия икономически район и може би това беше причината за настойчивостта на Спенсър. Щом се разчу, че известна верига хотели ще прави голяма инвестиция недалеч от борещата се за оцеляване община Фолсбъро, десетки безработни мъже и жени отново се изпълниха с надежда за бъдещето. Спенсър настояваше за разширяване на дейността и парцелът щеше да се превърне в ол инклузив курорт, където хората щяха да имат възможност да се отърсят от стреса и да си отпочинат.

Братята посетиха Фолсбъро с един от самолетите на компанията. Малкото летище отчаяно се нуждаеше от нова настилка, но Ейдън

щеше да остави Спенсър да се погрижи за това веднага след започване на строителството.

Отвън ги очакваше кола. Беше студено, ветровито и влажно, но нито един от тях не носеше връхна дреха. На идване Спенсър бе предложил облог. За разлика от него, Ейдън никога не беше виждал Лестър и Митчъл. Беше му описал как точно Лестър ще представи братовчед си. Ейдън бе приел баса, убеден, че брат му преувеличаваше.

Когато влязоха във фоайето на сградата, в която се намираще офисът на Лестър, двамата буквално бяха окупирани от местната медия. Журналистка с микрофон в ръка и оператор с камера ги преследваха по петите чак до асансьора.

Репортерката беше млада жена, казваше се Кейли.

— Вярно ли е? — попита тя и, протягайки ръка, завря микрофона в лицето на Ейдън.

— Кое да е вярно? — усмихна се той.

— Вие сте Ейдън Хамилтън Медисън, нали? А този до вас е Спенсър Медисън.

— Да, това е вярно — отвърна ѝ закачливо.

Тя беше много нервна. Микрофонът в ръката ѝ потрепваше.

— Не, имам предвид дали е вярно, че веригата „Хамилтън“ ще стъпи тук? Ще строите ли на Рок Пойнт?

— Такива са намеренията ни.

— Това е чудесна новина! — възкликна радостно Кейли. — Кога ще започнете? Имате ли определена дата?

— Засега не. Договорихме сроковете и идваме да вземем подписаните документи. Спенсър е запознат с графика. Трябва да питате него. — Погледна наляво, където допреди минута беше брат му.

— Той вече се качи в асансьора — обясни Кейли.

Ейдън се засмя. И Спенсър като него мразеше да дава интервюта. С удоволствие би го оставил да отговаря на въпросите, но този път не се бе оказал достатъчно бърз.

— А сега, ако ме извините...

— Само още един въпрос, моля. Как разбрахте за Рок Пойнт? Районът е толкова отдалечен — додаде репортерката.

— От кметицата Грийн — отвърна той. — Тя проведе цяла кампания, за да убеди Спенсър да дойде и да огледа мястото.

Кейли му благодари и махна към оператора да престане да снима. После последва Ейдън до асансьора.

— Ще останете ли в града тази нощ? — попита колебливо.

— Не! — рязко отговори той.

— Бихме могли да изпием някъде по едно питие... — Гласът ѝ беше пълен с копнеж.

Ейдън се усмихна, за да посмекчи реакцията си, и повтори:

— Не, благодаря.

Вратата на асансьора се затвори, преди сломената Кейли да успее да му зададе друг въпрос.

Срещата беше насрочена за четири часа. Бяха подранили с петнайсет минути, защото той не обичаше да закъснява по каквато и да било причина, но очевидно членовете на семейство Чембърс имаха по-различна представа за точността.

Като видя брат си, Спенсър се засмя.

— Защо се забави толкова?

Въпросът му не изискваше отговор и Ейдън застана до панорамния прозорец. Загледа се навън. Денят не беше от най-приятните. Небето беше сиво, откъм града прииждаха тъмни облаци, и от начина, по който се огъваха дърветата, заключи, че вятърът се беше усилил.

Рецепционистката, трийсетгодишна необвързана жена, не можеше да откъсне поглед от братята. Бяха красиви мъже, високи и с мускулести рамене, впечатляващо стройни, добре сложени, с тъмни коси. Имаха вид на преуспели хора. Веднага установи, че макар и облечени делово, дрехите им бяха маркови. Ейдън носеше тъмен костюм, светлосиня риза и вратовръзка на черти, а Спенсър беше с раирано сако и панталони, снежнобяла риза и червена вратовръзка. Бяха толкова секси... Улови се, че въздиша, и се засрами. Но тези мъже бяха толкова привлекателни...

— Нещо не е наред ли? — попита я Спенсър, усетил погледа ѝ.

— Не, не... — заекна тя. — Просто се възхищавах на прекрасните ви костюми и си помислих, че изглеждате като бизнесмени от „Уолстрийт“.

Той се усмихна.

— В последно време това не е комплимент.

Жената се засмя.

— Сигурно сте прав. Съжалявам, че се налага да чакате. Мистър Чембърс ще се появи всеки момент. Звънях му вече три пъти.

Двайсет минути след четири двойната врата неочаквано се отвори и Лестър забърза към тях да ги поздрави. Ейдън предположи, че се опитваше да създаде впечатление на изключително зает човек. Размаха ръце, докато се извиняваше, че ги бе накарал да чакат, и обясни, че трябвало да проведе неотложен разговор.

— Много важен — подчерта той, докато се здрависваха. Въведе ги в кабинета си и затвори вратата. — Момчета, вие сключвате изключително изгодна сделка. Имам чувството, че крадете Рок Пойнт от мен и братовчед ми. Говоря ви съвсем сериозно.

„Момчета?“ Спенсър погледна към брат си, който изобщо не реагира на снизходителното обръщение.

— Предложението, което приехте, беше съвсем честно — възрази твърдо и съвсем разумно Ейдън.

— Къде е братовчед ви? — попита Спенсър.

Като по поръчка вратата се отвори и конгресмен Митчъл Рей Чембърс нахлу в стаята. Съвсем не приличаше на братовчед си. Лестър беше нисък, с оформено коремче и плешивина по средата на темето. Митчъл имаше гъста посребрена коса, която беше истински комплимент за стилиста му. Беше спретнат, висок, а лицето му сякаш беше постоянно разтегнато в усмивка.

— Съжалявам за закъснението — започна той. — Качих се по задното стълбище, но въпреки това ме догониха за автографи. Нямах как да откажа. — И някак нехайно додаде: — Аз съм човек на народа.

Ако намерението му беше да впечатли Ейдън и Спенсър, не бе успял.

— Позволете ми — настоя Лестър — да ви представя братовчед ми, влиятелния конгресмен Митчъл Рей Чембърс.

Спенсър се засмя. Току-що беше спечелил облога. Много влиятелен наистина.

Лестър отиде до бюрото си и седна.

— Не мога да ви кажа колко време измина, откакто Митчъл не се е прибирал у дома. Може би близо година.

Конгресменът се намръщи.

— Глупости. Аз представлявам добрите хора от Фолсбъро. Непрекъснато летя до Вашингтон и обратно.

Лестър изсумтя презрително:

— Нищо подобно... И добрите хора от Фолсбъро са го забелязали.

— Сега не е време за оплаквания — изръмжа Митчъл. Обърна се отново към Ейдън и Спенсър с обичайната си широка усмивка и каза: — Ще седнем ли на масата за преговори? Дошъл съм точно за това, така че да запретнем ръкави и да се захващаме за работа.

— За какво да преговаряме? — поиска да узнае братовчед му.

— За продажбата на Рок Пойнт, естествено. — Прекосявайки стаята, той обърна един от въртящите се столове и седна. Кръстоса крака, подпирайки глезен върху коляното, облегна се назад и зачака.

Братята останаха на местата си. Тъй като Спенсър бе провеждал многократно разговори със собствениците и техните адвокати, докато уточняваха детайлите по сделката, лично ги бе чул да се съгласяват с крайната цена.

— Днес няма да има никакви преговори — отсече той. — Вие приехте условията ни. Време е да подпишем документите.

— Не съм приемал нищо — усмихна се Митчъл, докато изричаше очевидна лъжа.

„Истински политик“ — мислено отбеляза Ейдън.

— И двамата ги приехме — напомни му Лестър.

— Не сме правили нищо подобно — изръмжа конгресменът и стрелна братовчед си със свиреп поглед, преди върху лицето му да се върне обичайната усмивка.

Но Лестър не знаеше кога трябваше да замълчи.

— Адвокатът ни прегледа документите. Всичко е наред. Остава само да ги подпишем.

— Аз не съм ги прочел — възрази братовчед му.

— Напротив, четете ги. Изпратили са ти ги лично и сам ми каза, че си ги получил.

— Ще си затвориш ли устата най-после? — Митчъл си пое дълбоко дъх и се обърна към Спенсър. — Вашите адвокати имаха ли време да прегледат книгата?

— И двамата с брат ми сме юристи — обясни Спенсър. Опитваше се да сдържа гнева си, но конгресменът превръщаше това в истинско предизвикателство.

— Съгласих се само с първоначалната цена — заяви Митчъл.

Ейдън наблюдаваше Спенсър. Реши да го остави да действа, докато обмисляше следващия им ход. Брат му отвори куфарчето и сложи вътре папката с договора.

— А каква според вас е справедливата цена, господин сенатор?

— Поне тройно по-висока от тази, която предлагате — уверено заяви конгресменът. Предвкусваше победата и нямаше как да е доволен. — Хайде, стига. Седнете и нека да обсъдим сделката.

— Това няма да стане. Вие ни дадохте дума. — Тонът на Спенсър вече не беше любезен, а рязък и гневен.

Митчъл повдигна рамене.

— Не съм подписвал нищо. Имайте го предвид.

По челото на Лестър избиха капчици пот. Той се обърна към по-малкия от братята.

— Вижте, нека го обсъдим. Знам колко много искате Рок Пойнт. Сами казахте, че мястото има голям потенциал. Сигурно сте го посещавали десетки пъти.

Ейдън бе чул достатъчно.

— Не работим с хора, които не държат на думата си. Приключихме с вас.

Лестър го погледна с отворена уста.

— Но ние... Получихме добра оферта и... Ние...

Митчъл не продума, докато братовчед му изразяваше негодуванието си. Просто наблюдаваше как братята Медисън напуснаха офиса на Лестър. После отиде до бара и си наля питие.

— Предложението им беше много изгодно — заговори вбесен Лестър. — Какво направи?

— Не се притеснявай — самодоволно отвърна Митчъл. — Ще се върнат.

— Не съм сигурен.

— Обзалагам се, че щом стигнат до фоайето, ще тръгнат обратно. Спенсър Медисън иска Рок Пойнт, а аз ще го накарам да плати скъпо за него. Ще уговори брат си да се съгласи да преговаряме. Само стой и гледай.

— Изглеждаха доста ядосани, че не удържа на думата си.

Митчъл отново сви рамене.

— Ще го преглътнат. Да кажеш нещо е едно, а да го направиш — съвсем друго. Това е част от пазаренето. Докато не си подписал нищо и

не си записван...

— Чуваш ли се какво говориш? Ами мъжката дума...

— Стига, Лестър. Знам какво правя.

Не откъсваше поглед от асансьора, очаквайки всеки момент вратата да се отвори и да докаже правотата му. Братята Медисън сигурно вече бяха поели обратно към офиса.

Но Ейдън и Спенсър нямаха никакво намерение да се връщат. Още щом стигнаха до фоайето, бяха обградени от тълпа мъже и жени, които размахваха балони и ги поздравяваха. Операторът се появи отново, застанал зад Кейли. Репортерката на Канал 7 пристъпваше към тях с широка усмивка. Протегна микрофона към Ейдън и съобщи:

— Ето ги и новите собственици на Рок... — Ала изведнъж млъкна, забелязала, че Ейдън поклаща отрицателно глава. — Нима не купихте земята току-що?

— Не — отвърна той, гледайки право в камерата. — Конгресмен Митчъл Чембърс промени решението си. Поиска повече пари, отколкото бяхме договорили първоначално. Няма да купуваме Рок Пойнт.

— И ние сме разочаровани — намеси се Спенсър. — Но ще преговаряме за друг парцел.

Кейли изглеждаше стъписана.

— Почакайте — помоли тя, щом Ейдън понечи да мине покрай нея. — Да не твърдите, че конгресмен Митчъл Чембърс е провалил сделката?

— Да. Точно това казвам — отвърна той.

— Значи тук няма да се строи хотел от веригата „Хамилтън“?

— Не — отговори категорично той.

Излезе навън, без да погледне назад. Брат му го последва. Намеренията им бяха да летят до Сан Франциско и да отседнат в един от хотелите си там, докато Спенсър провери започнатия преди три месеца ремонт, но планът им се промени след съобщение от сестра им Регън.

Ейдън извади телефона от джоба си и погледна дисплея.

— О, не — изпъшка той.

— Какво има? — попита Спенсър.

— Бащата на Корделия е починал...

Поразен от новината, Спенсър не проговори в продължение на няколко минути. Семейство Медисън познаваше Корди и баща ѝ повече от двайсет години, а мистър Кейн винаги е бил толкова силен и енергичен.

— Андрю беше добър човек — отбеляза накрая.

— Да — съгласи се брат му. — Корделия сигурно е съкрушена.

Веднага се обади на Регън, за да разбере за кога е насрочено погребението. Сестра му плачеше.

— Сега Корди е съвсем сама. Ще се приберете ли у дома? Тя иска да присъствате и двамата.

— Разбира се, че ще дойдем. Веднага тръгваме към къщи.

Спенсър отвори вратата на колата, после се обърна да погледне сградата, която току-що бяха напуснали.

„Толкова пропиляно време — каза си мислено. — Всички инженерни и строителни проучвания, преговорите с двама от най-неприятните типове, които беше срещал през живота си, всичко се бе оказало напразно...“

— Хайде — подкани го нетърпеливо Ейдън.

Лестър Чембърс стоеше до прозореца и наблюдаваше как джипът зави към магистралата и бързо започна да се отдалечава.

— Вече са на път към летището — съобщи той. — А ти беше толкова сигурен, че ще притичат отчаяни обратно.

Митчъл отиде до бара, за да напълни отново чашата. Пусна кубче лед в нея, при което уискито се разплиска по ръката му. Попи пръските със салфетка и отпи голяма глътка.

— Няма да се върнат. — Лестър продължи да гледа през прозореца, докато мощната машина изчезна от погледа му. В гласа му се прокрадна паника: — А предложението им беше дяволски изгодно.

— Престани да хленчиш. Знам какво правя. Наясно съм и как разсъждават хората — похвали се той. — Затова съм толкова добър конгресмен. Довери ми се. Братята Медисън ще се върнат. Може би не днес, но съвсем скоро. Давам им седмица, преди да дойдат и да ни паднат на колене.

Рецепционистката се втурна в кабинета на Лестър.

— Сър, една от секретарките ви... Джени, току-що ме уведоми, че екип на Канал 7 е бил във фоайето.

Митчъл изпусна една дълго потискана въздишка.

— Тук са заради мен. Ще ги накарам да ме почакаат още малко, преди да слеза да им дам интервю.

— Не, сър. Джени спомена, че вече са си тръгнали, но казали всички да гледаме новините в пет.

— Вероятно им е омръзнало да те чакат — обърна се към братовчед си Лестър.

Митчъл побърза да се съгласи.

— Не мога да огрея навсякъде — оправда се той. Взе дистанционното от бюрото и пусна телевизора. Все още беше рано, затова изключи звука и се настани на дивана.

— Знаеш ли, че кметицата играе срещу теб? — попита Лестър.

Митчъл изсумтя презрително.

— Разбира се. Грийн само си пилее времето и парите. Няма никакъв шанс. Обзалагам се, че ще спечеля повече от деветдесет процента на изборите.

— Които не са толкова далече — напомни му Лестър.

Никой нямаше да отнеме работата му. Харесваше му да е конгресмен. Обичаше властта, положението, което тя му осигуряваше, и уважението, въпреки че ако трябваше да бъде честен, хората напоследък нямаха високо мнение за такива като него. Може би защото си даваха сметка, че повечето от тях бяха корумпирани или просто некадърни. Дори бяха заговорили за въвеждане на мандатност. Той беше поел ангажимента да работи по този въпрос, ако го изберат, но веднага щом влезе в луксозния кабинет, забрави за обещанието си. Освен това едва ли някой в Конгреса би го подкрепил, а той имаше намерение да остане на поста си поне до средата на осемдесетте си години. Губернаторът лично го беше издигнал и докато играеше по свирката му и гласуваше, както му нареждаше, нищо не го заплашваше.

— Както знаеш, именно Грийн е накарала Спенсър Медисън да се интересува от Рок Пойнт — изкоментира Лестър.

— Така твърди тя.

— А, ето я и нея. Пусни звука. Искам да чуя какво толкова има да ни каже нашата кметица.

Репортажът продължи повече от десет минути, без прекъсване за реклама, което беше нечувано. В последните кадри, които Кейли показа, Ейдън Медисън обясняваше защо няма да се строи хотел от веригата „Хамилтън“ на Рок Пойнт. Той открито хвърляше цялата вина върху конгресмен Чембърс.

След това кметицата се появи отново, за да обясни на зрителите какво би означавала за общината подобна инвестиция: нови работни места, увеличаване на бюджета на училището, съживяване на икономиката. Но сега всичко се беше сгромолясало. Тя завърши речта си с обещанието, че нещата ще се променят веднага щом бъде избрана в Конгреса.

— Поздравления — подметна Лестър с подигравателна, самодоволна усмивка. — Току-що проигра и преизбирането си...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

За погребението на Андрю Кейн щеше да се говори месеци наред, може би дори години.

Алек и Джак закараха Регън, Софи и Корди до погребалната агенция доста преди определения час. Беше решено, че двете щяха да пътуват с приятелката си в лимузината след катафалката, а те щяха да ги чакат в църквата.

Денят беше необичайно топъл за сезона. Корди беше облечена в семпла черна рокля без ръкави, с квадратно деколте и подходящи обувки с висок ток. Не носеше други бижута, освен дискретни диамантени обеци и златния часовник, подарък от баща ѝ за последния ѝ рожден ден. Не бе направила нищо специално с косата си, просто я бе оставила да се спуска свободно. Естествените ѝ къдрици бяха изправени по дължина и стигаха до раменете.

Седналите от двете ѝ страни Софи и Регън също бяха облечени в черно.

Регън стискаше ръката ѝ.

— Щом стигнем в църквата, ще взема жилетката и чантата ти. Телефонът вътре ли е?

— Да — тихо отговори Корди.

— Провери дали е изключен.

— Вече го направих.

— Не мога да повярвам, че баща ти го няма — прошепна приятелката ѝ.

— Какво ти каза, преди да умре? — попита Софи. — Спомена, че те бил изненадал с нещо, не помниш ли?

Ако имаше някаква тайна, тя трябваше да я узнае. Не можеше да се стърпи. Работеше във вестник и по навик чакаше с нетърпение поредната пикантна история. Мечтата ѝ беше да стане разследващ журналист, но в момента беше в кулинарния отдел и пишеше само за нови рецепти. Регън и Корди често си говореха, че това беше ирония на съдбата, защото Софи нямаше и най-малка представа от готвене.

Беше се научила да прави един вид спагети, които ставаха за ядене, и с това уменията ѝ се изчерпваха.

— Спомням си. Ала не съм забравила и друго, казах ви, че ще говорим след погребението — отвърна с лека усмивка Корди. — Този ден ще бъде посветен на живота му. Но обещавам още довечера да задоволя любопитството ти.

Опитвайки се да изкопчи поне бегъл намек, Софи продължи:

— Трябва да е нещо наистина сериозно. Иначе щеше да ни го кажеш отдавна. Винаги си споделяла всичко с нас.

Двете ѝ приятелки горчиво се засмяха.

— Ето, това си ти — обади се Регън. — От нас трите ти единствена не можеш да пазиш тайна.

Смълчаха се, когато печалното шествие сви от главния път и продължи по тесни улички със занемарени апартаменти и порутени къщи към катедралата „Сейнт Матю“.

— Като пристигнем в църквата... — започна Корди, ала се поколеба и замълча.

— Доизкажи се де... — насърчи я Софи.

— Осем от учениците, с които работеше татко, ще носят ковчега. Те заемаха специално място в сърцето му, но трябва да ви предупредя, че може да ви се сторят малко грубовати.

— Какво трябва да означава това? — попита Софи.

— Те са деца в риск — поясни Регън.

— Някои от тях — съгласи се Корди. — Възможно е да се спречат и да си разменят обиди. Нали знаете, момчешки работи. — И побърза да ги успокои: — Нищо притеснително.

— Мислиш ли, че ще дойдат много от учениците му?

— Не. Все пак е събота, а те са още хлапета. Църквата е последното място, на което биха искали да бъдат. Не очаквам... — Тя млъкна внезапно.

Лимузината зави по Главната улица, а там, пред катедралата, запълвайки тротоара от край до край и почти цялото пътно платно, се бяха скупчили учениците от гимназия „Сейнт Матю“. Сякаш цялото училище бе дошло да отдаде почит. До един бяха облечени в униформа: панталони с цвят каки, бяла риза и морскосин блейзър с отличителната емблема върху джоба. Момчетата чакаха мълчаливо, със сериозни лица. Всеки клас стоеше отделно, с отговорниците си

най-отпред. В момента, в който шофьорът изключи двигателя, двама от тях притичаха, за да отворят вратата. По-високият избута дребния, за да се добере до дръжката. Другият все пак успя да се пребори за надмощие и я натисна. Казваше се Виктор, един от любимците на Корди. Той беше истински математически гений, но до този момент не беше успял да разгърне напълно таланта си. Отвори вратата и улови ръката ѝ, помагайки ѝ да излезе навън. Тя за момент изгуби равновесие, но за щастие успя да стъпи стабилно на тротоара. Софи и Регън бяха уважени по същия начин. Нямаше никакво значение дали имаха нужда от помощ, или не. И двете бяха измъкнати навън и застанаха до Корди.

Алек и Джак ги чакаха на стълбите на църквата. Щом забелязаха как тълпата поглъща жените, те се втурнаха надолу и започнаха да си проправят път между тийнейджърите.

— Тоя приятел носи пистолет — прошепна едно момче достатъчно високо, за да бъде чуто от Корди.

Преди да успее да им обясни кои са тези мъже, другото до него отбеляза:

— Те и двамата са въоръжени.

— Как така са получили разрешение да внасят оръжие в църквата?

Тя им заговори на висок глас:

— Не им е нужно разрешение. Те са агенти на ФБР. Работата им изисква да са въоръжени. Освен това имат и значки.

— Какво търси ФБР тук? — попита един от учениците.

Корди не можа да разпознае гласа, но тонът беше враждебен.

— Не сме направили нищо, а аз не ходя никъде без разрешително.

Корди побърза да обясни, преди още някой да се беше раздразнил.

— Просто са мои приятели — каза тя. — И на баща ми също. — Подаде жилетката си на Регън, млъкна за момент и продължи: — Вие със Софи влезте в църквата. Момчетата, които ще носят ковчега, ще бъдат на първия ред, така че седнете зад тях.

Софи сръга приятелката си с лакът:

— Да вървим.

Джак и Алек не последваха съпругите си. Останаха по местата си, оглеждайки тълпата от неспокойни момчета. Няколко учители се опитваха да ги накарат да влязат вътре, но никой не им се подчиняваше. Вместо това те все повече стесняваха кръга около Корди, докато я наобиколиха като рояк разбунени пчели. Двата веднага минаха в отбранителен режим, но тя само им махна с ръка, за да ги увери, че нищо не я заплашва. В първия момент Алек се поколеба, но после осъзна, че поведението на децата беше по-скоро покровителствено, отколкото застрашително, и направи знак на Джак да тръгнат към църквата.

В този момент пристигнаха Ейдън и Спенсър. Забелязаха двамата мъже и започнаха да си проправят път през множеството. Ейдън се огледа на всички страни и попита:

— Къде е Корделия?

— Някъде наред тълпата — отговори му Алек.

— Не я виждам — смръщи се Ейдън.

— Тя как се справя? — обади се Спенсър.

— Забележително добре.

Негодуванието на момчетата стана по-шумно, после настроението внезапно се промени. Сякаш по даден сигнал, разговорите и побутванията мигновено стихнаха. Те застанаха мирно и се умълчаха. Направиха път на Корди да мине отпред, докато наблюдаваха как ковчегът беше свален от катафалката. Двама мъже от погребалната агенция го поставиха върху поставка на колела и го покриха с бял ленен чаршаф, стигащ почти до земята. След като внимателно го затрупаха с тъмночервени рози, те забутаха носилката по лекия наклон към входа на църквата, където отец Патрик Антъни го очакваше заедно с момчето от олтара, което държеше златен кръст, почти два пъти по-висок от него.

Напред пристъпи Джером Смит, отговорникът на горния курс, който следваше като сянка баща ѝ, докато беше преподавал в училището.

— Сега ли? — обърна се той към Корди.

— Да — кимна тя.

Седмина здрави младежи се отделиха от другите и го последваха нагоре по стълбите. Бързо се подредиха от двете страни на ковчега, като едва преглъщаха сълзите си.

С бавни, премерени стъпки свещеникът поведе мълчаливото шествие по главната пътека на храма. Корди вървеше след ковчега, следвана от учениците от гимназия „Сейнт Матю“. Страничните пейки вече бяха заети от опечалени, а когато момчетата се настаниха зад нея, църквата беше препълнена.

Корди седна на самия ръб, оставяйки място на Джак и Алек да се присъединят към съпругите си. Щом отецът се обърна към скърбящите и органистът засвири първия химн, тя огледа богомолците. И тогава го видя. Ейдън, последван от Спенсър. Двамата се настаняваха на една от задните пейки от другата страна на пътеката. Заля я вълна от емоции. Беше щастлива, че той беше дошъл, но и се гневеше на себе си заради старите чувства, които изскачаха на повърхността всеки път, когато го видеше. Ейдън погледна към нея и за един кратък момент очите им се срещнаха. Той ѝ се усмихна съчувствено, тя също му се усмихна. Предишната Корди би пожелала да седне до нея и да държи ръката ѝ, но вече не... Нещата се бяха променили. Тя беше друга. С възобновена решителност се извърна, изправи гръб и се съсредоточи върху церемонията.

Службата беше прекрасна, а речта на пастора за баща ѝ беше искрена и трогателна. Поне още десетина души изявиха желание да кажат няколко хвалебствени слова, но ако бяха допуснали всички, погребението щеше да се проточи с часове. Затова взеха решение да говорят само трима от най-добрите му приятели. Изказванията им бяха кратки, само от по няколко минути. Те говореха с натезал от мъка глас колко предан и всеотдаен човек беше Андрю Кейн. Когато и последният зае обратно мястото си, Корди чу шумолене зад себе си. В първия момент реши, че учениците се бяха развълнували, но после ги забеляза да побутват едно от момчетата и да го уговарят да стане. Беше второкурсник, преместен от гимназия „Трюман“. Не му беше преподавала лично, но като се имаше предвид колко пъти беше задържан, очевидно беше от хлапетата, които обичаха да живеят на ръба.

Момчето най-после се предаде, изправи се и тръгна към амвона.

„Ох, това не беше предвидено“ — помисли си с тревога тя. Внезапно я обхвана безпокойство. Нямаше представа какво беше намислил този хлапак. Когато се обърна с лице към множеството,

пъхнал ръце дълбоко в джобовете си, той се загледа в краката си, сякаш се чудеше какво да каже. После започна:

— Казвам се Джейдън Мартин и уча в „Сейнт Матю“ от миналия ноември, когато... Е, нали разбирате, бях помолен да напусна предишното си училище заради едно недоразумение... Повече от всичко обичах часовете по кормуване, а любимият ми учител е мистър Кейн. Исках да кажа беше, докато... Нали разбирате... Докато умря.

Няколко от учениците кимнаха, а Корди с усилие потисна усмивката си.

Джейдън замълча и тя реши, че е свършил, но той продължаваше да стои отпред, изглеждайки неуверен в себе си. После внезапно се изправи, сякаш бе взел важно решение, и заговори:

— Мистър Кейн веднъж ми разказа за оня хлапак, който много искал да има кола... Нали разбирате, за да се придвижва с нея... Бил на шестнайсет, вече имал книжка, но нямал пари да си я купи, затова направил голяма глупост и просто откраднал една. — Отново замълча, огледа църквата, за да прецени реакцията на аудиторията, и като видя, че всички го слушат внимателно, продължи: — Било страхотно пътуване, а петгодишният автомобил бил в отлично състояние, сякаш току-що излязъл от магазина. Както и да е, свил го пред къщата на баща си, който трябва да е бил на възрастта на мистър Кейн. И карал няколко километра, когато нещо се случило... Не знам, може съвестта му да се е събудила, но разбрал, че не е трябвало да го взема. Имам предвид, че аз... Той се сетил, че може да го вкарат в затвора, нали така? — Няколко от момчетата отново кимнаха. Тъй като съучениците му попиваха всяка негова дума, Джейдън си отдъхна. Подпря ръка на катедрата и се наведе напред: — Тогава откарал колата до дома на мистър Кейн и му признал какво е сторил. Той много се ядосал и му се разкрещял, задето извършил такава глупост, но щом се успокоил, обещал да му помогне. Накарал го да изтрие отпечатъците си от вратата и всички останали места, които бил докосвал, после го придружил до къщата на баща му. — Джейдън не можа да сдържи усмивката си. — Най-смешното било, че на същото място вече имало паркиран друг автомобил, затова мистър Кейн го накарал да я остави на отсрещната страна на улицата. Ако не било толкова уплашено, момчето сигурно щяло да изчака собственика да излезе само за да види изражението му, преди да се качи в колата... Дали щял да си помисли,

че я е оставил точно там и я е забравил? Според учителя, щял само да се почеше по главата и да потегли за работа. И ми се струва, че точно така е станало, защото в местните новини изобщо не споменали за произшествието. Ето как мистър Кейн спасил този хлапак от затвора. Или поне аз мисля така... — Замълча, загледа се към краката си и добави: — Той беше страхотен човек. — Пъхна отново ръце в джобовете, сведе глава и тръгна обратно към мястото си на пейката.

В църквата цареше тишина. Корди бързо погледна към хората отзад, ала видя само покрусени лица. Пое си дълбоко дъх, надявайки се, че непохватно завоалираната изповед на Джейдън щеше да мине между другото, но преди да се обърне към олтара, забеляза още един ученик да приближава до амвона. Подобно на предишния, той разказа своята история. По негово твърдение била споделена с мистър Кейн от друго непознато момче, което нахлуло в училището в изблик на гняв и го поругало с два флакона черен спрей. След като направило поразията и написало няколко неприлични думи около кабинета на директора, решило, че постъпката му може би не е била добра идея и би могла да му докара сериозни проблеми. Било чуло, че учителят Кейн вече помогнал на някого да избегне разпавии с полицията, затова веднага му позвънило.

— Той отначало побеснял... Или поне така ми каза — говореше ученикът, — но после взел кутия с боя и четка и му помогнал да преобоядисат стените. — Замълча, а след това додаде: — Това им отнело цялата нощ.

И така тръгна. Общо седем момчета от горните курсове разказаха как били чули за различни случаи, в които мистър Кейн помогнал на изпаднали в беда. Когато парадът най-сетне приключи, Корди седеше неподвижно, страхувайки се да се огледа.

— За колко криминални престъпления научихме? Четири? — шепнешком попита Джак.

— Пет — поправи го Алек.

Тя знаеше, че сред множеството имаше няколко следователи и полицаи, защото баща ѝ беше един от най-големите спонсори на местното управление. Сигурно щяха да приемат някои от добронамерените му действия за съучастие, подправяне на доказателства, възпрепятстване на правосъдието и бог знае какво още... Ако не предприемеше нещо веднага, съществуваше голяма

вероятност поне две от момчетата да бъдат задържани след края на службата.

Отец Антъни се канеше да тръгне към олтара, когато Корди скочи от мястото си. Свещеникът я забеляза и се върна обратно. Мислите ѝ бушуваха, докато бавно изкачваше трите стъпала до амвона. Нямаше никаква представа какво щеше да каже, докато не започна да говори:

— Баща ми много се гордееше с ирландския си произход и често ми повтаряше, че ирландците са невероятни разказвачи. А той със сигурност беше — подхвана тя.

Дотук добре. Слушателите притихнаха в очакване и тя продължи:

— Обичаше да разказва за учениците от миналото му и момчетата тук... Те също като мен са чували тези истории толкова често, че почти са ги приели като свои лични преживявания. Разбира се, както можете да се досетите, всички тези случки са измислени или най-малкото, силно преувеличени. Искаше да ги превърне в нещо като уроци, така че днешните младежи да могат да се поучат от грешките, правени от други в миналото... В нещо като предупреждение.

Нямаше ясна представа какво беше говорила след това. Когато се върна на пейката, видя, че Алек и Джак не се усмихваха, но в очите им определено имаше особен блясък. Бяха съвсем наясно какво бе направила тя току-що. Също като баща си беше защитила момчетата...

Някак си успя да преживее останалата част от деня, въпреки че не си спомняше много от него. След опелото и погребението много добронамерени и загрижени хора я придружиха до дома ѝ и останаха с нея до късния следобед. Постепенно гостите започнаха да оредяват и до вечерта повечето се сбогуваха с нея, освен най-добрите ѝ приятели. Когато къщата най-последно утихна, тя се настани на дивана и подвигосите си крака. Искаше ѝ се само да затвори очи и да заспи.

Спенсър и Ейдън бяха все още там и разговаряха оживено с Алек и Джак. Темата се въртеше около името на конгресмен Митчъл Рей Чембърс и от изражението на Ейдън личеше, че съвсем не му беше почитател. До този момент бе избягвала да го поглежда, доколкото ѝ бе възможно. Въпреки това той беше като магнит, който непрекъснато я привличаше към себе си. Беше си паднала по него преди много години... Отказваше да признае, че е влюбена, и беше наясно, че ще ѝ

отнеме доста време, докато превъзмогне старите навици. Беше силно увлечена по този мъж, но увлечението не означаваше непременно любов. Предполагаше, че повечето жени, с които се беше срещал, изпитваха същото. И не само заради външния му вид. Той наистина беше висок, тъмнокос и поразително красив мъж, но онова, което караше дамите да копнеят за вниманието му, беше струящата от него сила. А само допреди няколко дни и тя беше една от глупачките, запленени от чара му...

Но сега очите ѝ се бяха отворили. За това беше помогнало признанието на баща ѝ. Тя разбра, че никога не е била влюбена в Ейдън, а чувствата ѝ са били само обикновено момичешко увлечение. Нищо повече. Ала за нейно щастие, мъжът беше в пълно неведение. Въпреки че беше брилянтен в бизнесделата, по отношение на жените нямаше никакъв усет. А Корди знаеше със сигурност, че той никога не е и подозирал какво изпитваше тя... Какво бе изпитвала към него... Със сигурност не беше негов тип. Съмняваше се, че ако не беше приятелка на сестра му, нямаше да я удостои дори с поглед. Ако се съдеше по дамите, които през годините бяха увисвали на ръката му, предпочиташе стройни анорексички с руси коси. Корди беше пълна тяхна противоположност. Не само че не беше блондинка, а косата ѝ бе черна като мастило и изглеждаше още по-тъмна на фона на светлата ѝ кожа. Със своите сто шейсет и осем сантиметра се считаше средна на ръст, макар да беше доста по-висока от Регън и Софи. Смяташе, че е в добра форма, но каквито и диети да спазваше, никога нямаше да добие плоския, кльощав вид на манекенка. Беше това, което мъжете определяха като приятно закръглена.

Даде си сметка, че се взираше в него, и бързо се обърна.

„Господи, каква идиотка е била в продължение на толкова години.“

Софи я побутна с лакът:

— Ти изобщо яде ли нещо днес?

Въпросът я изтръгна от унеса ѝ.

— Какво? Не знам... Защо?

— Сега ще ти приготвя нещо — предложи Регън.

Корди поклати глава.

— Не съм гладна, но все пак благодаря.

— Много си уморена, нали? — Софи взе палтото си и го облече. — Хайде, Регън. Трябва да си тръгваме и да я оставим да си почине. За всички днешният ден беше дълъг и тежък. Мислиш ли, че ще успееш да поспиш?

— Може би някой от нас все пак трябва да остане при нея? — поколеба се Регън.

Корди се усмихна горчиво.

— Никой няма да остава... Добре съм, наистина. Моля ви, прибирайте се. И отведете онези мъже със себе си...

Тя махна с ръка към Джак, Алек, Спенсър и Ейдън, който единствен я чу.

И учудено я изгледа.

— Онези мъже ли каза? — повтори той думите ѝ с усмивка.

— Може и да греша, но оставам с впечатлението, че Корди иска да се отърве от нас — отбеляза Джак.

Ейдън взе сакото и с лекота го облече, размърдвайки рамене. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да влезе в заседателната зала. Костюмът му, естествено, беше безупречен. Всичко в този мъж беше съвършено. След като я попитаха дали има нужда от нещо и я увериха, че не е нужно да ги изпраща, двамата братя я прегърнаха последователно. Ейдън ухаеше божествено, когато обвини ръце около нея, но тя се опита да не реагира. И се отдръпна колкото можеше по-бързо.

Щом те излязоха, Софи и Джак, заедно с Регън и Алек, се приготвиха да ги последват. Ала щом стигнаха до вратата, Софи спря толкова внезапно, че Регън се блъсна в нея. После се обърна към Корди:

— Не мога да повярвам, че забравих да те попитам... Каква беше изненадата?

— Значи е имало изненада? — обади се Джак.

— Да, баща ѝ е казал нещо, което не е знаела досега — спомни си и Регън.

— А тя обеща да ни го каже тази вечер — поясни съпругата му. — Е, за какво става въпрос?

— Може да не иска да го сподели точно сега — дипломатично отбеляза Джак, но Софи вече се беше върнала във всекидневната и очакваше отговор.

Корди въздъхна и отново се отпусна на дивана. Оглеждайки любопитните лица на четиримата си най-близки приятели, реши, че най-лесният начин да им го съобщи, е като просто изложи фактите.

— Майка ми... Натали Кейн... Не е загинала в автомобилна катастрофа.

— Какво? — възкликна Софи. — Ако не в катастрофа, тогава как?

— Според татко тя изобщо не е мъртва.

Софи съблече палтото си, подаде го безмълвно на Джак и се втурна обратно към приятелката си. Регън изпусна чантата си по средата на стаята.

— А къде е? Какво е станало с нея? — настоя Софи.

— Е, това вече не знам... — отговори Корди.

— Мислиш ли, че просто си е тръгнала и е изоставила теб и баща ти? — попита Регън.

Корди сви рамене.

— От последните думи на татко останах с впечатлението, че е постъпила точно така.

— Как е възможно една майка да... — Регън не можа да продължи. Беше толкова разгневена, че лицето ѝ порумения.

Приятели ѝ имаха стотици въпроси, на които не можеше да отговори. Баща ѝ не ѝ беше казал никакви други подробности. Тя самата нямаше представа защо беше крил от нея толкова дълго, беше пазил тайната и след като навърши пълнолетие...

— Ще се опиташ ли да я намериш? — попита Софи.

— А ти би ли го направила? — заинтересува се Корди.

Приятелката ѝ кимна колебливо.

— Не знам... Сигурно щях да бъда любопитна.

— Алек и Джак биха могли да ти помогнат — предложи Регън.

— Разбира се — припряно я подкрепи Софи. — Ще използват възможностите си като служители на ФБР.

— Не, благодаря — отказа Корди, поклащайки глава. — Не проявявам интерес към нея.

— Поне не искаш ли да разбереш защо си е тръгнала? — изгледа я Регън.

— Не.

Алек се приближи и седна на една табуретка срещу дивана.

— Какво знаеш за нея?

— Казва се Натали Ан Смит и е родена в Сидни, Австралия.

— Баща ти разказвал ли ти е нещо друго?

— О, той не обичаше да говори на тази тема. Разбрах само името ѝ и къде е родена, когато получих копие от акта си за раждане, за да мога да си взема шофьорската книжка.

— Ала как така никога не ти е споделял нищо? — учуди се Алек.

— Каза ми, че е загинала, когато съм била бебе, и сега знам, че е било лъжа, но за него сигурно е било така, щом като го е напуснала. Мразеше да си спомня за нея. Разстройваше се всеки път, когато я споменавах. След известно време осъзнах, че не бива да задавам въпроси.

— Сигурна ли си, че не искаш да я намериш? — отново попита Софи.

— Абсолютно.

— Но може да има смекчаващи вината ѝ обстоятелства... — подхвана приятелката ѝ.

Корди недоволно я прекъсна:

— Не ме интересува. Тя е разбила сърцето на татко. Не искам да имам нищо общо с такива хора!

Корди не остави никакво съмнение, че темата за нея беше приключена завинаги и решението ѝ беше окончателно. Но след като приятелите ѝ си тръгнаха и тя прочете писмото, оставено от майка ѝ до баща ѝ, а после и другите, които той беше писал, но му бяха връщани, мнението ѝ коренно се промени. Сега не само искаше да открие жената, съсипала живота на най-близкия ѝ човек, но и да получи отговора, който постоянно я глождеше. Намерила ли е Натали живота, за който беше мечтала?

Или, ако имаше някаква справедливост, беше получила онова, което заслужаваше...

ПЕТА ГЛАВА

Андрю, трудно ми е да пиша това писмо. Онова, което имам да ти кажа, сигурно ще те разстрои и може би ще те шокира, за което съжалявам. Ти работиш толкова много, че не ти остава време да забележиш колко съм нещастна. Няма да се преструвам за чувствата си, независимо колко ще те нарани това.

Този брак беше грешка. Не трябваше да ти позволя да ме убедиш да запазя бебето. И двамата знаехме, че ако не бях бременна, никога нямаше да се омъжа за теб. Да стана съпруга на прост монтьор беше проява на бунт и голяма глупост. Ако семейството ми някога разбере, ще се отрече от мен.

Но повече не мога да търпя. Мразя да съм бедна и колкото и егоистично да ти се струва, вярвам, че заслужавам повече в този живот. Ние с теб сме толкова различни. Аз жадувам за приключения, искам да обиколя света. Знам, че ме обичаш, Андрю, но това не ми е достатъчно.

Връщам се вкъщи. Ще се престоря, че всичко това никога не се е случило, и ще започна отначало. Оставям всичко зад гърба си и не желая нищо да ми напомня за него. Домът ми се намира на друг континент, така че всяка случайна среща е изключена.

Оставям ти да подадеш молбата за развод. От теб не искам нищо друго, освен свободата си. Вие с Корделия сте част от миналото ми. Не искам родителски права. Давам ти я.

Моля те, приеми решението ми и не ме търси повече.

Натали

Сърцето ѝ се обливаше в кръв заради баща ѝ. Не можеше да си представи какво беше изпитвал, докато е чел това писмо. Беше толкова студено, жестоко, безчувствено. Сигурно го беше съкрушило, но въпреки това бе продължил да тъгува за нея дори на смъртното си легло.

Бе пазил писмото, сякаш беше съкровище. Беше го увил в салфетка, после го бе пхнал в найлонов плик и сложил на дъното на кутията, в която съхраняваше всички важни документи. Там бяха и неговите писма до Натали. Общо четири, неотваряни, с правоъгълен печат „Да се върнат на адресата“ на лицевата им страна. От адреса се виждаше, че ги бе изпращал до пощенска кутия в Чикаго.

„Ако не искаше дъщеря му да ги прочете, сигурно щеше да ги унищожи“ — реши Корди. Седна в средата на леглото, подреди пликовете пред себе си и ги отвори един по един.

В първите две той молеше Натали да се върне. Уверяваше я, че я обича, че винаги ще я обича, че без нея е изгубен. В третото, изпратено две години след като го беше изоставила, пишеше, че е подал молба за развод и искаше пълно попечителство върху дъщеря им Корделия. Накрая добавяше, че въпреки предприетите съдебни дела, продължава да я обича и все още се надява да се върне при него. Обещаваше да я чака, защото винаги щяла да остане любовта на живота му.

С четвъртото писмо просто я уведомяваше, че разводът е влязъл в сила.

В началото Корди искаше да открие жената, да я погледне право в очите и да ѝ каже онова, което тя сигурно вече знаеше: че е ужасна егоистка, наранила така дълбоко баща ѝ. Ала колкото и лечерна да беше подобна постъпка, дълбоко в себе си беше уверена, че никога нямаше да се изправи срещу нея. Каква полза от това? Отказа се от идеята за разговор, но не и от решението си да я намери. И някак да узнае отговорите на няколко въпроса. Към по-добро или по-лошо се бе обърнал животът на Натали? Беше ли се сбъднало нелепото ѝ желание да се преструва, че никога не се бе омъжвала, и да започне всичко отначало? А след това бяха ли я глезили така, както бе мечтала? Но повече от всичко искаше да узнае дали изпитваше някакви угризения...

При писмата имаше още два документа — свидетелството за сключен брак и решението за развода. Първият доказваше, че Натали

Смит се бе омъжила за Андрю Кейн в Лас Вегас, Невада. Датата беше четири месеца преди раждането на Корди. Вторият просто сухо констатираше причините за раздялата. Изчете ги, върна ги внимателно обратно в кутията и затвори капака.

Когато най-после си легна, минаваше полунощ. Въртя се в леглото поне още час, преди съзнанието ѝ да се успокои. Продължаваше да мисли как баща ѝ беше пропилял живота си в очакване. Можеше да се ожени повторно и да си живее чудесно, ако беше узрял за идеята. Дали любовта му към Натали не се бе превърнала в мания? Или пък бе следвал старото правило, че веднъж женен, означаваше обвързан завинаги?

Не можеше да си отговори. Не разбираше как бе могъл да обича тази жена дори след като беше прочел ужасното писмо. „Давам ти я.“ Това бяха последните думи, които се завъртяха в главата ѝ, преди сънят най-после да я обори...

Прекара неделния следобед в подреждане на документи, а вечерта изпадна в униние. Беше тъжна през целия ден, но имаше с какво да се занимава, така че нямаше време за самосъжаление. В такова състояние на духа не искаше да разговаря с никого, затова отклони обажданията към гласовата поща и се опита да се подготви за предстоящата работа в училището.

„Добре съм — повтаряше си отново и отново.“ Беше потисната, нищо повече. И нямаше от какво да се притеснява...

Но съвсем не беше добре. Беше изгубила баща си, единственото си семейство и единствения човек, който я бе обичал безрезервно... А после беше прочела онова ужасно писмо от жената, която бяха убедили да ѝ даде живот, а след това с нетърпение бе чакала да се отърве от нея. „Давам ти я.“ Думите се бяха забили в съзнанието ѝ, заедно с отчаяната молба на Андрю любовта на живота му да се върне при него. Как бе могъл да тъгува и да остане верен на спомена за нея до края на живота си?

Ставаше късно. Корди събра листовите и учебниците за следващия ден, пъкна ги в чантата, след това се изправи и се протегна. Напрежението през последните няколко дни си бе взело своето.

Мускулите ѝ се бяха схванали, слепоочието ѝ пулсираше... Нуждаеше се от един продължителен горещ душ.

Остави водата да се стича по скованото ѝ тяло и когато най-сетне излезе изпод струята, умората изчезна, а главоболието постепенно отшумя. Подсуши и среса косата си, после облече къса копринена нощница. Започна да се чувства по-добре. А и беше горда от себе си, защото успя да запази самообладание през цялата вечер. Унинието през изминалите дни ѝ бе дошло в повече.

Напоследък не можеше да спи и се надяваше тази нощ да е по-различно. Заради натрупаната умора реши, че ще се унесе в мига, в който положи глава на възглавницата, но за всеки случай реши да слезе до кухнята и да си направи чаша чай от лайка. Без да си прави труда да обуе пантофите, тя наметна копринен халат и зашляпа боса по коридора. Опитвайки се да улови единия край на дългия колан, не забеляза кашона с книги, оставен на площадката, спъна се в него, изгуби равновесие и полетя надолу по стълбите. Картонената кутия се обърна след нея и се строполи върху гърба ѝ, книгите се разхвърчаха наоколо. Това беше капакът на бездруго ужасния ден. Изправи се, подпря се на парапета и избухна в сълзи. Можеше да се претрепе и никой нямаше да разбере, докато не откриеха разлагащото се тяло дни по-късно. „О, господи, каква отчайваща мисъл.“ Беше толкова обсебена от злочестината си, че не чу почукването на вратата.

Ейдън се изкачваше по външните стълби точно когато чу отвътре суматоха и трясък. Извика я по име, но тя не отговори. Понечи да разбие вратата, ала се сети, че не бе опитал да отвори. Предполагаше, че е заключено, но щом натисна дръжката, вратата се откряна. Втурна се в къщата и завари Корди да хлипа, просната на пода сред разпилени книги. Щом го видя, опита да стане.

— Удари ли се? — Тревогата караше гласа му да звучи сърдито.

Ала тя явно не беше в настроение за любезности.

— Остави ме!

— Удари ли се? — повтори той, вече по-спокойно.

— Нищо ми няма...

Без да откъсва очи от нея, Ейдън предпазливо пристъпи към нея. Не знаеше какво да направи. Не беше типично за Корделия да бъде груба. Винаги беше любезна и сговорчива. Но не и тази вечер. Събра

книгите от пода и ги подреди обратно в кашона. Тя продължаваше да хлипа. Искаше му се да я помоли да престане.

— Какво се случи?

Първата ѝ реакция беше да го погледне, но беше прекалено изтощена, за да направи подобно усилие. Вкопчи пръсти в парапета, намръщи се и опита да се овладее.

Ейдън я приближи и преди тя да разгадае намеренията му, я вдигна на ръце и я понесе нагоре по стълбите.

— Знаеше ли, че входната ти врата беше отключена? Всеки би могъл да влезе. Живееш сама, Корделия. Трябва винаги да проверяваш дали къщата е заключена, а алармата пусната — говореше ѝ назидателно той, докато изкачваше стъпалата.

— Нямам охранителна система.

— Ще имаш.

През главата му минаха всички ужасни неща, които биха могли да я сполетят. Беше бесен заради безотговорното ѝ отношение към собствената ѝ безопасност. Вратата само на една от стайите беше отворена и той се насочи към нея. Почти не усещаше тежестта ѝ. Седна на ръба на леглото, положи я в скута си, обви я с ръце и зачака сълзите ѝ да спрат. Главата ѝ беше подпряна на рамото му, а тялото ѝ по детски се притискаше към неговото. Беше дяволски хубаво и той потръпна. Реагираше на близостта ѝ по начин, който не му харесваше...

Най-после тя спря да плаче и се отдръпна, за да го погледне в очите.

— Какво правиш тук?

— Ами, озовах се... — Млъкна, преди да нарани чувствата ѝ, казвайки истината, и поясни: — Регън се притесняваше за теб, защото не си вдигаше телефона. Тя знаеше, че съм наблизо, затова ми позвъни на мобилния и ме помоли да намина да те видя. И добре стана, че дойдох...

— Защо? Както виждаш, добре съм — прошепна тя.

— Така е... Само дето лежеше по очи, затрупана с книги — отбеляза Ейдън.

— Не лежах, а седях — възпротиви се Корди.

— Да бе, седеше си на пода в тази прозрачна нощница...

— Какво ѝ е прозрачното... — Чак сега се огледа и забеляза, че халатът ѝ се беше разтворил, разкривайки гърдите ѝ под дълбокото деколте на нощницата. — О, боже! — възкликна и побърза да се загърне. Вдигна глава и срещна погледа му.

Той я гледаше както никога досега, сякаш за първи път виждаше жената в нея. Топли тръпки преминаха през тялото ѝ.

— Е, сега си върви... Вече съм добре, честна дума. Кажи на Регън, че ще ѝ се обадя утре. И знаеш ли, Ейдън, много ти благодаря, че намина да ме видиш.

Ръцете ѝ все още бяха обвити около врата му. Тя се надигна леко и го целуна по бузата, после понечи да се освободи, но той не я пускаше. Продължаваше да се взира в очите ѝ, сякаш искаше да проникне в душата ѝ...

И тогава се случи най-странното нещо. Може би беше продиктувано от чисто любопитство или пък просто се предаде на желанията си, останали от миналото ѝ, но тя го целуна отново. Този път по устните. Той не се отдръпна. Наведе се към нея и нежно отвърна на ласката ѝ. После улови лицето ѝ между дланите си и езикът му проникна в устата ѝ. Усети го, че трепери... Беше толкова настоятелен, че тя се остави изцяло във властта му. Целуваше я задъхано, като не спираше да я гали. Обви длани около гърдите ѝ и тихо изстена.

За момент Ейдън сякаш изгуби връзка с реалността. Едва когато усети тръпнещото ѝ тяло, внезапно дойде на себе си. Отдръпна се, вдигна я от скута си и я положи внимателно върху леглото.

Корди беше толкова объркана, че не знаеше какво да каже. Виждаше, че е разстроен. Ейдън се изправи и погледна към вратата. Обърна се и каза тихо:

— Аз ще заключа. Ти опитай да поспиш.

Миг след това изчезна по стълбите.

Корди не смееше да помръдне, опитвайки да си обясни случилото се. Погледът ѝ блуждаеше. Беше смутена и огорчена. Беше развалила всичко... Какво ли си помисли той за нея? Ами тя просто му се беше нахвърлила... Как щеше да го погледне в очите след всичко това? Корди тежко въздъхна, надигна се и седна в средата на леглото. „А може би преигравам — поуспокои се тя. — Какво толкова се беше случило, та това бяха само няколко спонтанни целувки...“ Вярно —

дълги, настойчиви и възбуждащи, които преобърнаха всичко в нея, но все пак не означаваха нищо...

След като се поуспокои, си състави план, който да следва, ако случаят ги срещнеше скоро. Щеше да се държи като зряла жена. Да, бяха преживели един кратък миг на споделена интимност, но все още имаше шанс да възвърнат предишните си отношения. Той щеше да я пренебрегва, а тя щеше да се насили да му отвърща със същото.

В понеделник Корди се върна на работа. Въпреки че беше доста заета, Ейдън често изпълваше въображението ѝ. Ала с всеки изминал ден ѝ ставаше все по-лесно да го изтласква от мислите си. Всяка нощ преглеждаше кутиите, оставени от баща ѝ, след като беше продал къщата си. Смяташе, че лесно щеше да попадне на повече информация за майка си, изравяйки някой нов документ или снимка, ала беше сбъркала...

Последните три седмици в училището се оказаха доста напрегнати и издирването на Натали беше отложено. Направи копие на ужасното писмо и го занесе на вечерята с приятелките си в хотел „Хамилтън“. Беше се опитала да ги убеди да отидат да хапнат другаде, защото се опасяваше да не налети случайно на Ейдън, който живееше в мансарден апартамент на последния етаж. Той пътуваше толкова много, че рядко се застояваше у дома, но все пак не ѝ се искаше да рискува.

В един телефонен разговор със Софи, Корди беше предложила два други ресторанта, но приятелката ѝ между другото спомена, че Джак и Алек ще бъдат в хотела. Щели да играят покер със следователи от полицейското управление в Чикаго.

— Веднъж месечно се срещат там — поясни тя. — Джак смята, че има шанс да измъкне една, две ръце, докато Ейдън е все още в Сан Франциско. Защото, когато Ейдън играе, винаги печели.

Корди си отдъхна. Опасяваше се, че нямаше да бъде в състояние да контролира поведението си, ако се окажеше очи в очи с него. А вече беше стигнала до извода, че единственият начин да продължи напред, е да стои колкото може по-далече от този мъж. Беше решила твърдо, че нямаше да стане като баща си и да пропилее живота си в преследване на нещо недостижимо.

След натоварения ден, прекаран в тичане от среща на среща и завършил с обезсърчителен разговор в кабинета на директорката на гимназия „Сейнт Матю“, Корди беше готова за чаша вино...

Регън беше запазила една от по-малките трапезарии в „Хамилтън“, така че никой нямаше да ги притеснява. Намираше се встрани от бара и при затворени врати беше напълно изолирана — идеално място за споделяне на тайни и клюки. Можеха да се смеят високо колкото си искат, без да смущават останалите посетители. От другата страна на бара, в една ниша, се намираше входът към друг салон, който мъжете използваха за игра на покер. Беше съвсем отдалечен от останалите помещения на хотела, но достатъчно близо до бара, за да може играчите да получават бира и напитки...

Корди трябваше да се види с приятелките си в седем и половина, затова нямаше време да отскочи до вкъщи и да се преоблече. С кремавата права пола, тъмносиня копринена блуза и обувки със средно високи токове изглеждаше много делово през целия работен ден, но за вечерта предпочиташе по-удобни дрехи. Постоянно падащата пред лицето ѝ коса я подлудяваше, затова я върза на конска опашка. Дългите ѝ къдрици се развяваха, когато се втурна през лъскавите месингови въртящи се врати.

Обичаше този хотел. Той излъчваше някаква деликатна елегантност. Имаше съвременен вид с изтъркания до блясък мраморен под и гранитни колони, но беше обзаведен със старинни мебели. Успокоителните пастелни цветове и удобните зони за почивка караха гостите да се застояват по-дълго. Познаваше хотела като пръстите на ръката си, защото го посещаваше поне веднъж седмично, докато Регън живееше тук, преди да се омъжи.

Даде си сметка, че беше прекосила фоайето тичешком, и се насили да забави крачка. Облечен в делови костюм мъж се опита да привлече вниманието ѝ на влизане в бара. Тя му се усмихна и отклони с леко поклатане на глава предложението му да ѝ поръча питие. Мина покрай него и отвори вратата към частната трапезария, но пътят ѝ по-нататък беше блокиран. Ейдън стоеше точно в средата на пътеката и разговаряше с Алек и Джак. Той инстинктивно я улови за рамото, за да не налети върху него.

Не беше особено щастлива да го види и изрече първите думи, които ѝ дойдоха наум:

— Ти защо не си в Сан Франциско? — Тонът ѝ беше обвинителен, което без съмнение щеше да му се стори странно. И преди да успее да я попита какво не е наред, тя изтърси: — Да не би да играете покер тази вечер?

— Да, така си помислих и аз. — Ейдън се засмя, чул мъчителния стон на Джак. Погледна го и подхвърли: — Успокой се, Макалистър. Може да спечелиш някоя ръка. Човек никога не знае. Стават и чудеса.

Пленителната му усмивка съвсем я обезоръжи. Беше толкова секси. Наистина красив мъж... Когато беше щастлив, очите му ставаха топли и нежни. Въпреки че рядко се усмихваше. Обикновено беше много сериозен, особено когато работеше върху сделка за поредния си хотел. Несъмнено беше работохолик, но въпреки това някак си успяваше да намери време за ръгби и покер. И за кльощави руси жени...

Тази мисъл ѝ помогна да се опомни. Ейдън продължаваше да я държи за рамото. В желанието си да се отдръпне от него, тя леко отблъсна ръката му, отстъпи крачка назад, заобиколи го и се отправи към масата. Забеляза, че Алек я гледаше озадачен.

— На какво се мръщиш? — попита го тя.

— Не се мръщя — контрира Алек. — Просто те наблюдавам.

Регън отмести един стол за нея.

— Сядай. Имаме да си говорим за много неща.

Софи се настани срещу Корди на малката кръгла маса.

— И новините са само хубави. Освен за Джак — каза тя, като погледна съпруга си и се усмихна: — Той мрази чикагските зими.

— И какво от това? — учуди се Корди.

— Установяваме се в Чикаго. Бюрото го иска тук. С Алек получиха поощрение и ще продължат да работят заедно.

— Тук, в града — услужливо поясни Регън. — Назначени са с безсрочни договори. Край на постоянното пътуване до Бостън, което за нас с Алек започна да дотяга...

— Това наистина е чудесна новина — съгласи се Корди. — А какво ще стане с къщата ви в Бостън?

— Всъщност тя все още е собственост на брат му Ник — отвърна Регън. — Алек така и не подготви документите. Все не ни оставаше време, а и Ник не бързаше. Ще я обяви за продан другия месец.

— Много я харесвам — призна Корди. Беше отсядала няколко пъти у приятелката си, когато Алек бе отсъствал по служба.

Къщата беше ремонтирана основно и се намираше в престижен квартал. Освен това тя обичаше Бостън, колкото и родния си град.

— Известно време се надявахме, че ще я купи другият им брат Майкъл, но той се отказа. Не знам защо.

— Защото се установи в Сан Диего — обади се Алек. — Напоследък рядко се прибира в Бостън. Къщата ще стои празна месеци наред.

— Но щом напусне Морските тюлени... — подхвана Регън.

— Няма намерение да го прави скоро, скъпа — възрази съпругът ѝ.

— Корделия? — Ейдън изрече името ѝ, заставайки зад нея. Сложи ръце върху раменете ѝ и попита небрежно: — Е, как се справяш?

— Много добре. Благодаря, че се интересува.

Той шеговито подръпна хванатата ѝ на конска опашка коса. Корди се протегна, за да отблъсне ръката му.

— Имаш ли нужда от нещо? — усмихна се той.

Тя поклати глава. Ръцете му все още бяха върху раменете ѝ, но вниманието му бе насочено другаде.

— Е, ще играем ли покер, или не? — попита той, стискайки леко раменете ѝ. После се обърна и излезе от залата.

Държеше се с нея съвсем естествено. Очевидно вече беше забравил целувката. Искаше ѝ се да можеше да направи същото.

— Аз ще играя — заяви Джак. Заобиколи масата, наведе се и докосна с устни бузата на Софи.

Алек също целуна жена си и прошепна в ухото ѝ нещо, което я накара да се разсмее.

Корди наблюдаваше двете двойки и за първи път откакто приятелките ѝ се бяха омъжили, се почувства излишна. Какво бе станало с нейната самоувереност? Очевидно беше изчезнала. Мислеше, че в дните след смъртта на баща си е успяла да се отърси от вцепенението, че отново е започнала да усеща живота около себе си... Имаше толкова много неща, които трябваше да осмисли и да се опита да разбере. Ала сега изведнъж се ужаси, че се бе насочила към самотата, която Андрю беше избрал. Започна да анализира всичко в

миналото си и изборите, които беше правила. Вече не беше уверена къде е мястото ѝ. Съществуването ѝ изглеждаше празно и лишено от смисъл. Дали не изпаднаше в самосъжаление? Признаваше, че е в лека депресия, но кой не би се разстроил, след като прочете писмата, които баща ѝ беше писал на майка ѝ с молба да се върне при него?

Сервитьорът приближи да вземе поръчката им. Корди имаше намерение да пие вино, при това много, но в компанията на приятелките си беше започнала да се отпуска, затова предпочете студен чай. Софи и Регън избраха същото.

— Ние сме такива изискани трезвенички — каза през смях Регън. — Трябваше да си поръчаме шампанско, за да отпразнуваме оставането си в Чикаго. За известно време се опасявах, че Джак и Софи ще бъдат преместени във Феникс, а ние с Алек ще бъдем изпратени за постоянно в Бостън. Но ето че нещата се наредиха... Сега всички ще живеем в града, който толкова обичаме. Дори Ейдън и Спенсър ще се прибират у дома по-често.

— Ейдън и Спенсър ли? — интересува се Корди.

— Спенсър ми сподели, че щом Ейдън купи хотела във Флорида и го пусне в експлоатация, ще ограничи пътуванията. През последната година обиколи света. От Хонконг, Париж, Лондон, Мелбърн и Сидни, та чак до всички кътчета на Съединените щати... Надявам се да забави малко темпото, но няма да повярвам, докато не го видя. Той буквално живее в самолета.

— Който впрочем е много луксозен — отбеляза Корди. — Във всеки случай спалнята е по-хубава от моята.

— Ейдън все още ли отсяда в мансардата на последния етаж на хотела, когато се връща? — попита Софи. — Ако в бъдеще се задържа по-често тук, може би ще си купи къща.

— Твърде съмнително е... — усмихна се Регън. — Апартаментът изглежда много подходящ за него. Брат ми мрази отрупаните с вещи стаи, а в мансардата няма излишни неща.

— Хубаво е, но прекалено стерилно — възрази Софи. — Липсва уютът...

— И аз си падам по семплата подредба... Знаете, че живея в доста скромна къща — подметна Корди.

Приятелките ѝ се разсмяха.

— Да бе, само в мечтите ти — каза Регън. — Винаги си заобиколена от купища вещи.

— Но не и на работното ми място — настоя Корди. — Химията е точна наука и ако не съм достатъчно организирана в лабораторията, ще бъде истинска катастрофа. Но когато се прибера у дома, искам да си почивам. Освен това около мен има предимно книги.

— И шалове, и обувки, и ключове... — започна да изброява Софи.

— Не е толкова лошо — прекъсна я Корди. — Освен това не ставаше въпрос за мен. Говорехме за братята ти. Какво става със Спенсър? И той ли ще се установи в Чикаго?

— Поне засега — кратко отговори Регън.

— А Уолкър? — попита Софи.

— Това е съвсем друга история. При това не много приятна.

— Какво става с него? — любопитства Корди.

— Според Спенсър, брат ни Уолкър все още не е пораснал. И аз съм напълно съгласна с него — подхвана Регън. — Той е със седем години по-голям от мен, но все още се държи като импулсивен тийнейджър. Срещу него има заведени две съдебни дела от изоставени жени. Алчните им адвокати искат да сложат ръце върху хотелите. Но това няма да се случи — додаде припряно тя. — Ала все пак си е грижа, от каквато Ейдън няма нужда в момента. Само преди няколко дни уреди поредното споразумение и ни се наложи да платим солидна сума. Вярно че инцидентът беше инсцениран, но вината е изцяло на Уолкър. Нямахте сериозни последствия, но е само въпрос на време да се случи истинска катастрофа. Ще ми се най-после да преосмисли живота си...

— И на мен ми се иска да направя същото... — Корди неволно изрече мисълта си на глас и застина.

Софи веднага я помоли да обясни какво точно означават думите ѝ. Необходимостта да отговори ѝ беше спестена от сервитьора, който се появи с поръчката им. Тъй като бяха вечеряли в хотела много пъти, не им беше нужно да четат менюто. Софи и Регън си избраха салата „Цезар“ с пиле, а Корди беше в настроение да хапне съомга.

Изчака, докато сервитьорът излезе от малката зала, и каза:

— Натали Кейн... Моята майка, въпреки че ми коства много усилия да я наричам така, е оставила прощално писмо до баща ми. —

Гласът ѝ беше пълен с тъга, когато добави: — Пазил го е през всички тези години. И той ѝ е писал, но пликовете са се връщали неразпечатани. Открих ги в кутията, в която беше сложил свидетелството за брак и споразумението за развода.

— А ти прочете ли ги? — полюбопитства Софи.

— Да, прочетох ги. Щом не ги е унищожил, значи е искал да ги намеря. Те са сърцераздирателни молби към нея да се върне у дома.

— А какво пише в прощалното ѝ писмо? — продължи да разпитва Софи. — Обяснява ли причината, заради която го е напуснала?

— Напуснала е и Корди — напомни ѝ Регън. — Изоставила е и детето си.

Корделия бръкна в чантата си, провесена на облегалката на стола, и извади от нея сгънат лист хартия.

— Направих копие, защото бях сигурна, че и двете ще искате да го прочетете.

— А писмата на баща ти? — попита Регън.

Тя поклати глава.

— Тях няма да ви покажа.

Софи я разбра.

— Смяташ, че това ще промени мнението ни за него, така ли?

— Не искам да го съжالياват. Предпочитам да го помните като силен човек и любящ баща. Натали е била неговата слабост. Твърде късно е разбрал, че е пропилял живота си в очакване отново да се съберат...

— Къде е пращал тези писма? — делово се осведоми Регън.

— Адресирал ги е до някаква пощенска кутия в Чикаго. Вероятно се е надявал, че ще ѝ бъдат препратени. Може би така му е казала.

Софи първа прочете писмото. Когато стигна до последния ред, лицето ѝ бе порозовяло. Беше се разгневила заради приятелката си.

— Щяла да се преструва, че бракът никога не е съществувал, и да започне живота си отначало? Кой постъпва така?

— Натали Кейн очевидно — отвърна Корди.

Регън го прегледа набързо и ѝ го върна, но преди Корди да го прибере в чантата си, го грабна отново и го препречете.

— Не мога да повярвам. „Давам ти я.“ Какъв срам... Що за майка е това? — Беше се разгорещила и не можа да довърши мисълта си.

— Радвам се, че не е останала да те отгледа, мила. След като прочетох това, трябва да ти кажа, че си извадила късмет. Натали Кейн е една студена, безчувствена кучка — отсече Софи.

Регън се съгласи с нея.

— Ако е имала някакъв психологически проблем, е разполагала с няколко години, за да го разреши и да се върне в семейството си.

— Какви психологически проблеми... Просто не ѝ е харесвало да бъде бедна и омъжена за обикновен монтьор. Помните ли какво е написала? Ако родителите ѝ били разбрали, щели да се откажат от нея.

По време на цялата вечеря продължиха да обсъждат писмото и причините, накарали Натали да избяга. Корди похапна съвсем малко, тъй като разговорът срина апетита ѝ.

— Как може една майка да изостави детето си? — недоумяваше тя.

— Питам се как ли ще се почувства, ако случайно узнае, че баща ти е оставил състояние от няколко милиона долара? — подметна ехидно Софи. — Само ако можеше да види как обикновеният монтьор, който е презирала, е станал собственик на верига от автосервизи...

— Парите не означаваха нищо за татко. Единствената му цел е била да върне Натали обратно. Затова е работил толкова много.

— Въпреки че натрупа огромно състояние, живееше като обикновен човек — отбеляза Регън.

— На смъртното си легло той ме предупреди да не повтарям грешката му. Предполагам, най-после беше разбрал, че е пропилял живота си в копнеж по нея. — Корди въздъхна, после продължи: — От него научих най-важния урок. Не искам повече да преследвам мечти.

— Какво имаш предвид? — попита Софи.

Регън присви очи.

— А ти кога изобщо си губила време за някой мъж? Те тичат след теб, а не обратното.

— Освен това промених решението си. Ще се опитам да я открия — заяви Корди и зачака реакцията им.

— Защо? — възкликна Регън. — Какво се надяваш да спечелиш от това?

— Искам да узная как се е стекъл животът ѝ. Намерила ли е онова, което е търсила? Дали в крайна сметка целта е оправдала средствата?

— Тя е разбила сърцето на баща ти — отсече Софи. — Дано да е нещастна. И бедна — добави, кимайки решително с глава. — Да, най-вече бедна.

— Когато я намериш, ще ѝ се представиш ли? — предпазливо попита Регън.

Корди поклати глава.

— Не. Не смятам да се срещам с нея. Искам само отдалеч да я видя заедно със семейството ѝ. Но нямам намерение да общувам с тях.

— В такъв случай можеш просто да наемеш частен детектив и да получиш цялата информация — предложи Софи.

— Не, трябва да го направя сама — заяви Корди и преди приятелките да оспорят решението ѝ, попита: — Чий ред е да плаща?

— Мой — обади се Регън. — И вече се погрижих за сметката, в това число и за бакшиша.

— Сигурна ли си, че е твой ред? — изгледа я подозрително Корди. — Доколкото си спомням...

— Не искам да откриеш майка си — изтърси неочаквано Софи.

— Но не мислеше така, преди да прочетеш писмото. Освен това не я наричай моя майка. Изоставила ме е още като бебе. Не заслужава никой да се обръща към нея с тази дума.

— Страхувам се, че отново ще бъдеш наранена, скъпа. Току-що изгуби баща си. Нямах нужда от още болка.

— Трябва да го направя, Софи.

Регън забеляза първите признаци на назряващия спор и побърза да отклони вниманието на приятелките си.

— Тази блуза нова ли е, Корди? — прекъсна ги тя.

— Не, просто не съм я носила отдавна.

— А, забравих да те попитам, как мина срещата ти със сестра Долорес?

— Много лошо... Жената обича да се налага.

— Точно затова е директор — разумно отбеляза Регън. — Налага се да е строга.

— Преди доста време я предупредих, че няма да преподпиша договора си, но тя е твърдо решена да ме принуди да остана. Което

няма да се случи. Искам да си почина малко от преподаването.

— Но ти си чудесна учителка. Момчетата те обичат — възрази Регън.

— Просто реших да направя някои промени в живота си — поясни Корди.

— Какви промени? — нетърпеливо попита Софи.

— Все още не съм съвсем наясно... Ала искам нещо различно...

— О, я стига — тросна се Софи. — Изядохме здравословната си вечеря, така че хайде да отидем на бара и да си поръчаме студена бира с чипс. А с Регън ще ти помогнем да разбереш какво искаш да промениш.

Корди лекичко се усмихна:

— И откога започна да пиеш бира?

— Откакто се омъжих за Джек. Взех да прихващам от всичките му лоши навици.

Сега вече Корди избухна в смях.

— Бира и чипс. Това наистина е възможно най-добрият десерт.

— Сигурни ли сте, че искате да идем на бара? — попита Регън. — Ако момчетата от Второ управление са там, няма да оставят Корди на мира. Удс и Захнер са направо луди по нея. Алек ми каза, че я намирали сексапилна като филмова звезда...

Барът на хотела беше пълен с бизнесмени. Наоколо не се виждаше нито една жена. Всички погледи се обърнаха към трите, докато вървяха към отдалечения край на махагоновия плот.

„Сякаш дефилираме покрай шпалир от изпълнени с възхищение фенове“ — помисли си Корди. Ала нямаше нищо против. Докато стигна до притъмнения ъгъл, самочувствието ѝ се бе възвърнало.

Откъм намиращата се в съседство зала за покер се разнесе смях. Вратата се отвори и детектив Захнер се появи с празна купа. Неточно би било да се каже, че изглеждаше страховит. Приличаше на онези горили, които предизвикваха презрението на интелгентните хора. Беше едър и мускулист като професионален борец, а ръцете и вратът му бяха покрити с избледнели татуировки. Косата му беше дълга и отчаяно се нуждаеше от гребен, но именно блясъкът в очите му, когато беше ядосан, плашеше до смърт набелязаната жертва. Единственият, който можеше да съперничи на Захнер в борбата с тероризма, беше Алек, докато беше работил под прикритие. За Корди обаче мъжът не

беше нищо повече от плюшено мече. Захнер я забеляза облегната върху бара и тръгна към нея с широка усмивка, която му придаваше малко маниакален вид.

След като поздрави Софи и Регън с целувка по бузата, той ѝ посвети цялото си внимание. Разцелува я, преди да я грабне в тромава, мечешка прегръдка.

— Кога най-после ще разбереш, че сме родени един за друг? — попита с напевен глас като певец от седемдесетте години, изпълняващ блусове.

— Не искам да проваля живота ти — пошегува се тя. — Затова не се занасяй с мен.

Той я притисна към себе си, наведе се и прошепна в ухото ѝ:

— Позволи ми да те отведа у дома и да ти покажа какво значи изпепеляваща страст.

— Какви ги вършиш, по дяволите? Разкарай се от нея, Захнер! — провикна се откъм вратата Ейдън.

Приближи се с явното намерение да го откъсне от нея, но детективът беше настроен миролюбиво. Отстъпи крачка назад, намигна ѝ и го изгледа намръщено.

Ейдън продължи да ѝ говори с покровителствен тон:

— Корделия, не го насърчавай.

Регън и Софи го гледаха, сякаш току-що бе откачил.

— Какво ти става, шегуваш ли се? — подвикна Регън.

Той не ѝ отговори. Честно казано, сам не знаеше защо се беше разгневил толкова, когато видя Захнер да прегръща Корделия. Може би се държеше като строг родител, защото тя беше твърде уязвима след смъртта на баща си. Беше съвсем сама и имаше нужда някой да се грижи за нея. Целувката преди няколко дни нямаше нищо общо с реакцията му. Или поне в това се опитваше да убеди сам себе си.

— Държиш се като ревнив съпруг — отбеляза Захнер.

Без да обръща внимание на забележката, Ейдън попита:

— Ще играеш ли следващата ръка, или ти свършиха парите?

— Играя — заяви едрият мъж. — Късметът ми е на път да се промени. Надушвам победа. — Грабна от бармана пълната с кашу купа и се обърна към Корди: — Ще се видим по-късно, миличка. — Отново ѝ намигна и изчезна в залата за покер.

Ейдън го последва и затръшна вратата след себе си.

— Какво беше това? — изумено ги изглежда Софи. — Ако не го познавах толкова добре, щях да си помисля, че ревнува.

— Глупости — възрази Регън. — Просто Ейдън си е такъв...

— И никога няма да се промени — отбеляза Корди.

— Някой иска ли да дойде с мен до тоалетната? — попита Софи.

Регън вдигна ръка.

— Вие вървете, а аз ще поръчам бирите — предложи Корди.

В мига, в който двете изчезнаха от погледа ѝ, тя се настани на високата табуретка пред бара и извади телефона си. Написа съобщение на Алек, в което го молеше да ѝ даде номера на брат си Ник. Можеше да го вземе и от Регън, но това щеше да повдигне поне двайсетина въпроса, а все още не беше готова да споделя бъдещите си планове.

На следващата сутрин позвъни на Ник и без да се пазари за цената, купи къщата му в Бостън.

ШЕСТА ГЛАВА

Резултатите от последното социологическо проучване бяха плачевни за конгресмен Митчъл Рей Чембърс. И за всичко беше виновен Ейдън Медисън. Ако беше поел топката и му бе дал толкова, колкото искаше за земята, в близко бъдеще хотелът щеше да бъде построен. А негодникът провали всичко само защото политикът се бил отметнал от дадената дума.

„Жалко, самолюбиво копеле — мислеше си Митчъл, обзет от ярост. — Как можа да се откаже от сделка, която впоследствие щеше да му донесе милиони долари...“

От самото начало беше очевидно, че Спенсър Медисън беше този, който държеше на хотела. Просто беше принуден да последва брат си, когато онзи напусна срещата. Чембърс беше убеден, че ако Ейдън излезеше от играта, Спенсър щеше да се съгласи веднага на преговори и да задвижи проекта. В края на краищата парцелът беше първокласен.

Хотелът нямаше да е толкова важен за конгресмена, ако кметницата на Фолсбъро не бе взела страната на Медисън и не бе раздрънкала на всички, че той щеше да им донесе нови работни места и прилив на свежи пари. Не пропусна и да обвини Чембърс, че лично е провалил сделката, а заедно с нея и надеждите и мечтите на местните за по-добро бъдеще. Пред тях тя можеше да се възмуцава колкото си иска заради пропуснатите ползи, но след като имаше намерение да играе срещу него на предстоящите избори, нещата ставаха много сложни. Вероятно сега подскачаше от радост заради неочаквания късмет, който Чембърс тикна в ръцете ѝ от едната глупост...

С продажбата на мястото той бе на път да изиграе най-силния си предизборен коз, а вече не можеше да извлече никаква полза от случилото се. Оставаше му само един начин да очарова отново избирателите...

Трябваше да намери път към Ейдън Медисън.

СЕДМА ГЛАВА

Корди се обади на Софи и Регън и ги помоли да се срещнат в „Палмите“ на обяд. Каза им, че има да им съобщи нещо много важно.

Тя подрани, Регън дойде навреме, а Софи, както винаги, закъсня с петнайсетина минути. Беше запазила едно сепаре в отдалечения край на салона, така че да могат да се усамотят. Ресторантът беше един от любимите на трите приятелки и те го посещаваха често, особено когато имаха да споделят някоя новина. Знаеха имената на сервитьорите и не им се налагаше да си поръчват питиетата и да чакат. Адам, момчето, което обикновено ги обслужваше, веднага се появи с три студени чая и изрецитира специалитетите за деня.

Момичетата единодушно избраха салата от спанак с пиле, фета^[1] и ягоди.

Веднага щом Адам се отдалечи, Софи се обърна към Корди:

— Е, казвай какво става?

— Изглеждаш уморена. Да не би да не си спала? — загрижено попита Регън.

— Прекарах повечето нощи в ровене из интернет — призна Корди. — След малко ще ви обясня защо. — Внезапно езикът ѝ сякаш се завърза и не можа да изрече нищо повече. Само седеше и се взираше през масата към двете най-добри приятелки, които изобщо би могла да има.

— Е, изплюй камъчето. Какво не е наред? — подхвана Софи. — Започваш да ме притесняваш.

— Регън, днес разговаряла ли си с девера си? — отговори с въпрос Корди.

— С кой девер по-точно?

— С Ник.

— Не, защо?

— Свързах се с него и купих къщата му. Ще се местя в Бостън.

Последваха няколко минути скована тишина, преди да избухнат емоциите.

— Няма начин — почти извика Софи. — Не можеш да напуснеш Чикаго. И то точно когато ние всички се установихме тук...

— Така е, но вие се установихте тук с мъжете си. Аз имам нужда от промяна — поясни Корди. — От нещо, което да разтърси живота ми... От нови неща... Затова ще поема риска и ще замина.

— Но ти обичаш Чикаго — почти изплака Регън.

— Така е. Но обичам и Бостън.

Очите на приятелката ѝ бавно започнаха да се пълнят със сълзи.

— Не, ще направиш грешка — каза тя. — След смъртта на близък човек поне година не бива да се вземат прибързани решения. Прочетох го някъде.

— Може би се отнася за вдовиците — тихо отрони Корди. — При това решението ми не е прибързано. Харесвам къщата и съм готова за промяната.

Измина още една дълга минута. Регън ровеше в чантата си за салфетка.

— Недей да плачеш — помоли я Корди.

— Опитвам се — изхлипа Регън. — Защо не го обмислиш няколко месеца? После ще решиш каква точно промяна искаш.

Корди поклати глава.

— Имам нужда от подкрепата ви. Бостън не е чак толкова далече. Има директни полети. Можете да ми идвате на гости по всяко време.

Софи и Регън спориха с нея още петнайсетина минути. След като най-накрая разбраха, че възраженията им няма да доведат доникъде, двете се примириха.

— Знам, че обичаш Бостън — каза Регън. — Но какво ще правиш с работата?

— Като че ли ѝ се налага да работи... Тя вече е мултимилionерка — напомни ѝ Софи.

— Напротив, имам нужда от работа — отвърна Корди. — Ще се поогледам малко. Все ще намеря нещо, което да ми хареса.

— Пак ли ще преподаваш?

— Може би... Или пък ще се захвана с друго.

— Семейството на Алек ще ти помогне да се установиш и ще те запознае с подходящи хора. Няма да си сама.

— А какво ще правиш с къщата си тук? — попита Софи.

— Ще я продам.

— Но ти току-що приключи с основния ремонт, а продажбата изглежда твърде крайна мярка — възрази Регън.

Търсейки колкото може по-убедителни аргументи, Софи продължи да настъпва:

— Ами ако се преместиш и след това осъзнаеш, че си допуснала грешка?

— Тогава ще се върна — засмя се Корди. Опитваше се да звучи ведро, въпреки че разговорът я потискаше. „А може и наистина да греша — помисли си колебливо. — И тогава какво? Не бих могла да се върна в Чикаго.“ — Обожавам къщата на Ник, обичам Бостън. А и вие двете често ще ме посещавате, нали?

— Разбира се — обеща Регън. По бузата ѝ се стече сълза.

— И кога смяташ да се преместиш? — задавено попита Софи.

— След около два месеца — отговори Корди. — Зависи от нещата, които трябва да се свършат междувременно. Ще направя някои козметични промени на новата къща. Мисля да пребоядисам стаите. Може би дори ще подменя дъските на пода. Ник смята, че има нужда. Ще летя дотам следващата седмица, за да подпишем документите.

— В хотел „Хамилтън“ ли ще отседнеш? — любопитства Софи, но без ентузиазъм.

— Не. Ник и Лорън настояват да остана при тях. Ще бъде забавно да се запозная с хлапетата им.

Корди и Софи знаеха всичко за семейството на Алек и поддържаха връзка с петимата му братя и двете му сестри във Фейсбук. Родителите им, които живееха на Нейтън Бей — остров, свързан с Бостън с мост в северната част на града, бяха гостоприемни хора, които я канеха на гости всеки път, когато се окажеше наблизо. Помисли си, че би могла да прекара следващото лято там.

— Всичко ще бъде напред — обеща тя.

Костваше ѝ много усилия да вкара малко ведрост в думите си. Трябваше да бъде развълнувана за бъдещето си, тъй като беше съвсем ново начало. Тогава защо ѝ идваше да заплаче с глас?

Следващите две седмици се оказаха ужасно натоварени. Корди отлетя за Бостън, накупила подаръци за Ник, Лорън и двете им малки деца. Прекара три нощи със семейството, докато всички документи

бяха подготвени. Плати в брой само с един обикновен банков превод и престана да се притеснява от промяната още щом обиколи стаята, тъй като си спомни защо толкова много обичаше тази къща. Прекрасните архитектурни елементи създаваха атмосфера на класическо безвремие, което я бе привлякло от самото начало. Когато напусна Бостън, беше убедена, че щеше да бъде щастлива в новия си дом.

Веднага щом се върна в Чикаго, се зае да подготвя тухлената къща за продажба. Прегледа отново всички оставени от баща ѝ кутии и след като приключи, остана дълбоко разочарована. Не успя да открие никаква информация за Натали, въпреки че Андрю се бе оказал изключително подреден и последователен човек. Пазеше всички свидетелства от началното училище и дипломите от колежа на дъщеря си, натрупани в три кашона с надпис „За спомен“. А тя беше сигурна, че щом беше съхранил рисунките и контролните ѝ работи, нямаше как да не е скътал някъде и спомените от брака си. Какво се беше случило със снимките? Вероятно ги беше скрил, но къде? Дали нямаше втори трезор в банката, или пък в кантората на адвоката му се пазеше папка с негови лични вещи? Доста съмнително, но все пак си струваше да попита.

В понеделник сутринта се обади на Джарет и го помоли да ѝ помогне в събирането на информация за Натали Кейн с моминско име Натали Смит.

Той искрено ѝ се зарадва.

— Нашата фирма започна да защитава интересите на баща ти веднага щом откри първия си автосервиз. В този смисъл ще се радвам да ти услужа, като прегледам папките и видя какво мога да откроя. Нещо определено ли търсиш?

— Не. Интересува ме всичко, свързано с нея. Не мога да намеря никакви снимки или спомени, а съм сигурна, че все някъде трябва да има такива... Помислих си, че може би ги е оставил на съхранение в кантората ти, когато се е пренасял от апартамента в къщата — обясни тя. — Ще се изненадам, ако попаднеш на нещо, но ще ти бъда благодарна поне да потърсиш...

— Честно казано, съмнявам се, че тук има нещо. Майка ти е починала, преди баща ти да се обърне към нас. Нали така? А ти по онова време си била съвсем малка.

Джарет не знаеше истината, но пък и може би не трябваше. Баща ѝ бе пазил тайната до смъртта си. Корди реши, че няма смисъл да му обяснява. Нека да продължава да си мисли, че Натали бе загинала преди години.

— Да, точно така.

— Добре, ще видя какво ще намеря.

Побъбриха още малко и в края на разговора той успя да я убеди да излезе на вечеря с него същата вечер. Взе я в седем и половина, след което отидоха в малко италианско бистро само на няколко пресечки от дома ѝ. Щом се настаниха на масата с покривка на червени квадрати и отпиха първите глътки от гъстото червено вино, Корди с облекчение установи, че Джарет води лек и ведър разговор. Поведението му обаче се промени коренно, когато тя му разказа за предстоящото си преместване в Бостън. Изведнъж стана много сериозен и докато чакаха сметката след привършване на вечерята, той я предупреди да не взема повече крайни решения в сегашното си състояние.

— И какво му е на сегашното ми състояние? — попита тя, опитвайки се да не се обиди.

— Ти си в траур — напомни ѝ той. Протегна се през масата и улови ръката ѝ. — Не бързай да обявяваш къщата за продан. Не предприемай нищо, което не може да се върне назад. Може една сутрин да се събудиш и да установиш, че си направила грешка.

Софи и Регън ѝ бяха дали същия съвет. Подобно на Джарет, те не знаеха истинската причина за заминаването ѝ от Чикаго, а тя нямаше намерение да я споделя с никого от тях.

— Много мило, че се притесняваш за мен, но преместването в Бостън е нещо, което наистина желая. Мисля, че ще се чувствам добре там — добави Корди.

— Може да дойда да те видя.

— Ще се радвам.

Каза го съвсем откровенно. Тя наистина харесваше Джарет. Знаеше, че той нямаше да се съгласи с нея, но помежду им в момента просто липсваше взаимното привличане. Ала можеше ли човек да знае какво му готвеше бъдещето? Възможно ли беше отношения като техните да прераснат в нещо повече от приятелство?

Малко по-късно той я изпрати до вратата и я целуна за лека нощ. Не настоя да влезе и тя му беше благодарна, че не ѝ се наложи да му

откаже. Колкото и старомодно да изглеждаше, не спеше с всеки навъртащ се около нея мъж. Когато една жена беше пленена от един, ѝ беше невъзможно да го замени с друг. Или поне за нея беше така. След като се установеше в Бостън, щеше да изхвърли Ейдън от съзнанието си, а после щеше да промени всичко останало в живота си. Не че щеше да се впусне в безразборни връзки — дори самата мисъл я накара да се усмихне, но нямаше да се прави на толкова недостъпна. Струваше ѝ се все по-лесно да си мисли, че между нея и Ейдън не се беше случило нищо. Очевидно целувката нямаше никакво значение за него, което говореше достатъчно за отношението му. Въпреки това до заминаването си за Бостън щеше да се старее по всякакъв начин да го избягва.

Следващата седмица беше прекарана в боядисване на стаи и килери и опаковане на дрехи и вещи, за да можеше да обяви къщата за продан. В неделя вечерта всичко бе придобило вид, достоен за корицата на списание за дома.

Джарет се обади, за да ѝ каже, че не бе успял да намери нищо, свързано с Натали Кейн, или Смит. Корди знаеше, че бе стреляла на сляпо, но въпреки това беше разочарована.

Беше дарила всички дрехи на баща си, а от кашоните му останаха само трите с надпис „За спомен“, изписан върху капациите с дебел маркер. Вече бе прегледала съдържанието им, но обзета от носталгия, реши да го направи още веднъж. Седна на пода и отвори първия. Андрю беше запазил почти всички листове хартия, които беше носила у дома, и ги бе подредил грижливо в папки по хронологичен ред. Засмя се, когато попадна на първите си художествени проекти. Всеки един от тях неизменно беше свързан с коли.

Във втората кутия над папките от шести и седми клас забеляза бял стандартен плик. Беше се залепил към капака. Когато ги прегледа първия път, реши, че всичко в тях е свързано с училищния ѝ живот. Така и не си направи труда да извади нито един лист.

Отвори плика и изсипа съдържанието му на пода. И тогава ги откри. Не много спомени, но достатъчно. Избеляла черно-бяла снимка на първия автосервиз на Кейн и друга — на баща ѝ, застанал до товарен автомобил с изписано върху платнището лого на фирмата. „Вероятно първият му камион“ — помисли тя. Имаше и една фотография на част от плажа и красив залез над водата. В далечината

се виждаше група хора, но всички бяха с гръб към камерата, загледани към хоризонта. След това откри две листовки за художествени изложби, билети за рокконцерт и покана за сватба без плик. Хилари Суонсън се венчаваше за Джонатан Блек в Първа презвитерианска църква на Втора улица. Датата показваше точно шест месеца, преди с Натали да се оженят в Лас Вегас. Отдолу имаше поздравителна картичка за рожден ден, надписана „С любов от Натали“. Сърцето ѝ се сви от жалост при мисълта за радостта на баща ѝ, който не бе имал никаква представа нито за лицемерието ѝ, нито за очакващата го раздяла... Натъкна се и на по-малък пакет. Отвори го и отвътре изпаднаха рекламна брошура на Лас Вегас с параклиса, където най-вероятно се бяха вrekli във вярност родителите ѝ, кибритена кутийка с логото на известен в града ресторант, жетон от казино и правоъгълна салфетка. Разгъна я и видя обикновена венчална халка.

„Това ли беше всичко, което баща ѝ беше успял да спаси от брака си? Нито една снимка на Натали. Дали никога не бе имал, или ги бе унищожил в пристъп на ярост? Прощалното писмо наистина би могло да го подтикне към подобна постъпка“ — допусна с тъга Корди.

Ала реши, че сега не е време да се рови в мотивите на баща си.

Разполагаше с достатъчно информация, за да се обади на Алек и Джак и да установи местонахождението на Натали. Те щяха да направят всичко възможно, но според нея нямаше да им отнеме много време да открият адреса ѝ.

Подмами ги в дома си с пица и бира. Съпругите им, естествено, дойдоха с тях, ала докато Регън и Софи правеха салатите, Корди даде на мъжете да прочетат писмото, което Натали беше оставила на баща ѝ. Не би трябвало да се срамува, но въпреки това се чувстваше неловко и не можеше да си обясни защо. „Давам ти я.“ Сякаш ставаше дума за някаква вещ, която нямаше никаква стойност за майка ѝ.

На вратата се позвъни и тя отиде да вземе пицата от доставчика. Беше благодарна, че се намери причина, за да излезе от стаята. Когато се върна, те бяха прочели писмото, но нито един от двамата не изкоментира съдържанието му. Последваха я в кухнята, където тя остави пиците на масата и се отдръпна.

— Чакайте — извика Софи. — Първо трябва да изядем салатите.

Джак само ѝ се усмихна и взе голямо парче пица. Алек премести един стол и се настани срещу него. Придърпа кутията към себе си и

също си взе парче. Корди им подаде по една бира и подхвърли салфетките, сякаш раздаваше карти.

— И така, ето какво ми е известно — подхвана тя. — Цялото й име е Натали Ан Смит. Родена е в Сидни, Австралия, и се предполага, че се е върнала там.

— С каква друга информация за нея разполагаш? — попита Джак.

Тя му подаде копията на свидетелството за брак, решението за развода, брошурата с църквата в Лас Вегас и поканата за сватбата на Суонсън и Блек.

— Това е всичко — заяви накрая. — Кажете ми откъде да започна?

— Можем да проверим в държавните архиви. А какво ще кажеш да проследим следите на Хилари и Джонатан Блек? — предложи той. — Имаме датата на сватбата им, а в публичния регистър...

— Може да са се преместили — предупреди ги Софи.

Джак се усмихна на жена си.

— Ще ги открием.

— Освен това поканата може да е била изпратена на бащата на Корди още преди да е срещнал Натали Смит — допусна Регън. — Може дори да не са я познавали.

— Няма как да узнаем, преди да поговорим с тях — заяви той.

— Порових се в нета — обади се Корди. — Прегледах телефонния указател на Сидни. И знаете ли колко хора с фамилията Смит намерих в него? Ще ми отнеме поне година да ги прозвъня всички.

— Познавам един човек от Австралия — намеси се в разговора Алек.

— Това е огромна територия. По-точно?

— Пърл... Или може би Сидни. Той се мести постоянно.

— От Интерпол ли е? — интересува се Джак.

— Нещо такова. Изпратиха го от Лондон.

— Как се казва?

— Лиъм Скот — обясни Алек. — Преди няколко години му направих голяма услуга. Той ще помогне на Корди.

— Някой от нас още утре ще ти се обади с информация за семейство Блек — обеща Джак.

Те действаша точно така, както беше предполагала. Алек ѝ позвъни в девет и петнайсет на следващата сутрин и ѝ даде адреса и телефонния номер на семейство Блек. Корди помисли да се свърже с тях по телефона и да ги помоли да се видят, но после реши, че по-удачният вариант беше да ги посети без предупреждение. За щастие не ѝ се наложи да пътува надалече. Те живееха в едно от северните предградия на града.

Беше прекрасна, слънчева утрин, много подходяща за шофиране. Корди беше облякла къса бяла пола, морскосиня блуза и сандали, но в сака в багажника на колата носеше екипа си за тренировката по кикбокс. Регън я бе записала за курса, настоявайки, че заниманията много ще ѝ харесат. Провеждаха се два пъти седмично. Обикновено ходеха в събота, но заради ангажиментите ѝ щяха да отидат същия ден.

Семейство Блек живееха в по-старата част на квартала в правоъгълна селска къща. Откри номера, изписан на стената и спря на тясната алея. Щом натисна звънеца, се разнесе кучешки лай, затова отстъпи и зачака. След минута отвори жена с къдрава сива коса. Когато видя посетителката, тя ахна. Хвана се за главата и възкликна задавено:

— Боже мой, вие трябва да сте нейната дъщеря. Съвсем същото лице. Кълна се, приликата е поразителна. Бихте могли да минете за нейна близначка, ако беше с дващестина години по-млада.

— Толкова много ли приличам на Натали? — попита Корди.

Жената видимо се смути.

— На кого?

Момичето поклати глава и се усмихна.

— Мисля, че трябва да започнем отначало. Вие ли сте Хилари Блек?

— Да, аз съм. И много добре знам коя сте вие. Дъщерята на Симон Тейлър...

[1] Фета — вид саламурено сирене, традиционно произвеждано в Гърция. Подобно е на българското бяло сирене. Прави се от овче мляко с известни добавки от козе. Има леко зърнеста структура и се яде самостоятелно или в салати и печива. — Б.а. ↑

ОСМА ГЛАВА

Корди вилнееше така, сякаш беше ухапана от бясно куче.

— Всичко е било лъжа! Една огромна, тлъста, отвратителна лъжа — крещеше тя, крачейки из кабинета на Регън. — Няма никаква Натали Смит. Никога не е имало. Било е просто име, взето от фалшива шофьорска книжка. Купила я от Хилари за двајсет и пет долара, за да я пускат да пие по баровете. Така са се срещнали. Хилари си имала малко странично занимание, докато е учила в колежа. Печатала е фалшиви книжки, за да си докарва допълнително пари. Страхотно, нали? — Сложи ръце на кръста и се обърна към приятелката си: — Похвали се, че наистина я е бивало в занаята. Много било трудно да се направи разлика между ментето и легалния документ.

Корди млъкна за момент, колкото да си поеме дъх, и продължи:

— Според нея, а един бог знае дали не ме лъже, истинското име на Натали е Симон. Симон Тейлър. Искаш ли да чуеш още нещо? Била е само на деветнайсет, когато се е запознала с Хилари, и е била наистина, ама наистина много дива. Каза, че мъжете били луди по нея.

Отново закри из стаята. Регън седеше зад бюрото, наблюдаваше приятелката си и чакаше възможност да ѝ зададе няколко въпроса. Никога не я бе виждала толкова разстроена. Изцяло беше изгубила контрол над емоциите си, лицето ѝ беше зачервено, от устата ѝ хвърчаха пръски.

— Ти попита ли я дали познава баща ти? — успя да се обади накрая, после отмести стола и се изправи.

— И още как — отново забушува Корди. — Питам я дали познава някой си Андрю Кейн, без да ѝ казвам, че ми е баща. А тя заявява, че никога не го била виждала. И знаеш ли кое беше най-странното? Така и не се поинтересува от името ми. Помъчих се да ѝ се представя, но тя ме прекъсна и започна да ми разказва историята на Симон. Говореше толкова бързо, че едва я разбирах. А, да, каза още, че по вида ми можела да заключи, че майка ми се е омъжила доста успешно. Удивително, нали?

— А ти пак ли беше с риза от сто долара? — намеси се Алек, който в този момент влезе в стаята.

Корди си даде сметка, че ѝ бяха необходими поне няколко секунди, за да се успокои и да събере мислите си. Издърпа шала от врата си, сгъна го отнесено и го метна върху бюрото. Той се свлече на пода, но тя не забеляза. Очилата ѝ бяха вдигнати върху косата. Свали ги и ги пхна в чантата си, захвърлена върху един от столовете. Когато погледна през двойния френски прозорец, забеляза Ейдън да стои във фойето. Беше се облегал на рецепцията и говореше по телефона. По изражението му личеше, че не бе особено доволен от онова, което чуваше. От негова страна разговорът беше кратък и не особено любезен. Корди долови само категоричното му „не“ и нищо повече. След като приключи, изглеждаше така, сякаш искаше да разбие апарата в стената. Обръщайки се към бюрото, той грабна купчина документи, влезе в кабинета на Регън и ги хвърли пред нея.

— Ето ти формулярите, които искаше — каза ѝ, но явно мислите му бяха другаде. — Трябва да се попълнят, да се подпишат и да се изпратят на счетоводителите колкото може по-бързо.

— При теб всичко трябва да става на секундата — ядоса се сестра му. — Точно бяхме по средата на важен разговор — додаде тя. — Говорехме за майката на Корди... Имам предвид жената, която я е родила... — Очевидно от обяснението ѝ не се получи нищо.

— Той е изцяло посветен в случая — обади се Алек.

— В какъв смисъл? — учуди се Корди.

Алек се приближи до бюрото, седна и се обърна към компютъра.

— Помниш ли, че ти се обадох на мобилния малко след като беше излязла от къщата на Блек?

Тя кимна и отново започна да беснее:

— Да помня ли? Точно се качвах в колата след „приятната среща“ с Хилари, която ми разказа всякакви забавни истории с палавата ѝ приятелка, иначе казано — моята скъпа майка, от които ми се зави свят. Можеш да си представиш в какво състояние съм била!

— Регън ми обясни къде си отишла — продължи той. — Бях любопитен да разбера как е минало.

Чак сега Корди наистина си спомни за телефонния разговор. Когато му отговори, почти не беше на себе си. Наложил му се да я успокоява, за да може да му обясни какво беше станало.

— Бях много разстроена и сигурно съм ти повишила тон.

Алек се разсмя.

— Май така беше...

Тя ядосано се обърна към Ейдън:

— Доколкото схващам, Алек те държи в течение на интересния ми живот. И как стана това?

Мъжът вдигна шала ѝ от земята и премести чантата, за да не падне на пода.

— Обади ти се от моя кабинет. Беше включил телефона на високоговорител.

— О, господи! Значи си чул всяка дума? — попита огорчена тя. Не я беше грижа, че Алек беше изслушал цялата ѝ тирада. Но Ейдън беше нещо друго. Продължаваше все така глупаво да държи на мнението му. Нужно беше да поработи по въпроса. Щеше да го добави към дългия списък от чувствата, които трябваше да се научи да потиска.

Направи знак на Регън.

— Хайде да вървим на тренировка. Имам нужда да сригам някого.

— Много е рано — възрази приятелката ѝ.

— Не си тръгвай още — помоли я Алек. — Искам да ти покажа нещо.

Ейдън заобиколи бюрото, застана до него и се загледа в монитора на компютъра.

— Зная какво правиш — въздъхна уморено Корди. — Издирваш Симон Тейлър, нали? Лично аз не бих си дала този труд. Вероятно и това име не е истинско, също като Натали Смит. Прекарах часове наред в търсене на Натали в мрежата. С това ли си се захванал, Алек?

Той кимна, чукайки по клавиатурата.

— Само си губиш времето.

Мъжът се облегна назад. Не откъсваше поглед от екрана.

— Не съм толкова сигурен — прошепна загадъчно той.

Ейдън погледна към Корди, после отново към монитора и тихо възкликна:

— Боже!

— Какво гледате?

— Ела да видиш.

Тя заобиколи бюрото, застана пред него и се взря в онова, което беше привлякло вниманието им. Беше снимка. За момент Корди си помисли, че е нейна. Същите очи, същата тъмна коса, същата усмивка...

Алек завъртя екрана така, че да можеше да я разгледа по-добре.
— Е, запознай се със Симон Тейлър.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— На тази снимка Симон е на седемнайсет и току-що е спечелила поредния конкурс за красота — поясни Алек.

— Трудно ли я откри? — попита Корди. Не можеше да откъсне очи от двойничката си на монитора. Приликата беше поразителна.

— Напротив, беше лесно — отговори той.

Регън се наведе над рамото на съпруга си.

— Защото знаеше истинското ѝ име. — Погледна приятелката си и додаде: — Хилари Блек не те е излъгала.

Но Алек бе успял да извлече и друга информация.

— Майката на Симон е починала, но баща ѝ, Джулиън Тейлър, е все още жив. Смята да се оттегли и да остави семейния бизнес на зет си.

— А какъв е бизнесът им? — попита Корди.

— Корпорация „Мерик“ — обясни той.

— Корпорация „Мерик“ ли? — възкликна Ейдън изненадано.

— Знаеш ли нещо за тях? — обърна се тя към него.

— Те са вероятно най-голямата компания за недвижими имоти в Австралия, без да се броят другите предприятия, които притежават. Не си спомням да съм ги срещал, но съм бил на много мероприятия в Сидни и Мелбърн, на които е имало голяма вероятност да ги засека.

Сочейки към монитора, Регън отбеляза:

— Тази снимка е правена преди повече от двайсет години. Можеш ли да намериш някоя по-актуална?

Съпругът ѝ отново се обърна към компютъра.

— Все още не, но едва започнах да търся.

Телефонът на Ейдън иззвъня. Той погледна към дисплея и челюстта му се стегна.

— Няма ли да отговориш? — учуди се Регън. — Може да е нещо важно.

— Не, не е... Пак е Лестър Чембърс. Опитва се да ме убеди да променя решението си за парцела му. Обади ми се преди няколко

минути и аз направих нещо, с което не се гордея особено — призна той и леко се усмихна.

— Тогава защо се подсмиваш? — недоумяваше сестра му.

— Какво смяташ да правиш? — попита Алек.

— Ще оставя всичко на Спенсър.

Телефонът му отново иззвъня. Измърмори нещо под носа си и се отдалечи до вратата, преди да приеме разговора.

— Мислиш ли, че Симон се е опитвала да намери твоя снимка? — заинтересува се Регън.

Корди престана да следи Ейдън и се обърна към приятелката си.

— Съмнявам се. Тя ме е изтрила от живота си, не помниш ли писмото?

Приятелката ѝ кимна. Очевидно Ейдън имаше способността да раздвоява вниманието си, защото докато говореше по телефона, попита:

— Как така те е изтрила?

— Взела е решение да не се омъжва и да не ме ражда.

— Нещо не ми се връзва последното — заяви той, преди да продължи разговора по телефона.

„Защо се бе застоял толкова дълго? — чудеше се Корди. — Обикновено винаги бързаше за някъде.“ Щеше да прозвучи грубо, ако го попиташе направо какво търсеше все още тук. Той можеше да отиде където си поиска, хотелът беше негов. Почти невъзможно ѝ беше да не поглежда към него. Носеше тъмносин костюм и бяла риза, която подчертаваше тена му. Очевидно напоследък често играеше ръгби. Доказателство за това бяха стегнатите мускули. И синините... Последната беше на челото — малка, но все пак забележима. Ръгбито беше сурова игра и вероятно именно затова толкова му харесваше. Никакви табути, никаква дипломация, само груба сила и стратегия. Алек беше усетил тръпката и играеше за отбора на Ейдън. Те, естествено, бяха непобедими и обичаха да се хвалят с това.

— Няма ли да играете днес? — обърна се тя към него, когато отново се върна при тях.

— Утре — отвърна Ейдън. — Регън ми спомена, че обмисляш да ходиш в Австралия. Вярно ли е?

— Вече и аз не знам какво искам — призна Корди. — Когато открих, че майка ми не е загинала в катастрофа, а просто ни е

напуснала, нямах никакво желание да я търся. После прочетох писмото, което е оставила на баща ми, и промених мнението си. Не желая да говоря с нея. Имам нужда само да се уверя лично, че е получила онова, за което е мечтала. Но сега, като знам за фалшивите документи, които е използвала, за да се омъжи за татко, и за всичките ѝ лъжи... Ако отида, най-вероятно ще бъда арестувана.

Алек вдигна глава.

— И за какво ще те арестуват?

— За физическо насилие.

Мъжът се разсмя. Корди беше най-милото момиче, което някога бе познавал. Никога не би причинила болка на друго живо същество.

— Намислила си да опердашиш Симон ли?

Тя сви рамене и отговори:

— Нямам представа как ще реагирам, ако се срещнем очи в очи.

— Корди, ти не можеш да нараниш когото и да било, независимо колко ужасен или непочтен е той. Или пък тя... — обади се Регън.

— А, ето... — Алек ѝ кимна към монитора. — Симон Тейлър Рейбърн. Името на съпруга ѝ е Крейг Рейбърн. Когато са се оженили, тя е била на двацет и една, а той на трийсет и четири. Имат двама синове и живеят в Сидни. Да продължавам ли?

— Няма ли някаква обща снимка? — попита жена му.

— Има. — Той отвори сайта и превъртя страниците, докато стигна до онази, която му трябваше. Облегна се назад, за да може Корди да вижда по-добре.

Тя се взря в щастливото семейство, усмихващо се насреща ѝ от монитора и се разтрепери от гняв. Продължаваше да мисли за баща си и за мъката, която му беше причинила Симон. „Бог да ѝ е на помощ, ако я срещна...“ Наистина изпитваше желание да я пребие.

Не усети, че се бе облегла на Ейдън, докато той не обви ръка около раменете ѝ. Знаеше, че усеща трепета на тялото ѝ, и му беше благодарна, че не го спомена на глас. Насили се да се отдръпне от него. Грабна чантата си и заяви:

— Чух и видях достатъчно засега. Хайде, Регън, време е да тръгваме.

— Задръж само минута — обади се Алек. — Изпратих имейл на моя приятел Лиъм. Уведоми ме, когато решиш да тръгнеш към Австралия, и той ще те посрещне.

— Нямам нужда от бавачка — тросна тя.

— Лиъм познава много добре Сидни и има солидни връзки. В случай на някакви неприятности...

Корди скръсти отбранително ръце:

— А защо трябва да възникнат неприятности?

Той повдигна рамене.

— Казах го просто така. Ти не познаваш никого там. Той може да те упъти. За него ще бъде удоволствие да ти помогне. Длъжник ми е, както вече споменах.

— Ейдън, със Спенсър няма ли да летите скоро до Сидни или Мелбърн? — обърна се към брат си Регън. — Бихте могли да вземете Корди в самолета на компанията.

— Не, не е нужно — отказа тя. — Наистина, не мисля...

— Би било забавно — опита се да я убеди приятелката й. — И много по-приятно, отколкото да пътуваш с редовен полет. Пътят е доста дълъг. А така ще си прекараш добре.

— О, тя няма да скучае и с Лиъм — подхвърли съпругът й, като стана от стола и се протегна. — Само трябва да внимава. Дамите почти винаги се поддават на чара му. Или поне така съм чувал.

— Това пък какво трябва да означава? — попита подозрително Ейдън.

— Лиъм обича жените, а и те си падат по него. Той ще се влюби в Корди, ще видиш — предупреди Алек. — О, хайде, Ейдън. Отвори си очите и я погледни, ама наистина я погледни... Та тя ще бъде като сбъдната мечта за него.

— Корделия си има достатъчно грижи. Няма нужда от някакъв сексуално незадоволен маниак да се навърта около нея.

Алек едва прикри усмивката си. Ейдън беше толкова прозрачен. Може би най-после се беше пробудил. Надяваше се само да не е прекалено късно. След смъртта на баща си Корди не беше същата и бе предприела сериозни промени. Преместването в Бостън беше една от тях. Искаше не само нов живот, но и да остави Ейдън в миналото.

— Аз отивам на тренировка. Регън, идваш ли, или не? — нетърпеливо попита Корди.

— Веднага тръгвам — заекна приятелката й. Целуна мъжа си за довиждане, грабна сака и я последва.

Едва бяха стигнали до френския прозорец, когато Ейдън извика подире им:

— Корделия? Паспортът ти да не е изтекъл?

Тя се обърна учудено към него:

— Не, все още...

Ейдън вече не гледаше към нея. Беше извадил телефона и проверяваше в бележника ангажиментите си.

— Заминаваме утре. Пригответи се.

Арогантността не беше най-големият му грях. Но маниерът му да се разпорежда с хората я подразни. Да не би да я смяташе за някоя от служителките си, на които можеше да заповядва и да очаква безпрекословно подчинение? И защо си въобразяваше, че има право да се меси в личните ѝ проблеми?

Но имаше един много по-важен и по-объркващ въпрос: защо тя така покорно го приемаше? „Е, не съвсем. Или поне вече няма да е така“ — зарече се Корди. И отново изпадна в истерия. Докато Регън задържаше асансьора, тя се затича след Ейдън по коридора, който водеше към кабинета му. Заговори му, че не е готова да заминава никъде и въпреки че му е много благодарна за грижите, беше крайно време да престане да се притеснява за нея. Изрече всичко зад гърба му, защото той така и не си направи труда да се обърне. Просто продължаваше да крачи.

Тя го настигна и продължи да повтаря, че няма да тръгне с него. Вероятно бе повишила тон, което не беше типично за нея, но престана да спори, щом влязоха в кабинета, където го очакваха двама непознати. Ейдън им посвети цялото си внимание. И я пренебрегна напълно.

— Ще се видим утре — каза, като сложи ръце върху раменете ѝ.

Тя си тръгна, а той затвори вратата буквално зад нея.

Един ден. Толкова време ѝ беше дал. Тъй като не беше в стила ѝ да прави сцени на публично място, реши да му се обади по-късно и да му заяви любезно, но твърдо, че отклонява поканата му да пътува с него до Австралия. По телефона можеше да бъде по-решителна, а и нямаше да му даде възможност да спори. Но първо трябваше да измисли някаква основателна причина... И все още я търсеше, когато шофьорът му почука на вратата ѝ, качи багажа в колата и я откара до летището на компанията.

Усещаше се напрегната като струна. Да лети до Австралия с частен самолет вместо с обикновен пътнически полет звучеше вълнуващо и малко екстравагантно. Проблемът беше Ейдън. Ако не идваше с нея, тя щеше да се отпусне и да се наслаждава на преживяването. През последните дни присъствието му я притесняваше. Спомни си как го беше преследвала преди години и колко влюбена беше, а ето че се опитваше да избяга от него. Засега без успех. Но след като се установеше в новия си дом в Бостън, всичко щеше да се промени... Поне така се надяваше. „Далече от очите, далече от сърцето.“ Толкова ѝ се искаше тази народна мъдрост да се окаже вярна.

Пое си дълбоко дъх и опита да се овладее. Даде си дума, че ще се наслаждава на луксозното пътуване. Подобно нещо едва ли ще ѝ се случи отново. Освен това всичко щеше да бъде наред. Можеше да се справи с Ейдън.

Петте ѝ минути на триумф отлетяха бързо. Да се справи с Ейдън ли? Кого заблуждаваше? Подозираше, че тези думи щяха да се върнат обратно и да ѝ отмъстят...

Частният самолет на корпорация „Хамилтън“ беше невероятен. Стори ѝ се, че влезе в някакъв фантастичен свят. Всичко беше стилно и елегантно. Облечените с плюш кожени кресла като с магия се превръщаха в удобни легла, имаше диван и обособен кът за хранене, а зад просторната баня се намираше кабинет, свързан със спалня с прекрасен, ръчно изработен креват, съобразен с ръста на Ейдън.

Той все още не бе пристигнал. Корди зае мястото си и извади лаптопа. Може би щеше да успее да намери още нещо за Симон и Крейг Рейбърн. В суматохата покрай приготвянето не ѝ остана време да се порови из интернет. Дори не беше наясно защо беше тръгнала. Щеше ли да се изправи срещу Симон? Мнението ѝ непрекъснато се променяше. В един момент ѝ се искаше, в следващия отхвърляше тази мисъл. Не можеше да си обясни защо си правеше целия този труд. Освен ако причината не беше неустоимият вътрешен подтик...

Мразеше да се чувства уязвима. Беше свикнала да се справя сама, или поне така си мислеше, а сега имаше неприятното усещане, че губи контрол върху живота си. Никога не бе допускала, че ще се уплаши от някаква промяна, но точно в тази минута изглеждаше

страхлива дори в собствените си очи. Нямаше смелостта нито да тръгне напред, нито да се върне обратно. Очите ѝ се напълниха със сълзи. „Господи, баща ѝ наистина ѝ липсваше...“

Млад мъж в светлосива риза и син панталон я попита дали не иска нещо за пиене преди полета. Представи ѝ се като Том и обясни, че по-късно ще сервира вечерята.

Корди погледна през прозореца и видя друг черен автомобил да приближава бавно към стълбата на самолета. Ейдън беше пристигнал. Запита се дали новата му блондинка щеше да го придружава по време на пътуването. Надяваше се да бъде сам. Не че ревнуваше, убеждаваше се тя. Просто си спомни колко неприятни бяха двете му последни приятелки и не ѝ се искаше да прекара следващите двайсет часа в усилие да се държи любезно.

„Той наистина има странен вкус за жените“ — реши мислено и отново си напомни, че се бе оказала истинска късметлийка, отърсвайки се навреме от глупавото си увлечение.

Щом се качи на борда, Ейдън спря до кабината и поговори няколко минути с пилотите, после свали сакото си и го подаде на стюарда. Разхлабвайки вратовръзката си, мина по пътеката и се настани на мястото до нея. Би могъл да седне на което и да било друго кресло в салона, но очевидно искаше да я притесни допълнително. Дали това не беше поредният ход от тактиката му да я накара да му се подчинява без възражения? Когато се обърна към нея, забеляза странни пламъчета в очите му.

— Готова ли си?

— За полета ли? Или за Австралия?

— И за двете.

— Не, не съм...

Тя затвори лаптопа и се приготви за излитането. Ейдън го взе и го пъкна под седалката си.

— Австралия е прекрасна страна — каза Корди. — Четох доста за нея. Искам да имам достатъчно време, за да видя колкото може повече неща. Ти колко дни ще останеш?

— Зависи — отвърна той. — Но като тръгна да се връщам, ти ще бъдеш с мен.

— Как така? — Не беше сигурна, че го е чула правилно.

— Мисля, че трябва да се върнеш с мен — додаде по-меко той.
— Не искам да те оставям сама.

— И защо?

— Защото съм отговорен за теб.

Корди усети, че лицето ѝ гореше.

— Не, не си.

Ейдън разбра, че бе натиснал погрешен бутон. И реши да опита отново.

— Аз познавам Сидни. Ще те разведе из града.

— Мога да го разгледам и сама... — Беше по-скоро обърквана, отколкото ядосана. Какво ставаше в главата му? — А ако имам нужда от помощ, винаги мога да се обадя на Лиъм Скот. Алек вече е говорил с него... Защо клатиш глава?

— Не мисля, че трябва да звъниш на когото и да било.

Здраво стиснатите му челюсти ѝ подсказаха, че е категоричен. Дори ако от това зависеше животът ѝ, не би могла да си отговори защо се държеше толкова собственически... Беше решена да стигне до дъното на измъчващия го проблем независимо от упоритостта му. Нещо го тормозеше, но какво?

— Срещал ли си се с Лиъм? — попита тя.

— Не.

— Значи няма причина да изпитваш недоверие.

— Не, разбира се. Нали не го познавам.

— Тогава защо...

Не можа да довърши изречението. Самолетът набираше скорост за излитане. Без да се замисли какво прави, тя сграбчи ръката на Ейдън. Не обичаше да лети. Излитанията и кацанията я плашеха до смърт, но щом машината се издигнеше в небето, можеше да се отпусне. Като истински джентълмен, той не реагира, докато стискаше дланта му с всички сили.

Забеляза, че лицето ѝ е преbledняло.

— Обещах на Алек и Регън да се грижа за теб и точно това смятам да направя — обясни ѝ той със спокоен глас. И продължи, преди тя да успее да му възрази: — Запозна ли се с родословието на семейство Тейлър? Зет ми доста се е потрудил.

— Не — кимна тя.

— Сигурно още не ти го е изпратил в пощата. Ще се погрижа да получиш копие.

— Ако целта ти беше да промениш темата, не успя. Не съм безпомощна, Ейдън. Напълно съм способна сама да разгледам не само Сидни, но и всеки друг град...

Той пренебрегна забележката ѝ и продължи:

— Бащата на Симон, Джулиън Тейлър, притежава огромно богатство и власт. Той контролира не само бизнеса си, но и цялото семейство.

— Какво означава това?

— Всички са длъжни да се държат прилично. От онова, което прочетох, Джулиън е истински педант по отношение на спазване на правилата. Очевидно ги държи изкъсо — додаде той. — Едва не се отказал от дъщеря си, щом разбрал, че е участвала в конкурс за красота. Според записките на Алек, определил поведението ѝ като лекомислено.

— Но, доколкото разбирам, тя отново е спечелила благоволениято му.

— Да — кимна Ейдън. — Освен ако не избухне нов скандал.

— А скандалът съм аз.

— Може и да се окажеш, ако решиш да поразровиш някои неща...

Тя затвори очи и се опита да си състави план за действие след казането в Сидни. Нерешителността я подлудяваше. Беше на път към Австралия, във въздуха, за бога, а все още нямаше представа дали щеше да се изправи срещу Симон. Всичко това беше съвсем нетипично за нея. Притесняваше се, че другите я смятаха за слаба и сантиментална. Дали и Ейдън не я мислеше за безпомощна глупачка? Затова ли настояваше да остане с нея? Може би се съмняваше, че не беше способна дори да пресече улицата без чужда помощ? Ако мнението му беше такова, трябваше спешно да го промени.

— Корделия... — Гласът му наруши размишленията ѝ.

— Ейдън! — прекъсна го решително тя. — Аз съм силна, независима жена, и мога сама да се грижа за себе си. Вярваш ми, нали?

— Естествено...

Корди се обърна към него, готова да спори:

— Но какво?

— Питам се дали ще държиш ръката ми по време на целия полет,
или ще имам възможност да свърша и малко работа.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дотук с независимостта ѝ.

Веднага щом пусна ръката му, той изчезна към спалнята си и когато отново се появи, беше облечен в светлосива тениска и анцуг. Дрехите очевидно бяха виждали и по-добри дни и отдавна трябваше да бъдат хвърлени за парцали, но дори в тях беше невероятен. „Само Ейдън може да изглежда толкова привлекателен в подобни дрипи“ — помисли си тя.

След като се увери, че не ѝ липсва нищо, той се оттегли в кабинета си, но продължи да наднича от време на време в салона, за да я наглежда. Сякаш искаше да се увери, че все още беше там. Какво друго очакваше? Че може да излезе навън да подиша чист въздух ли?

Два часа по-късно, когато за пореден път влезе при нея, тя четеше учебник по биохимия. Беше последното самостоятелно издание на Фредерик Фулмър. Егото на автора изскачаше почти от всеки ред. Той претендираше, че бе открил едва ли не всичко, с изключение на въздуха. Ако си беше у дома, щеше да захвърли книгата в кошчето за боклук.

— Интересна ли е? — попита Ейдън.

Тя реши да смекчи мнението си.

— Малко е суховата. — Закри с ръка заглавието, но той погледне над рамото ѝ, прочете няколко изречения и се усмихна:

— Суховата, значи... — И се върна в кабинета си.

Следващия път, когато се появи, тя се беше преместила на дивана и довършваше някаква рисунка на айпада си.

— Какво е това?

— Схема.

— Схема на какво?

Срамуваше се да му каже. Чувстваше се глупаво.

— Опитвах се да разработя по-ефективна инжекционна система за намаляване на разхода на гориво. — Изтри нарисуваното и добави: — Но не ми се получи.

Беше застанал толкова близо, че не смееше да погледне към него. Ако го направеше, веднага щеше да изгуби нишката на мисълта си и той щеше да се досети за причината. Искаше ѝ се изобщо да не я бе целувал. Беше се поуспокоила в мига, в който ѝ хрумна, че това всъщност беше лъжа. Но сега почувства, че копнее да го направи отново. „Господи, ухаеше божествено...“

Не, това беше грешка. Една връзка с Ейдън, колкото и да е кратка, нямаше да доведе доникъде. Двамата не си подхождаха. Докато изисканият джентълмен купуваше земи и строеше красивите си петзвездни хотели, тя живееше в света на биохимията и автомобилите. Какви допирни точки биха могли да имат?

А и той не беше съвсем идеален, имаше няколко досадни недостатъка. Но беше толкова красив, че хората, особено жените, се стараеха да не ги забелязват. Ала Корди не беше сляпа за тях. Ейдън можеше да бъде арогантен, всезнаещ... И по-голям инат дори от нея.

Беше сигурна, че той съжалява за онзи път, когато се вкопчиха един в друг, макар да се съмняваше, че би си го признал някога. В момента, в който устните му бяха покрили нейните и ръцете му бяха започнали да я гаят, всичко помежду им се бе променило. Сега се усещаше напрежение, което липсваше преди, и вината за това беше изцяло нейна. Всъщност тя му се беше нахвърлила. Унизително беше да си признае, че направи първата крачка, и се учудваше на себе си, че изобщо можеше да го гледа в очите...

„Слава богу, беше преодоляла увлечението си. Да, точно така. Беше го преодоляла.“ Тя се вкопчи в тази прозрачна лъжа... Преместването ѝ в Бостън нямаше да се случи достатъчно скоро, за да успееше да ѝ повярва.

Ейдън остана доста дълго при нея и тя реши, че може би искаше да ѝ каже нещо. Изчака го, ала малко след това започна приземяването на летището в Лос Анджелис и тя веднага разгада поведението му. Беше сграбчила ръката му при излитането, показвайки, че се страхува, а той се бе досетил, че не обичаше и кацанията. И беше прав, защото отново се вкопчи в него и го пусна едва когато колесникът се удари в пистата и самолетът постепенно спря.

Беше ужасно мило, че не спомена за страховете ѝ, което не беше типично за него. Ейдън имаше много положителни качества, но деликатността не беше сред тях.

Зареждането с гориво не отне много време и след около трийсетина минути бяха отново във въздуха на път за Сидни. Той седеше до нея и четеше, без да ѝ обръща внимание, докато се издигнаха достатъчно високо, за да се успокои и да освободи ръката му. После се върна в кабинета си, за да довърши някакъв доклад. Или поне така ѝ каза. Корди си помисли, че просто би могъл да остане зад бюрото си, вместо да се чувства задължен да я развлича...

Искаше ѝ се нещата отново да станат такива, каквито бяха по времето, когато изобщо не я забелязваше. Но определено бе съсипала всяка възможност това да се случи.

„Само още петнайсетина часа до края на пътуването — каза си мислено. — След това всеки ще поеме по пътя си.“

Денят се оказа дълъг. Беше уморена и изнервена, но знаеше, че няма да може да заспи. Изми си лицето и зъбите и се преоблече в розова тениска и черен клин. Може би един филм щеше да ѝ помогне да се отпусне. Ейдън продължаваше да работи на лаптопа зад бюрото си. Вратата към спалнята отзад беше отворена и разкриваше отметнатите завивки. Не искаше да го прекъсва, затова просто застана на прага и зачака да я забележи.

Ейдън затвори файла, облегна се на облегалката на въртящия се стол и я погледна. Сърцето му спря за миг, после запрепуска лудо. Господи, наистина беше красива... Пред него стоеше най-чувствената жена, която някога беше срещал. Сега косата ѝ не беше стегната на конска опашка, а се стелеше на меки вълни върху раменете. Лицето ѝ беше поруменяло и въпреки широката тениска, можеше да се закълне, че беше свалила сутиена си. Спомни си колко пълни и свършени бяха гърдите ѝ. Беше толкова гладка навсякъде, дяволски женствена... И в тази минута не искаше нищо друго, освен да я грабне в прегръдките си. Да довърши онова, което бяха започнали... Ала си даваше сметка, че това беше колкото налудничаво, толкова и невъзможно. Пред него стоеше Корделия, а не някоя от жените, които водеше на вечеря, а след това замъкваше в леглото си. Тя беше сладката, умната, забавна Корделия. И не можеше да си позволи да погледне на нея по друг начин.

Как би могъл да се преструва, че е забравил всичко? Допускаше, че винаги я е намирал за сексапилна — трябваше да е сляп, за да не го забележи, но дори не си бе помислял да отиде по-далече. Много по-

лесно му беше да я пренебрегва... Докато не я привлече към себе си и започна да я целува... Тя бе откликнала, а устните ѝ бяха неустойими...

Опита да овладее емоциите си и я попита с глух глас:

— Какво ти трябва?

Хладният му тон не я обезсърчи.

— Искам да изгледам някой филм. Тук има ли DVD?

— Не. Достатъчно е само да включиш телевизора и да натиснеш бутона „Меню“. Ела с мен, ще ти покажа.

Тя го последва в спалнята. Дистанционното беше на страничното шкафче до леглото. Пусна телевизора, натисна бутона и ѝ го подаде.

— Можеш да гледаш тук. Картината е по-хубава.

— Не искам да заемам леглото ти. И ти трябва да поспиш. Полетът е дълъг.

— Ще се наспя после.

— Още ли ще работиш?

— Не — отговори той. — Ще прегледам всички мероприятия, благотворителни балове и други подобни събития, които Симон Рейбърн и съпругът ѝ не биха пропуснали. — Повдигна рамене и добави: — Мога да получа списъка с поканените.

Изчезна обратно в кабинета си, но само след минута се върна с лаптопа.

— Сидни е космополитен град. Там постоянно се случва нещо. Имам няколко източника, от които получавам информация.

Седна на леглото, облегна се на облицованото с кожа табло и започна да трака по клавиатурата. Корди не беше сигурна как трябваше да постъпи. Искаше ѝ се да го приеме като нещо естествено, да успее да се убеди, че няма нищо нередно в това да лежи в едно легло с мъжа, от когото така отчаяно се опитваше да избяга.

Косата му беше разрошена и един кичур се спускаше върху челото. Отметна го нетърпеливо и продължи да чете съобщението, което беше получил. Беше съвсем спокоен. Дългите му крака бяха изпънати, скръстени в глезените. Определено се усещаше удобно в собствената си кожа. Дали имаше представа колко е привлекателен? Външността му вероятно нямаше никакво значение за него. Съмняваше се дали изобщо някога се бе чувствал смутен или неуверен. А тя беше кълбо от нерви... Е, добре — реши, — можеше да го приеме за нормално. Достатъчно беше да си спомни, че Ейдън не

беше нищо друго, освен брат на една от най-добрите ѝ приятелки. Нищо повече. И щеше да забрави как я бе държал в прегръдките си и я бе целувал...

— Ето няколко от предстоящите събития — прекъсна мислите ѝ той.

Тя изпълзя по леглото, за да седне до него. Той я прегърна през раменете, привлече я към себе си и обърна лаптопа така, че да можеше да гледа екрана.

— Семейство Рейбърн са поканени на бала на Градската галерия на дванадесети и на университетско благотворително събрание на двацет и седми. И двете са официални мероприятия. Ти избираш. Освен ако...

— Освен ако какво? — попита тя. Погледна го в очите и веднага изгуби нишката на мисълта си. Можеше да се взира в него цяла вечер. Усецаше стегнатото му, стройно тяло.

„Би могъл да работи като модел...“ С усилие на волята успя да насочи вниманието си отново към екрана.

— Освен ако не решиш да позвъниш на вратата им и да се представиш лично — довърши той.

Тръпка от ужас премина през нея.

— Това няма как да се случи.

— Какво се надяваш да постигнеш?

— Просто се опитвам да си обясня защо е постъпила така. Да проумея как е могла да зачеркне живота си с баща ми, да ни изостави... — Затвори за момент очи, после продължи: — Искам Симон да е наясно, че измамата не ѝ се е разминала, че има хора, които знаят коя е и какво е направила, и че не може просто да избяга и да изтрие миналото. Но повече от всичко искам да разбере... — Замълча, неспособна да произнесе напирещите думи.

— Какво? — насърчи я той.

— Че не може да изтрие мен. — Облегна глава на таблото и въздъхна. — Но все още не съм сигурна как ще ѝ го покажа. Мисълта за разговор с нея ме вбесява...

— В такъв случай недей го прави. На бала на Галерията ще има близо три хиляди души. Можеш да я наблюдаваш, без никой да разбере.

Тя кимна.

— Добра идея е да се смесиш с тълпата.

— Не, ти никога не можеш да се смесиш с тълпата — възрази Ейдън със скрита топлина в гласа. Не й каза, че ще привлече всички погледи, дори да се появи само по дънки и тениска, че ще е най-красивата от всички присъстващи жени...

О, по дяволите, нещо му ставаше тази вечер. Не беше спал повече от двацет и четири часа и вероятно заради това не можеше да контролира емоциите си в нейно присъствие. А и всеки път, когато я погледнеше, си спомняше как бе откликнала на целувката му, как ароматът ѝ го бе възбудил, докато я държеше в прегръдката си. Корди със сигурност беше внесла смут в живота му...

Трябваше да свърши цял куп неща, преди да напусне Чикаго. Сидни не влизаше в графика му поне за месец напред, но въпреки това спонтанно бе решил да придружи Корделия дотам. Още от самото начало прие идеята ѝ да замине сама за абсурдна. Да, тя беше разумна млада жена, но съвсем наскоро бе изгубила баща си и бе узнала ужасната истина за жената, която я беше родила. Освен това тя не подозираше, че щеше да се озове в гнездо на стършели...

Семейство Рейбърн и бащата на Симон, Джулиън Тейлър, се числяха към висшето общество. А той ненавиждаше скандалите. На нито една от снимките от различни светски събития, на които стоеше до дъщеря си и зет си, не се усмихваше. Очевидно беше суров човек. Ейдън си даваше сметка, че прави необосновани заключения, но когато ставаше въпрос за Корделия, не искаше да поема излишни рискове. Когато тя се изправеше пред семейството, ако това изобщо се случеше, той щеше да е до нея. Може би трябваше да ѝ каже за решението си, но знаейки със сигурност, че тя щеше яростно да се съпротивлява, реши да действа по своя си начин...

Алек бе поверил грижите за Корделия по време на пребиваването ѝ в Сидни на Лиъм Скот. От своя страна, Ейдън бе направил собствено проучване и никак не бе харесал онова, което беше прочел за него. Информацията беше оскъдна, но за сметка на това фотографиите бяха в изобилие и на всяка една мъжът беше в компанията на различна красива жена. Очевидно беше опитен играч, а последното нещо, от което тя имаше нужда в момента, беше някой плейбой, който да я замъкне в леглото си. Даваше си сметка, че се държи малко

назидателно и собственически, но това беше без значение. Докато са в Австралия, нямаше да ѝ позволи да се отдели от него...

— Какво ще кажеш за бала на Градската галерия на дванадесети? Аз ще съм сред поканените, а ти ще бъдеш моя гостенка. Как ти се струва? — попита я Ейдън.

Корди не му отговори. Беше подпряла глава на рамото му. Той леко повдигна брадичката ѝ, погледна я и се усмихна. Беше заспала.

— Толкова ли скучен бях? — прошепна той.

Остави лаптопа на шкафчето и я намести в леглото така, че главата ѝ да полегне на възглавницата. Понечи да стане, но промени решението си. Протегна ръка, угаси осветлението, легна до нея и я придърпа към себе си. Усети с брадата си меката ѝ като коприна коса. Приятната смесица от мириса на праскова от шампоана ѝ и женствения ѝ аромат го възбуди. Прекалено уморен, за да се опита да си обясни причината, той я прегърна и се унесе в сън.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Корди знаеше, че Сидни ще ѝ хареса, но щом стъпи в този изумителен град, разбра, че това беше любов от пръв поглед. Много беше чела за красивия мегаполис и дружелюбните хора, които живееха в него, и бе разглеждала стотици снимки на забележителностите му. Сградата на Операта — център за сценични изкуства и една от емблемите на Австралия, задължително присъстваше във всички каталози и туристически брошури и изглеждаше внушително, особено вечер, когато осветлението ѝ придаваше някаква особена атмосфера. Но фотографиите не разкриваха истинската ѝ красота. Виждайки я на живо, Корди бе изпълнена с благоговение. Беше изумителна. Както и Харбър Бридж...

Приближаваше полунощ, когато самолетът направи кръг над града и се приземи. На летището ги очакваше кола, която ги закара до новия „Хамилтън“ с изглед към пристанището. Въпреки твърдото си решение да стои колкото може по-далече от Ейдън, Корди осъзнаваше, че ще бъде проява на неблагодарност, ако отседне в друг хотел.

Предварително си беше резервирала единична стая, но след пристигането им той не ѝ даде право на избор. Още щом застана на рецепцията, Ейдън я улови за ръката и я поведе в противоположната посока. Докато минаваха през фойето, всички от персонала искрено се усмихваха, зарадвани да видят шефа си, а той поздравяваше всеки един — от управителя, до портиера, обръщайки се към тях по име. Корди се опита да издърпа ръката си, но Ейдън само я стисна по-силно и продължи към асансьорите. Не искаше да прави сцени, затова реши да изчака, докато останат сами, за да му каже мнението си.

Това, че беше собственик на хотела и беше свикнал да се налага, не му даваше право да се държи така властно с нея. Не я беше попитал дали искаше да остане, а просто натисна бутона за последния етаж и я уведоми, че ще дели апартамента с него.

— Каква е тая страст към високите етажи?

Отправи ѝ ослепителна усмивка.

— Обичам да съм отгоре.

Корди се изчерви. Колкото и да се опитваше, не можа да пропъди образа на Ейдън, гол и потен върху нея. Усети как лицето ѝ пламва и наведе глава, за да не се издаде.

Асансьорът спря на последния етаж, вратите се отвориха и двамата прекосиха широко фоайе. Апартаментът беше прекрасен. Озоваха се в огромна всекидневна, обзаведена с плюшени дивани и столове, и красиво аранжирани свежи цветя във всяка ваза. Встрани се намираще просторна трапезария с маса от мрамор и махагон и напълно зареден бар. Цветовете бяха наситени и земни: кремаво, кафяво и бронз, с акценти от черно. Обстановката беше модерна, подсказваща предимно мъжко присъствие, но в същото време изтънчена и елегантна. Но онова, което наистина привличаше вниманието, беше гледката. Цяла една стена, от пода до високия три метра таван, беше от стъкло, точно над внушителния Харбър Бридж. Корди беше поразена от гледката.

Пиколото внесе двата ѝ куфара и ги остави в спалнята. Ейдън носеше само пътна чанта и дипломатическо куфарче. Влезе в стаята и отвори една врата, зад която се разкри огромен, обособен като гардероб килер, пълен с дрехи. Остави чантата върху малък скрин и отиде до бюрото в спалнята, където сложи куфарчето.

Корди го наблюдаваше как вади лаптопа и няколко папки.

— Никога ли не каниш гости тук? Сам ли отсядаш в апартамента?

— Понякога го използват Регън и Алек. Естествено, и Спенсър...

— А Уолкър?

По лицето му премина сянка.

— Не — отвърна мрачно.

Очевидно не обичаше да говори за най-малкия си брат. Регън ѝ беше споделила за проблемния член на семейството им. Корди бе сигурна, че Ейдън се измъчваше заради многобройните съдебни дела, които брат му беше предизвикал с лекомисления си начин на живот. Обикновено Ейдън открито посрещаше проблемите, не беше типично за него да ги пренебрегва или да се крие от тях, ала нещата, свързани с Уолкър, бяха много по-деликатни... И разрешаването им беше доста по-сложно.

— Имаш ли планове за утре? — Зададе въпроса, без да я поглежда, докато включваше компютъра.

— Аз да имам планове? — Тя едва не се разсмя. — Графикът ми не е запълнен като твоя. Смятам да наема кола, да взема карта от портиера и да разгледам града.

— Разполагаш с кола и шофьор. — Оставяйки монитора включен, той мина покрай нея и се запъти към бара във всекидневната. Извади бутилка вода от вградения хладилник, подаде ѝ я и взе друга. — Каж ми истината, Корделия. Знаеш адреса на семейство Рейбърн и искаш да отидеш там, за да огледаш къщата, нали?

Тя повдигна колебливо рамене.

— Може би...

— Те живеят в затворен комплекс. Трябва да прескочиш висока каменна ограда, за да проникнеш в него. — Усмихна се, представяйки си сцената.

— Няма такава опасност — увери го Корди. — А ти откъде знаеш всичко това?

— Един от сътрудниците ми ги наблюдава постоянно — обясни Ейдън.

— Само искам да ги огледам, без да разберат за мен.

— Балът на Галерията е идеалната възможност — каза той. — Споменах ти, че те задължително ще присъстват. Прави се в полза на изкуството и се провежда ежегодно.

— И ти всеки път си сред поканените?

— Да, така е...

— А изобщо ходил ли си някога?

— Не, но съм един от дарителите.

— Искаш да кажеш, че даваш пари?

— Точно така.

— И си сигурен, че те ще бъдат там?

— Луис ми изпрати списъка на гостите, който ти показах. Семейство Рейбърн са сред тях. Както и бащата на Симон, Джулиън Тейлър.

— Кой е този Луис?

— Един от изпълнителните ми директори. На практика той управлява този хотел.

— Добре тогава. С удоволствие ще те придружа на бала, ако нямаш нищо против.

Той се върна в спалнята, седна пред компютъра и отвори електронната поща. Беше в състояние да работи с пълна пара, макар че поспа едва три часа в самолета. Предстоеше му да прегледа осемдесет съобщения...

— Корделия? — подвикна след малко. Погледна през отворената врата и забеляза, че не бе помръднала от мястото си във всекидневната. — Какво има? Стоиш като вкаменена — отбеляза той. И добави загрижено: — Не е необходимо да правиш нищо, което не искаш.

— Знам. Просто се чудех как ще реагирам, когато я видя.

— Ще се справиш — успокои я Ейдън. — Сега иди да поспиш.

Преди да влезе в стаята, тя попита:

— Кога е балът?

— В събота.

— Толкова скоро? Само след три дни. — Канеше се да възрази, но премълча. И заяви решително: — Ще успея. — Помисли си, че може да си купи рокля утре, да обиколи града, да се настрои за кардиналните промени, които я очакват, и да се подготви за предстоящата вечер...

— Остават ти два дни, Корделия. Днес е четвъртък.

— Не, грешиш...

— А часовата разлика? — напомни ѝ той. — Сидни е с един ден преди нас.

Съвсем беше забравила за промяната във времето и се почувства объркана. Едва две денонощия, за да се настрои психически и да се изправи очи в очи със Симон.

— Трябва да обиколя магазините, за да намеря нещо подходящо. Когато пътувам, не нося в багажа си бални рокли.

— Луис знае на кого да се обади. Ще ти помогне. А сега иди да си починеш.

Корди не възрази. Беше уморена, но въображението ѝ бушуваше и сънят бягаше от нея. И причината за това беше Ейдън. Не можеше да спре да мисли за него. Бостън щеше да бъде нейното спасение. Трябваше само да преживее това пътуване. Щом се озовеше далече от него, нямаше да ѝ се налага да гледа русокосите красавици, увиснали на ръката му, да се примирява с властната му натура и да се преструва,

че не се засяга от собственическото му отношение към нея. Щеше да бъде сама, точно както искаше. На всяка цена.

Когато най-после си легна, заспа дълбоко и се събуди чак в девет часа на следващата сутрин. Отвори бавно очи и примижа срещу изливащата се през прозореца слънчева светлина. Бяха ѝ необходими няколко секунди да се ориентира, после отметна завивката, седна на ръба на леглото и се загледа в огромния кораб, влизащ в пристанището. Усети аромат на кафе откъм съседната стая. Не беше запалена любителка на напитката, предпочиташе да се събуди с чаша ледена диетична кола. Взе си душ, облече къса бледорозова рокля и ниски обувки, върза косата си на конска опашка, влезе във всекидневната и застина на място...

Ейдън стоеше до прозореца с още двама мъже. Всички едновременно се обърнаха към нея. В черен костюм и снежнобяла риза, той имаше свеж и делови вид. Тя се огледа неловко.

— Добро утро — каза Корди тихо. — Нямах намерение да ви прекъсвам. Ще си взема една диетична кола и веднага ще изляза.

— Корделия, искам да те запозная с Луис. Той ще състави графика ти за днес.

Младеж с пясъчноруса коса и красиви кафяви очи се приближи и стисна ръката ѝ.

Ейдън кимна към другия мъж.

— А това е Кавано. Ще ти бъде шофьор, докато сме тук.

Непознатият приличаше на фитнес инструктор. Или по-скоро беше бодигард... Беше висок и набит, с широки рамене и изпънато тяло. Той също тръгна към нея, за да я поздрави. После ѝ подаде визитна картичка с телефонния си номер.

— Моля ви, носете я винаги със себе си. Ще бъда във фоайето — обясни той. — Когато сте готова, ми позвънете или ми изпратете съобщение, и аз ще докарам колата.

Струваше ѝ се нередно да възрази, защото човекът просто изпълняваше заповеди, но наистина нямаше нужда от шофьор. Само щеше да губи времето си, докато я чака.

— Ейдън, може ли да поговорим?

Той прелистваше някакви документи, но вдигна очи към нея.

— Какво те тревожи? — попита нетърпеливо.

Тя се обърна към Луис:

— Правилно ли чух, че вие ще съставите графика ми? — Чудеше се какво ли означава това.

Младежът ѝ подаде лист с фирменото лого, върху който бяха написани часовете и местата, които трябваше да посети.

— Позволих си своеволието първо да ви уредя среща в магазина за дрехи „Чесноф“. Той обслужва само определени клиенти и не се занимава с масови продажби — поясни Луис. — Работи само по поръчка. Ще ви очакват в единайсет. Собственичката разполага с приблизителните ви данни и ще ви предложи богат избор от бални рокли, които да пробвате.

— Под „приблизителни данни“ имате предвид размерите ми?

— Точно така.

— И кой е толкова наясно с тях?

— Аз — засмя се Ейдън. — По предположения.

Не знаеше какво да отговори, ала звънецът ѝ помогна да се измъкне от неудобната ситуация. Луис отвори вратата и в стаята се появи сервитьор, тикащ отрупана с храна количка. Отиде до масата, подреди два прибора и започна да подрежда ястията, достойни за крал. Освен обичайната закуска от яйца, бекон, кифлички, кисело мляко и мюсли имаше и огромна купа с всички плодове, за които човек можеше да се сети.

Луис ѝ даде картичка с номера на мобилния си телефон и двамата с Кавано си тръгнаха. Тя веднага се насочи към хладилника за диетичната си кола. Сложи лед в чашата, взе бутилката, отнесе я до масата и седна. Изведнъж почувства вълчи глад и грабна една маслена кифла.

Ейдън се присъедини към нея.

— Целия ден имам срещи... — Той си сипа кафе от сребърна кана. — Но преди да тръгна, трябва да поговоря с теб.

— И за какво по-точно? — Тя пхна в устата си едра, сочна ягода.

— За семейство Рейбърн. Те са доста известни в Сидни, за което, естествено, има заслуга бащата на Симон, който притежава „Мерик Ентърпрайсис“. Крейг и Симон са влиятелна двойка. Той работи в „Мерик“ и поради това е доста богат. Ако се съди от начина му на живот, определено знае как да харчи парите си.

— Което вероятно е единствената причина Симон да се омъжи за него. Тя много държи на парите. Едва ли е било заради външността му. Колкото и жестоко да звучи, си мисля, че ми напомня на булдог.

Ейдън се разсмя.

— Струва ми се, че снимката, която Алек намери, е правена съвсем наскоро... Наистина малко прилича на булдог. — После продължи сериозно: — Двамата обаче са уважавани членове на обществото. Да не говорим, че щедро спонсорират изкуството, културата, университетите... Често се появяват по различни светски мероприятия. В крайна сметка те са образец за семейство, а синовете им се отнасят към майка си като към кралица.

Корди отмести чинията си. При мисълта за Симон, обградена от деца, които я обожават, внезапно изгуби апетита си.

Той се замисли за момент и продължи:

— Ти си на път да взривиш тази идилия. Трябва да предвидим реакцията им.

Включваше и себе си в плана, което беше много мило от негова страна — мислено отбеляза тя. — Всъщност можеше да бъде изключително внимателен и мил, когато поискаше. Много пъти го беше виждала да се притичва на помощ на изпаднали в беда хора. Да, беше властен и деспотичен, но когато свалеше гарда, се показваха положителните страни в характера му.

Може би се дължеше на умората от часовата разлика, но сега единственото нещо, което ѝ минаваше през ум, беше да го целуне. Внезапно осъзна, че се взираше в устните му, затова затвори очи и пое дълбоко дъх. „Вземи се в ръце и се овладей!“ — заповяда си тя.

— Да не ти действам като приспивателно? — пошегува се Ейдън, изтръгвайки я от фантазиите ѝ.

Корди се засмя:

— Заради часовата разлика е.

— И все пак чу ли какво ти казах?

— Да, че мога да взривя идилията...

— Не искам да се впускаме в това без предварителен план, затова имаш време до утре вечерта да решиш какво точно ще предприемеш. Договорихме ли се?

— Добре — кимна тя.

Наблюдаваше го как взе мобилния си телефон и пъхна ключовете в джоба си. Отвори куфарчето и сложи в него документите, които беше преглеждал преди малко.

— Ако ти потрябва нещо, обръщай се към Луис — изрече делово той и излезе от стаята.

Корди погледна часовника си. Наближаваше единайсет, затова побърза да се преоблече и позвъни за колата, въпреки че се беше зарекла да не го прави. Кавано я чакаше пред вратата на хотела. Денят беше прекрасен, не много студен, и тя се радваше, че можеше да излезе с лека връхна дреха. Шофьорът ѝ напомни, че в Австралия сега е зима, което я накара да се усмихне. В сравнение със свирепите зими в Чикаго и Бостън, тази в Сидни си беше чисто лято. Движението обаче беше също толкова натоварено. Отне им доста време да стигнат до магазина за дрехи. Над вратата нямаше фирмен надпис, липсваше и витрина с изложени модели. Сякаш от „Чесноф“ искаха да скрият с какво точно се занимаваха.

Мис Мари, възрастна дама с делови вид и поведение, я посрещна на прага и се представи. Улови я за ръката и я поведе навътре, където я очакваха шивачка и две продавачки, нетърпеливи да я обслужат. Помещението нямаше прозорци, но белите стени и килимите му придаваха доста просторен вид. В полукръг бяха наредени три люлеещи се стола, а точно пред тях беше издигнат подиум, заобиколен от три огледала, които показваха всеки недостатък.

Жената беше възхитена от фигурата ѝ.

— Крайно време беше да облека някоя, която не изглежда като клечка. А тези очи, невероятни са... Трябва да носите сапфиреносиня рокля. Настоявам, че ще ви подхожда. Наистина изглеждате зашеметяващо, но сигурно го знаете.

Не, не знаеше и нямаше представа как да отговори на тези превзети комплименти. „Зашеметяващо ли? Мис Мари вероятно беше късогледа...“

— Ние ще се погрижим за всичко — продължаваше тя. — За бельото, грима, официалните дрехи, роклите и, разбира се, за наметките. Е, да започваме...

— Но аз имам нужда само от една бална рокля — поясни Корди.

— Съжалявам, ала получих други нареждания от мистър Медисън — отговори жената.

Корди опита да възрази, но мис Мари не ѝ обръщаше никакво внимание. През следващите три часа и половина изпробва десетки бални и ежедневни рокли, поли и красиви копринени блузи. Възрастната дама и малкият ѝ екип се отнасяха с нея като с манекен, подръпваха я и я обръщаха, но след като приключиха, Корди вече ѝ беше измислила друго име... Вълшебница.

Когато излезе от магазина, Кавано я чакаше. Върна я обратно в хотела, избирайки панорамен маршрут. Бе поискала да разгледа поне част от града, но все още не успяваше да преодолее часовата разлика. Единственото, за което копнееше в момента, беше топла вана и легло.

Не видя Ейдън нито вечерта, нито на другата сутрин. Когато се събуди, той вече беше тръгнал на поредната серия от срещи, затова тя отново се обади на Кавано, който я разведе из забележителностите на града. Повозиха се на ферибота около пристанището. Времето беше дъждовно, но това не развали настроението ѝ. По нейна преценка следобедът беше идеален. Да погледне внушителния мегаполис откъм океана, само разпали желанието ѝ да го опознае по-добре.

Мис Мари и двете ѝ помощнички пристигнаха в апартамента точно в шест часа. Влязоха, натоварени с дрехи, скрити в найлонови торби. Корди остана безмълвна, щом ѝ обясниха, че всички са за нея. Тъй като повечето от тях бяха преправяни специално, нямаше как да ги върне.

И отново се превъплъти в манекенка. Подръпваха я, въртяха я, поправяха, пръскаха я с лак и в седем и половина промяната беше пълна. Косата ѝ бе прихваната назад и къдриците се спускаха свободно до шията ѝ. Досега Корди винаги се бе гримирала пестеливо. Никога не бе използвала очна линия или сенки. Много рядко прибъгваше към спирала. Мис Мари обаче си имаше свои възгледи и лично я придружи да си купи козметика, като през цялото време не престана да я укорява, че подценяваше невероятните си черти. Продължаваше да я убеждава, че никога в кариерата си не била виждала толкова съвършено лице, толкова красиви очи, толкова сочни устни... Когато най-накрая ѝ позволи да се погледне в огледалото, Корди не можа да се познае. Нейните очи, нейното лице, нейното тяло бяха напълно променени. Тази жена наистина беше вълшебница.

Роклята, в подходящ за очите ѝ цвят, беше изключително стилна. Беше с дълбоко деколте, а в горната си част прилепваше толкова

плътно, сякаш се сливаше с кожата ѝ. Дългата до земята пола беше права, с цепка от коляното. Корди никога не беше носила нещо толкова изискано и вече си мислеше, че към тоалета не може да се добави нищо повече, когато мис Мари ѝ подаде наметката с качулка. Беше от черно кадифе и подплатена със същия сапфиреносин плат като този на роклята. Шивачката дори бе успяла да прикачи към нея малък капишон. Не можеше да повярва на образа, който я гледеше от огледалото...

После реши да не мисли за космическата цена, която трябваше да плати. Едно такова разточителство наистина не беше оправдано, но за нея сега имаше значение само това, че ще бъде на бала с Ейдън.

Чувстваше се като принцеса. Много жалко, че той не се държеше като принца от приказките. Няколко пъти беше почукал на вратата, за да ѝ напомни, че ще закъснеят, ако не побързаше. От деловия поглед, с който я удостои, когато най-после се показа пред него във всекидневната, стигна до заключението, че наистина нямаше нищо общо с героя от приказките. Очевидно беше ядосан, че го накара да я чака. И единственият коментар за външния ѝ вид беше доста пренебрежителен:

— Това горнище не прикрива кой знае колко.

— Благодаря ти — отговори му мило тя и се усмихна. — Ти също изглеждаш великолепно.

А той определено не беше за подценяване. В смокинг Ейдън имаше съвършен вид. Дори и с недоволната гримаса на лицето си...

— Много си красива, Корделия. Този цвят ти отива — отбеляза той, очевидно разкаян от хладното си отношение.

— Аз трябва да изглеждам красива. Цял отбор жени се потрудиха за това — отвърна тя, като вдигна ръце настрани и се завъртя бавно.

— Цял отбор, а? — подсмихна се той.

— Говоря сериозно.

Мъжът се разсмя.

— Знам. Е, готова ли си?

Докато ѝ помагаше да облече наметката, Ейдън се наведе към ухото ѝ и прошепна:

— Харесвам парфюма ти.

Топлият му дъх върху шията ѝ я накара да потръпне. Искаше да го хване под ръка, ала вместо това пристъпи напред:

— Ще тръгваме ли?

Той натисна бутона на асансьора.

— Реши ли какво ще правиш?

— Да. Доста мислих. Все още не искам да разговарям с нея, но ѝ написах писмо. Ще помоля някой от сервитьорите да ѝ го предаде.

— Написала си ѝ писмо? — замислено повтори Ейдън.

Тя бе прехапала устни и се взираше в елегантната си чанта, докато претегляше решението си. И не му отговори.

— Нямам търпение да видя погледа в очите ѝ, когато разтърся из основи уредения ѝ живот. Ако това ме прави да изглеждам жалка, нека е така.

Кавано ги очакваше. Той зяпна от изненада, когато видя Корди, но намръщеното изражение на Ейдън възпря спонтанния му коментар.

Традиционният бал се провеждаше в центъра „Хофман Ситз“, който се намираше на няколко километра от хотела. Скъпи коли и лимузини се низеха пред вратите му в бавна процесия. Корди беше напрегната като струна. Ейдън очевидно долови безпокойството ѝ, защото стисна ръката ѝ.

— Усещам, че трепериш.

— Малко съм притеснена — призна тя. — Страхувам се да не направя нещо, с което да те изложа.

Беше поразен от тревогата ѝ. Погледна я в очите и се усмихна:

— Никога не би могла да ме злепоставиш.

„Искаш ли да се обзаложим?“ — мислено го предизвика Корди. Думите му бяха ужасно мили, но се чудеше на самообладанието му.

— Значи, ако се разбеснея и стисна Симон за шията, изобщо няма да се стреснеш?

— Не — отговори спокойно той. — А смяташ ли да го направиш?

Сподавеният смях в гласа му я накара да се усмихне.

— Възможно е.

Спряха пред стълбището и един камериер приближи към тях с отворен чадър.

— Ще чакам в колата да ми се обадите, за да ви взема — заяви Кавано.

Беше започнало да ръми, затова Корди вдигна качулката на главата си. Улови Ейдън под ръка и изкачи стълбите, повдигайки по пътя подгъва на роклята си.

Той знаеше, че в момента, в който свалеше качулката, всички погледи щяха да се насочат към нея. И се оказа прав. Дори някои от кавалерите доста невъзпитано я изпиваха с очи. Не остави наметката ѝ в гардероба, в случай че им се наложеше да си тръгнат бързо. Преметна я на ръката си и поведе Корделия към събралото се множество.

Балната зала беше огромна и красива, високо над нея се виждаше стъклен купол вместо таван. Гостите влизаха на първото ниво, опасващо цялото помещение, а пръстен от няколко стъпала водеше надолу към дансинга. Към купола се издигаха масивни колони, между които бяха наредени маси за по четирима. От тях се откриваше чудесна гледка към оркестъра и танцуващите. Приглушените цветове правеха пъстроцветните рокли на жените да изглеждат още по-живи.

Ейдън забеляза подходящо за наблюдение място и спря. Оттук можеха да виждат входа и целия дансинг. Постави наметката ѝ върху един стол и се обърна към вратите, доволен, че една от колоните скриваше Корделия, без да ограничава видимостта ѝ.

— Тук е доста студено — отбеляза тя.

Не беше, но той се съгласи. Обви ръка около раменете ѝ и я привлече към себе си.

— Така по-добре ли е?

— Да — прошепна тя, благодарна за топлата, успокояваща прегръдка.

Ейдън познаваше голяма част от гостите. Когато залата започна да се пълни, няколко двойки спряха, за да го поздравят. Докато той любезно се ръкуваше с тях, Корди забеляза много красив млад мъж да се приближава към масата им. Беше около трийсетгодишен, с кестенява, но изрусяла от слънцето коса и усмивка, от която коленете на повечето жени биха омекнали. Косата му стигаше до яката. Беше доста по-дълга, отколкото беше модерно, и тя реши, че е някакъв сектант. В смокинга си изглеждаше толкова добре, колкото и Ейдън. При това беше почти толкова висок, но не така слаб. Ясните му сиви очи блестяха насмешливо.

Ейдън разговаряше с някакъв младеж, който упорито се опитваше да препоръча услугите на компанията си на веригата хотели „Хамилтън“, но с периферното си зрение засече мъжа, който приближи към Корди. Знаеше много добре кой е той. И побърза да се раздели с младия ентузиаст:

— Нямам навика да обсъждам делови въпроси на подобни мероприятия. Ако се обадите в офиса ми и си уредите среща, ще поговорим.

След това веднага отиде до Корди и леко я прегърна през кръста. Усмивката на непознатия стана още по-широка. Нямаше как тя да не забележи очарователните трапчинки на бузите му.

— Корди, нали така?

— Да — озадачено го изгледа тя.

— А аз съм Лиъм Скот.

Улови ръката ѝ, но Ейдън все още я прегръщаше и отказа да я пусне. За да излезе от неловката ситуация, тя се отдръпна едновременно и от двамата. Но новият ѝ познат не бе приключил с приветствието. Наведе се и я целуна по двете страни, накрая най-послед се обърна към мъжа до нея и се ръкува и с него.

— Казвам се Лиъм — представи се бодро той.

— Приятно ми е — лаконично се отзова Ейдън.

Не му беше нужно да си спомня предупреждението на Алек, че Лиъм е женкар. Начинът, по който гледаше Корделия, беше достатъчно доказателство. При това никак не му харесваше. Затова беше откровено груб, когато попита:

— Какво правиш тук?

— За нищо на света не бих го пропуснал — отвърна мъжът, без да откъсва очи от Корди. — Аз съм почитател на изкуствата.

Тя не разбираше какъв беше проблемът на Ейдън. Нямаше никаква причина да се държи толкова враждебно.

— Значи присъстваш на бала всяка година? — намеси се тя.

— Не, идвам за първи път — отвърна той и добави, подръпвайки яката си: — И, надявам се, за последен.

На Ейдън не му се стори смешно.

— Алек те е изпратил, нали? — предположи той.

Мъжът кимна.

— Искаше да се запозная с Корди.

— И избра бала на Галерията, за да ѝ се представиш?

Лиъм повдигна рамене.

— След онова, което Алек ми разказа за нея, ми стана любопитно и реших да я видя колкото може по-скоро.

— И как ти я описа? — Ейдън скръсти ръце пред гърдите си, за да не се поддаде на изкушението да го блъсне надолу по стълбите. Не го хареса още от първия момент и не беше в настроение да влиза в тон с игричките му.

— Ами че била убийствено красива. — Обърна се към нея и добави: — И се оказа прав.

Корди усети, че се изчервява, и опита да отклони разговора от себе си:

— Алек спомена, че си работил за Интерпол.

Лиъм я изгледа озадачено, после се разсмя.

— Така ли ти каза?

— Значи не е вярно? — сконфузено кимна тя.

Очевидно въпросът ѝ много го развесели, защото смехът му ставаше все по-силен, докато накрая забеляза сълзи в очите му.

— Това момче наистина има чувство за хумор. Не, не съм работил за тях. Бях издирван от Интерпол. Някакво досадно недоразумение — заяви безцеремонно той. — Картината си беше там, после изчезна, а след това се появи отново... Разбираш ли? Просто недоразумение.

Корди не разбра дали той се шегува и тактично замълча. Лиъм внезапно стана сериозен и заговори с нисък глас:

— Сега е мой ред да задавам въпроси. Какво ще правиш, когато Симон и Крейг Рейбърн пристигнат? Вече проверих. Не носиш оръжие, значи няма да ги застреляш. Какъв е планът ти? Разбрах, че искаш да разтърсиш живота ѝ...

Вместо нея отговори Ейдън, който явно вече едва се сдържаше:

— Корделия иска само да я види, но не и да разговаря с нея.

— В такъв случай как смята да я шокира? — ухили се мъжът. — Да не би да носиш тасер^[1]? Виж, това наистина би я разтърсило здраво.

— Не, аз... — подхвана Корди.

— Защото ако нямаш — продължи той, — имам един в колата и мога да ти услужа. — Огледа насъбралите се хора и попита: — Да не

би да се криеш зад тази колона?

— Разбира се, че не — възмути се тя. — Просто очаквам пристигането на семейство Рейбърн.

— За да ги шокираш, нали? — Той оголи зъбите си в неприятна усмивка.

Чувството му за хумор започваше да ѝ идва в повече. Но преди да успее да му го каже, той отново смени темата. Попита дали Сидни ѝ харесва, после се впусна в описание на забележителностите, които непременно трябваше да посети. Докато говореше, я хвана за ръката, отместа един стол и я покани да седне. Настани се до нея и, навеждайки се напред, се вторачи в лицето ѝ, сякаш беше единственият човек в залата.

Беше сигурна, че Ейдън полагаше неимоверни усилия да остане спокоен. Изглеждаше така, сякаш имаше намерение да му скочи, когато някакъв мъж се приближи да го поздрави. От този момент нататък неспирен поток от негови познати не го оставяха на мира. Мъжете искаха да обсъдят проекти, в които току-що били разбрали, че има намерение да инвестира, а жените просто кокетничеха с него. Корди не можеше да ги вини. Той беше богата плячка, както бе чула да казва една от тях, а от начина, по който хвърляха погледи към Лиъм, личеше, че гледат на него по същия начин. Даваше си сметка, че нямаше как да остане безразлична към външността и чара му, но с нахалното си поведение бледнееше пред Ейдън. „Жалко“ — съжали мислено тя, защото отчаяно копнееше да се увлече по друг привлекателен мъж, за да го забрави...

Към тях приближи сервитьор с чаши шампанско върху сребърен поднос. Беше толкова нервна, че едва се въздържа да не изпие на един дъх питието. Имаше кратка приветствена реч от президента на някаква корпорация, не обърна внимание на каква точно, и оркестърът започна да свири.

Ейдън се измъкна от натрапчивата компания около него и застана пред Лиъм.

— Искам да разменя няколко думи с теб, Скот — каза той, без да прикрива войнствените нотки в гласа си.

Мъжът вдигна поглед.

— Разбира се, казвай...

— Не мисля, че ми отговори на въпроса защо си тук?

Лиъм бутна стола си назад и се изправи.

— Алек реши, че може да възникнат проблеми, а аз му дължа услуга, затова дойдох. Притеснява се за Корди.

— Аз мога да се погрижа за нея — разгорещено възрази Ейдън.

Лиъм изобщо не се стресна от тона му.

— А пък аз за синовете на Рейбърн... Ако наистина възникне проблем.

Корди изви очи към тавана. Съвсем не беше впечатлена от струящия около нея тестостерон. Застана между мъжете и ги прекъсна меко:

— Какво ще кажете сама да се погрижа за себе си?

— Горе главите — прошепна в този момент Лиъм, загледан над рамото ѝ.

Всички се обърнаха едновременно към входа.

— Семейство Рейбърн пристигна — съобщи Ейдън.

[1] Тасер (англ. — taser) — несмъртоносно електрическо оръжие, което изпуска висок волтаж и в резултат на това човек изпада в мускулни спазми, изпитва силна болка и губи контрол над тялото си. — Б.а. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Симон и Крейг Рейбърн изглеждаха като истинска двойка.

Спряха точно по средата на пътеката, без изобщо да се притесняват, че пречат на идващите след тях гости, и спокойно започнаха да поздравяват своите приятели и бизнес партньори. Той свали наметката ѝ, подаде я на жената от гардероба, после хвана съпругата си под ръка и я поведе към балната зала. Бавно си проправяха път към противоположния край на залата, като постоянно спираха, за да поговорят с хората, опитващи се да привлекат вниманието им. Корди не можеше да огледа добре Симон, защото останалите гости ѝ пречеха. Виждаше обаче много добре Крейг и сравнението с булдог ѝ се стори още по-точно, отколкото си бе представляла. Силно издадената му челюст беше внушителна, долните му зъби се показваха, когато говореше. Никой не би могъл да го нарече привлекателен, но от начина, по който се отнасяха към него, беше очевидно, че бе успял да си извоюва солидна позиция сред по-заможния елит. Ръкуваше се и целуваше по бузите познатите си с изключителен финес. Всеки поздравен от него се чувстваше щастлив, дори очарован от вниманието му, и нямаше никакво съмнение, че хвалебствените думи му доставяха удоволствие. Усмивката му изглеждаше искрена, но зад нея прозираше известна арогантност.

Двойката стигна до запазената маса и зае местата си. След няколко минути приятелите им постепенно започнаха да се оттеглят към своите места и Корди за първи път можа да огледа Симон.

Беше облечена в сребриста рокля без презрамки. Лично тя не намираше да си приличат чак толкова. Косата ѝ наистина беше тъмна като нейната и на ръст бяха почти еднакви, но фигурите им бяха различни. Симон беше изключително слаба. Нямаше никакви женствени извивки, раменете ѝ бяха кльоцави, макар и изваяни. За момент тя се обърна към дансинга. Корди не можа да види цвета на очите ѝ, но се досети, че са сини. На снимката, която ѝ беше показал Алек, бе открила някаква прилика, но сега ѝ беше трудно да намери

каквото и да било сходство. Някой би могъл да я определи като красива, но чертите ѝ бяха по-остри и някак изсечени. Беше в началото на четиридесетте си години, така че това можеше да се дължи на възрастта или пък стреса. Не, не беше вярно. Тя не живееше в стрес, а го причиняваше. Другите можеха да считат, че двете си приличаха, но Корди не искаше да има нищо общо с нея.

Ейдън сложи покровителствено ръка на рамото ѝ. Наведе се към нея и прошепна:

— Добре ли си?

— Не искам да изглеждам като нея — отвърна тя.

— Знам...

Корди не сваляше очи от двойката, която явно си прекарваше чудесно. Крейг ѝ каза нещо, което Симон намери за много забавно. Тя сложи ръка на гърдите му, засмя се и поклати глава.

Алек бе посветил Лиъм в историята на Корди и докато наблюдаваше смеещата се Симон, която се държеше със съпруга и приятелите си като кралица, усети как у него се надига гняв заради момичето. Тази жена беше постигнала невъзможното. Беше пренаписала историята на собствения си живот...

Внезапно Крейг забеляза някого в тълпата. Изправи се и помахаше с ръка, за да привлече вниманието им. Корди се обърна в същата посока и забеляза момчетата Рейбърн — Глен и Нокс, да влизат в залата.

— Синовете изцяло приличат на баща си — отбеляза Лиъм. — Колко жалко.

Братята не бяха хубави, но бяха облечени безупречно в дизайнерски фракове и излъчваха неестествена за възрастта им увереност. Корди предположи, че по-големият, Глен, беше на около осемнайсет. Отправиха се направо към родителите си и Симон ги посрещна с широка усмивка. Когато всеки от тях прегърна топло майка си, Корди се почувства като ударена с юмрук. И колкото по-дълго гледаше трогателната сцена на семейна привързаност, толкова повече нарастваше гневът ѝ. Това беше жената, която баща ѝ беше обичал и бе копнял да види отново. А тя го беше излъгала и му беше причинила жестока болка. През всички пропиленни години беше обсебен от Натали Смит, а се оказа, че такава никога не беше съществувала...

Корди бръкна в чантата и извади писмото, пъхнато в плик с логото на хотела. Спря минаващия наблизно сервитьор и посочи към

Симон в другия край на залата, докато му обясняваше какво да направи.

Лиъм я наблюдаваше с нарастващо любопитство.

— Знам, че не е моя работа, но мога ли да попитам какво има в този плик? Дали Симон ще убие вестносеца, когато го отвори?

Ейдън също беше любопитен, но реши да изчака с въпросите, докато се върнат в колата.

— Защо не искаш да ни кажеш какво си й написала? — продължаваше да настоява Лиъм.

— Нищо не съм й писала — тихо отвърна тя, без да откъсва очи от жената.

— Тогава какво си сложила вътре? — учуди се Ейдън.

— Копие от писмото, което е оставила на баща ми. Реших, че сигурно ще й е интересно да го прочете отново. Минали са години оттогава и може да е забравила някои от жестоките неща, които му е наговорила. Искан да й припомня и да й кажа... — Гласът й заглъхна от вълнение. Цялото й внимание беше насочено към Симон и семейството й.

Никой от двамата мъже не й зададе повече въпроси. Наблюдаваха как сервитьорът се промъкваше през тълпата към крайната си цел...

Крейг Рейбърн бе оставил съпругата си и седеше на друга маса със свои приятели. Някаква двойка изкачи стъпалата от дансинга и спря да побъбри със Симон точно в момента, в който сервитьорът стигна до нея. Усмиввайки се, тя взе плика и се отдалечи няколко крачки от познатите си, преди да го отвори.

Корди наблюдаваше как Симон извади листа и го разтвори. Не й беше необходимо да го изчете докрай, за да се досети какво държеше в ръцете си. Тя застина на място...

Върху лицето й се изписа паника, сякаш току-що беше видяла призрак. Трескаво погледна първо наляво, после надясно, сгъна писмото, след това го разтвори отново. Накрая, без да се съобразява къде се намира, го пхна в корсета на роклята си. „Далече от очите, далече от сърцето...“ Нали това беше нейната мантра?

Изглеждаше ужасена. Озърна се още веднъж, за да се увери, че никой не я наблюдава. Едва тогава сложи предишната ведра маска и се върна при компанията си.

Но Корди не беше приключила с намерението си да опресни паметта ѝ. Трябваше ѝ още един удар, за да е сигурна, че е накарала Симон да осъзнае какво е направила. Да ѝ припомни как измамата ѝ не беше успяла. И как дъщерята, която се бе опитала да изтрие от живота си, беше наясно какво е сторила. Нямаше намерение да прави сцени или да се изправи срещу нея. Искаше само малко възмездие за баща си, давайки ѝ да разбере, че лъжите ѝ не се бяха изпарили без следа... Веднага щом видеше това признание в очите ѝ, щеше да се отърси от яростта си и никога повече нямаше да спомене името ѝ. За да започне да живее собствения си живот.

Заобиколи масата и застана пред колоната. Стоеше на най-горното стъпало, не откъсваше очи от Симон и чакаше.

Ейдън не беше сигурен какво беше намислила Корделия, но нямаше намерение да я остави сама. Лиъм го последва. Мъжете се изправиха от двете ѝ страни.

В противоположния край на салона Симон се усмихваше и кимаше, но сякаш не виждаше хората пред себе си. Изглеждаше неспокойна и се озърташе тревожно, като че ли очакваше всеки момент някой да се нахвърли върху нея.

— А, ето го и добрия стар татко — събщи Лиъм.

Джулиън Тейлър беше висок, мършав човек, излъчващ високомерие и чувство за превъзходство. Той бързаше към дъщеря си, като от време на време се ръкуваше с някои от познатите си и удостояваше със скована усмивка само определени гости.

Щом Симон забеляза баща си, изражението ѝ се промени. Като човек, търсец възможност за бягство, огледа отчаяно залата. И тогава видя Корди. Лицето ѝ пребледня като платно. Разтърси глава, сякаш искаше да пропъди някакво видение. Направи крачка назад, отново погледна възрастния мъж и сковано се обърна към младата жена, без съмнение да се увери, че тя все още стоеше там. Корди долови гняв в очите ѝ, което я изуми.

Почти долавяше отдалече бясното препускане на мислите ѝ. Как можеше да пречи на Джулиън да види онова, което беше видяла тя? Симон вдигна очи към нея и притисна ръка към челото си. Нададе лек вик и бавно и драматично се свлече на пода. Това беше най-грациозният и фалшив припадък, който Корди някога беше виждала. Ала очевидно не беше единствената, която мислеше така.

— Тук ли трябва да ръкопляскаме? — презрително се обади Ейдън.

— Е, нали искаше да я шокираш — напомни ѝ Лиъм.

Тя кимна.

— Ще тръгваме ли?

Ейдън загърна наметката около раменете ѝ и я улови за ръка.

— Сигурна ли си, че приключи тук?

— О, да — отвърна с усмивка тя. — Приключих. — Огледа за последен път балната зала.

Гостите бяха започнали да се тълпят около Симон, която продължаваше да се преструва, че лежи в несвяст. Съпругът ѝ я вдигна на ръце и каза нещо на синовете им, кимайки с глава към изхода.

Лиъм последва Корди и Ейдън, който вече беше изпратил съобщение на Кавано да докара колата. Внезапно го обзе желание да отведе Корделия колкото може по-далече от това място.

— Можеше да съсипеш цялото им семейство, ако им беше казала коя си — отбеляза Лиъм.

Тя поклати глава.

— Не искам да разбивам семейството ѝ. Както казах, исках само тя да проумее, че е извършила нещо ужасно... Е, постигнах целта си... Не искам никога повече да чуя името ѝ.

Забелязал, че едно от момчетата на Рейбърн бърза към изхода, Ейдън ускори крачка.

Кавано спря на улицата точно в момента, в който тримата излязоха от сградата.

— За мен беше удоволствие да се запозная и с двама ви — заяви Лиъм.

Корди се учуди, че в тона му нямаше и следа от предишната му арогантност. Той стисна ръката на Ейдън, после се обърна към нея и улови хладните ѝ пръсти между дланите си:

— Ще ти се обадя утре.

Ейдън реши, че сбогуването продължи повече от необходимото, хвана Корделия за рамото и ѝ помогна да се настани на задната седалка в колата.

Обратния път към хотела изминаха в мълчание. Корди беше благодарна, че той не ѝ задаваше въпроси, защото все още не беше готова да говори за семейство Рейбърн. Единственото хубаво нещо,

което можеше да каже за тях, беше, че живееха на друг континент и не съществуваха никаква вероятност случайно да ги срещне отново. През цялото време гледаше през прозореца. Ръцете ѝ трепереха, чувстваше се изцедена от напрежението. Поемайки си дълбоко дъх, опитваше да се успокои. Всичко вече беше приключило, можеше да се отърси от тревогата си. Само че не знаеше как точно да го направи от тук насетне. Може би йогата щеше да помогне, както често ѝ бе повтаряла Регън. Упражненията бяха идеалното лекарство против стрес, убеждаваше я тя. Дори ѝ беше купила специална постелка. „Какво ли правеше сега?“ — запита се Корди. Трябваше да я потърси, когато се приберат...

На седалката до нея Ейдън приключи с изслушването на телефонния секретар, изчете всичките си съобщения и се обърна към нея:

— Успокои ли се вече?

— Винаги съм била спокойна. Не разбирам какво те накара да си мислиш обратното?

— В залата лицето ти се беше зачервило. Слава богу, вече не е така... — И добави: — Но защо продължаваш да се мръщиш?

— Добре съм.

— Не, не си.

— Просто се опитвам да си спомня къде сложих постелката за йога.

Ейдън леко се усмихна на желанието ѝ да демонстрира самоувереност.

— Занимаваш се с йога, така ли?

— Всъщност не...

— Но имаш постелка.

— Да. Сестра ти ми я подари. Йогата помагала при стрес.

— Искаш ли да идем да хапнем някъде, или предпочиташ да се прибереш в хотела и да се захванеш с упражненията?

Тя не схвана иронията му.

— Прибираме се в хотела.

— Съгласен съм.

— Но ти можеш да излезеш. Ако искаш, остави ме някъде наблизо.

Ейдън се засмя.

— Е, щом ми разрешаваш, благодаря.

Изведнъж Корди наистина се отпусна. За известно време Ейдън се бе държал с нея съпричастно и внимателно, но сега отново се бе върнал към обичайните си маниери и това я караше да се чувства както обикновено.

След няколко минути мълчание тя тихо каза:

— Ще ми се наложи да нося тази красива рокля на още няколко приема, така че няма да я свързвам с тях.

— Под „тях“ имаш предвид семейство Рейбърн.

— Да. А и това чудо вероятно струва цяло състояние. — Пръстите ѝ леко докоснаха фината материя. — Сметката на мис Мари сигурно е космическа. О, знам, мислиш си, че мога да си го позволя, нали? Да, така е, татко наистина ми остави богато наследство, ала смятам да го харча разумно. За мен подобни суми за дрехи са си чисто разхищение. Баща ми беше щедър човек, но винаги сама съм изкарвала прехраната си. Преподавах в католическото училище, за бога. А знаеш ли как живеят учителите? Скромно, много скромно...

Продължи с монолога си, докато спряха пред хотела. Ейдън ѝ помогна да излезе от колата, изчака я да благодари на Кавано и чак тогава каза:

— Сметката за тоалетите ти също ще бъде скромна.

— Не се и съмнявам, че е така — отговори му тя с неприкрит сарказъм.

Докато прекосяваха фоайето, той на два пъти спираше, за да отговаря на въпроси от персонала. Пъхна електронната си карта в процепа на асансьора и вратите се отвориха. Когато кабината започна да се издига нагоре, той каза някак между другото:

— Всичко е платено.

— От кого? — зяпна тя. Няколко секунди го гледаше изумено, после изведнъж простена: — О, не, Ейдън. Аз трябва да плащам дрехите си, а не ти!

Без да ѝ обръща внимание, той се зачете в поредното си съобщение. Тя го удари по рамото:

— Казах, че аз ще си платя...

— Чух. — Той продължаваше да чете.

— Е, добре тогава...

Реши, че се беше съгласил с нея, и добави поуспокоена:

— Оценявам предложението ти и не искам да изглеждам неблагодарна, но разбери, че... О, господи, толкова си груб — извиси глас тя. — Не би трябвало да пишеш съобщение, докато някой разговаря с теб.

Негодуванието ѝ не продължи дълго. Усмивката му можеше да разтопи и най-коравото сърце. Той пусна телефона в джоба си точно когато вратите на асансьора се отвориха на последния етаж.

— Какво искаш да хапнем? Още не си вечеряла — отбеляза, без да я поглежда.

— Не съм гладна. Един хамбургер ми стига. Да, наистина ще ми дойде добре... И пържени картопки. Всъщност не би трябвало да ги ям... И млечен шейк, ако може. А и шоколад... Заслужих си го след тази вечер.

Той остана във фоайето, наблюдавайки как Корди изчезва в апартамента.

— И никакво сирене — извика тя. — А, и кисели краставички. И то много... — Докато затваряше вратата, додаде: — Няма да запомниш. Изчакай да се преоблека и ще поръчам сама.

Ейдън почака няколко минути, после влезе след нея и огледа всекидневната. Поклати глава. Шалът ѝ беше метнат на облегалката на дивана. Дамската ѝ чанта бе захвърлена на пода, а обувките ѝ се търкаляха под един от столовете. Нещо подобно на флакон червило бе захвърлено върху масичката за кафе, до очила за четене, поставени върху бележник с кожена подвързия, който със сигурност беше свързан с химията. Върху люлеещия се стол се мъдреше пакет носни кърпи. Защо, за бога, ги бе оставила там? През стаята сякаш беше минал ураган, но всъщност ставаше въпрос за обикновен безпорядък. А той мразеше безпорядъка. Но причиненият от нея, кой знае защо, не го дразнеше...

Какво означаваше това?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На път към спалнята Корди измъкна фибите от косата си и прекара пръсти през твърдите къдрици. Трябваше да съблече роклята, преди да измие лицето си, но не можеше да чака нито секунда повече. От шпакловката, която мис Мари наричаше грим, кожата я сърбеше нетърпимо. Внимаваше много да не изпръска с вода скъпата материя и когато най-после подсуши лицето си, въздъхна облекчено...

Пепеляшка беше изчезнала и на нейно място се бе върнала предишната Корди, която ѝ харесваше много повече. Да си облечена като принцеса отнемаше прекалено дълго време и усилия. Въпреки че трябваше да признае, че да отиде на бала на Галерията, придружавана от Ейдън, беше вълшебно преживяване.

Предпазливо съблече роклята, закачи я на специалната закачалка, оставена от мис Мари, вдигна ципа на найлоновия чувал и я прибра в гардероба. В стаята беше студено, затова бързо навлече морскосиня копринена нощница. Не мислеше, че прилепналият ѝ халат е подходящ, затова си избра една от предлаганите от хотела хавлии.

Ейдън почука на вратата:

— Храната пристигна.

Не трябваше сам да дава поръчката, но му беше благодарна, че го е направил, защото след като се поуспокои, усети неописуем глад. Побърза да се върне във всекидневната. Ейдън също се беше преоблякъл в бяла тениска и стари, избелели дънки. Коланът им падаше ниско на ханша му, от което изглеждаше още по-привлекателен.

Долепил телефона до ухото си, отмести един стол за нея и ѝ подаде салфетка. Тя нямаше представа с кого разговаряше той, ала от тона му личеше, че не бе особено доволен от онова, което чуваше.

— Кой крак? — попита Ейдън. И няколко секунди по-късно: — Да, непременно ще ѝ кажа.

Прекъсна връзката, хвърли небрежно телефона на масата и се настани срещу нея.

— Спенсър ти праща много поздрави.
— Лоши новини ли ти съобщи? Струваш ми се ядосан.
— Уолкър е предизвикал друга катастрофа.
— Някой пострадал ли е? — притесни се тя.
— Само той. Счупил е десния си крак и е потрошил едно „Ламборгини“ за двеста хиляди долара.

Челюстта му се стегна и Корди разбра истинската причина за гнева му. Знаеше, че не му пука за колата, ала Уолкър е можело да загине...

Той повдигна рамене.

— Прекалено съм ядосан, за да се тревожа. Брат ми няма да спре, преди да убие себе си или някой друг. Ще бъде истинска катастрофа. Усещам, че приближава, но не мога...

— Да го контролираш...

Ейдън кимна, после рязко смени темата:

— Какво имаше предвид Лиъм, като каза, че утре ще се видите?

Корди разреза хамбургера на две и му предложи половината:

— Прекалено е голям. Искаш ли?

— Не, апетитът ми секна.

— Да не би да ходиш да ядеш суши? — опита да се пошегува тя.
— Не засища много.

Той се присегна през масата и взе половината сандвич.

— Не отговори на въпроса ми...

— Докато седяхме заедно тази вечер, той ме попита дали искам да се изкача на върха на Харбър Бридж — обясни тя и додаде: — Страхотно място било...

Ейдън се усмихна и кимна:

— Знам.

— Но трябвало да идем преди изгрева.

Той отново кимна:

— Правил съм го. Много е впечатляващо да наблюдаваш как слънцето се издига над водата.

— Наистина звучи вълнуващо... Но отказах.

— Защо?

— Не обичам да изкачвам каквото и да било.

— Да не се страхуваш от височини?

— Не чак дотам, че да ме обзема ужас.

— Щом си отклонила поканата му, за какво ще ти се обажда утре?

— За да разгледаме други забележителности — отвърна тя. — Само че не съм сигурна дали ще съм свободна...

— Няма да бъдеш — прекъсна я Ейдън.

— И защо?

— Защото ще излезеш с мен.

Телефонът му иззвъня. Погледна кой го търси и каза:

— Извинявай, но трябва да приема обаждането. — Изправи се, прекоси стаята и застана до прозореца.

Корди изяде своята половина от хамбургера и няколко пържени картопки, но не докосна млечния шейк. Бързо се засити, както беше и очаквала. Вместо това изпи бутилка вода. После се върна в банята и си изми зъбите. Мислеше си за Уолкър. Младежът беше толкова различен от братята и сестра си. Те всички бяха работливи и отговорни, а той — никога. Беше лекомислен плейбой и тя се опасяваше, че не можеше да различи доброто от злото...

Продължаваше да размишлява върху това, докато решише косата си. Как беше стигнал дотук, след като беше израснал в такова здраво семейство? Особено Регън, тя беше толкова добросърдечна, винаги се грижеше повече за другите... Но най-малкият ѝ брат очевидно беше свикнал да мисли единствено за себе си. Не му се бе налагало да работи, за да получи нещо. Може би проблемът се коренеше именно в това. Ейдън винаги се бе чувствал отговорен за него и беше поел задължението да устрои живота му. Вероятно бе дошло време да отстъпи крачка назад, да погледне отстрани и да преосмисли отношението си към собствения си брат. Да осъзнае, че не би могъл да промени Уолкър... Нито да го спаси от самия него. Неприятно ѝ беше да гледа тревожното му изражение всеки път, когато момчето извършваше поредната лудория, но искаше Ейдън да знае, че тя го разбира...

Отиде да го потърси. Телефонът му беше оставен върху масичката за кафе, но той не се виждаше никъде. Вечерята им беше разчистена, въпреки че не бе чула никой да влиза. Вратата на спалнята му беше отворена. Почука.

— Трябва ли ти нещо? — попита Ейдън. Беше застанал в ъгъла до прозореца и включваше лаптопа си.

Корди се облегна на рамката на леглото.

— Защо винаги ме питаш едно и също? Нямам нужда от нищо. Смятам да започна да ти задавам този въпрос всеки път, когато ми кажеш „здравей“. Тогава ще видиш колко е досадно.

— Корделия... — Стори ѝ се, че произнесе името ѝ с предупредителен тон.

— Оставил си телефона във всекидневната.

— Онзи там е твоят. Моят се зарежда.

Беше на път да му каже, че е стигнала до някои заключения за Уолкър, но нито можеше да събере мислите си, нито да заговори. Изражението на лицето му беше строго и напрегнато.

Ейдън не можеше да откъсне очи от нея. Дали си даваше сметка колко предизвикателна изглеждаше? Халатът ѝ беше разтворен, а под него беше облечена в къса нощница, която не покриваше дори коленете ѝ. Господи, имаше хубаво тяло. „Не — поправи се мислено, — страхотно тяло...“ Цяла вечер бе полагал усилия да стои колкото може по-далече от нея, но, по дяволите, беше му ужасно трудно. Ако трябваше да бъде съвсем честен, водеше тази битка от нощта, в която я беше целунал. От онзи момент нататък колкото и упорито да се опитваше да я забрави, да я изхвърли от съзнанието си, тя постоянно се промъкваше в мислите му. Независимо дали беше на среща, на делови разговор, или се занимаваше с ежедневните си задължения, тя беше в главата му и му пречеше да се съсредоточи. А тази вечер, когато се появи в балната рокля, изглеждаше като недостижима филмова звезда. Знаеше, че може да разпали въображението на всеки мъж. Но сега, като я гледаше пред себе си с разпуснатата коса и без грим, у него не остана и капка съмнение, че тя беше най-красивата и най-съблазнителна жена, появявала се някога в живота му...

Тръгна към нея. Привличаше го като магнит и колкото повече се приближаваше, толкова по-силно я желаше. Ароматът ѝ го възбуди. А устата ѝ... Не можеше да гледа тези сладки, пълни устни, без да си помисли какви греховни неща можеха да направят...

Докато я приближаваше, Корди усещаше, че коленете ѝ омекваха. Глеещата страст в очите му изпращаше тръпки по цялото ѝ тяло, чак до пръстите на краката ѝ. Той я желаше неистово... Това прозрение я накара да отмалее съвсем.

— Корделия... — каза с глух глас той.

С едва доловим шепот тя му зададе въпроса, с който винаги се обръщаше към нея:

— Имаш ли нужда от нещо, Ейдън?

Вече бяха само на сантиметри един от друг.

— От теб. Имам нужда от теб.

— Наистина ли? — прошепна тя, а гърдите ѝ се надигаха от вълнение.

Той сграбчи реверите на халата и я притегли към себе си. Обви ръце около нея, притисна я силно и покри устните ѝ със своите. Любеше я с устата и езика си, търкайки го в нейния, жаден да се наслади на вкуса ѝ отново. Струваше му се, че безвъзвратно се беше пристрастил към прегръдките ѝ... Тя беше толкова сладка, толкова нежна и отдаваща се... А и дяволски секси. Достатъчно беше само да го погледне, за да го възбуди.

Корди зарови пръсти в косата му и го целуна с не по-малка страст. Беше толкова жадна за него, че ѝ се струваше, че не беше нито достатъчно близо, нито достатъчно бърза. В прегръдките му тревогата и страхът, които я бяха измъчвали на бала, се изпариха. Ейдън я накара да забрави всичко друго на света. Единственото, което имаше значение, беше докосването му.

Когато Ейдън отдели устни от нейните, тя трепереше от желание. Той отстъпи назад и се загледа в очите ѝ. Дишаше тежко, сякаш бе пробягал дълго разстояние. Измина една безкрайна минута в мълчание, преди помежду им да се усети напрежението.

— Искам да сме наясно... — зашепна той с твърд глас.

Тя си пое дъх дълбоко, накъсано. Не знаеше какво да каже, затова просто кимна.

— Искам да те накарам да се гърчиш под мен. Да знам какво ти харесва, за да те докарам до екстаз...

Тя отново кимна разтреперана. Беше толкова объркана, че не бе в състояние да говори. Нито пък да мисли...

— Искам да се вкопчиш в мен. Да забиваш нокти в раменете ми и да крещиш, когато свършиш...

Струваше ѝ се, че сърцето ѝ ще изскочи. Беше изумена, че все още успяваше да стои права. Гласът му беше толкова страстен, а от начина, по който я гледаше, ѝ ставаше горещо... Много горещо.

Ейдън смъкна тениската през главата си и я хвърли на леглото. После посегна към халата ѝ. Корди не се съпротиви, когато той го съблече и го метна на облегалката на стола.

— Свали нощницата — каза ѝ той с глас, натезжал от страст.

Прозвуча ѝ не като молба, а като заповед. Но не се възпротиви. Тя едва си поемаше дъх. Искаше ѝ се отново да я притегли в прегръдките си. Спалнята тънеше в мрак и беше благодарна, че осветлението не беше включено, защото щом съблечеше тънката дреха, щеше да се почувства съвсем уязвима. Тялото ѝ не беше съвършено, а знаеше със сигурност, че Ейдън беше свикнал да общува само с жени с идеална външност. Страхуваше се да не останеше разочарован.

— Корделия, свали тази нощница — повтори властно той.

Тя се подчини, улови с треперещи ръце презрамките и бавно ги смъкна. Притисна с длани тънката материя, която се плъзна по гърдите ѝ.

— Сигурен ли си, Ейдън? — Не искаше той да съжалява за тази нощ. Това щеше да я убие.

— Да — прошепна той, — сигурен съм...

Тя си пое дълбоко дъх и остави нощницата да се свлече на пода.

Погледът му бавно обхождаше тялото ѝ.

— Господи, толкова си красива.

Изгарящ от нетърпение да я прегърне, той бързо се освободи от останалите дрехи и се протегна към нея. Вдигна я на ръце и я отнесе до леглото. Завивките бяха отметнати. Положи я внимателно върху чаршафите и се надвеси над нея.

Корди беше замаяна от допира на мускулестото му тяло. Той беше толкова мъжествен, толкова силен и горещ, и ухаеше божествено... Сетивата ѝ бяха обсебени от него. Усети го между бедрата си и впи пръсти в раменете му. Искаше ѝ се да го докосне навсякъде. Кожата му беше топла, мускулестото му тяло я влудяваше...

Ейдън я притисна към себе си. Усещаше сърцето ѝ. Надигна се леко и надникна в красивите ѝ очи, видя страстта в тях и улови устните ѝ в дива, влажна целувка. Продължаваше да я целува отново и отново, а ръцете му не преставаха да я галят. Когато тя се раздвижи неспокойно, бавно се смъкна надолу и обхвана пълните ѝ гърди. Тя се изви нагоре и изстена. Откликваше на всяко негово докосване. Плъзна

длан между бедрата ѝ. Пръстите му я докосваха и дразнеха, докато тя не зашепна трескаво:

— Моля те, Ейдън. Моля те...

Той целуна копринената кожа на бедрата ѝ, после зарови глава между тях. И веднага разбра, че бе стигнала края. Извиваше се нагоре, забиваше нокти в раменете му и крещеше...

Тръпката от жадуваното освобождаване я изненада. Тя затвори очи, оставяйки вълните на удоволствие да я залаят... И отново се вкопчи в него.

— Искам да вляза в теб — глухо прошепна той.

— Още не — едва отрони тя с треперещ от страст глас.

Измъкна се изпод тялото му и легна върху него. Започна да целува всеки сантиметър от гърдите му, а когато се спусна надолу и го пое между устните си, той започна да стене... Грабна един презерватив от чекмеджето и я завъртя под себе си. Не беше нежен с нея, но тя и не искаше. Повдигна с ръце бедрата ѝ и влезе дълбоко в нея. Тя извика от удоволствие, обзета от желание да го прави отново и отново...

Той я целуваше по шията. Ноктите ѝ се забиваха в раменете му.

— О, прави го... — простена тя и го притисна с бедрата си.

Усещането беше толкова силно, че той едва не свърши в същия момент. Започна да се движи бавно, а после все по-бързо, като всеки път проникваше по-дълбоко. Почувства как дългите ѝ крака се стегнаха около него.

Вълни на екстаз разтърсиха Корди. Вкопчи се в него и усети прилив, какъвто не бе изпитвала никога преди. А той продължаваше, прииждайки на талази...

Беше нещо различно от всичко, което бе преживявал досега. Беше невероятно...

В продължение на няколко минути не можеше да помръдне. И двамата дишаха учестено. Капчици пот покриваха тялото му. Корди му бе взела всичко, което можеше да му даде. А той вече я желаше отново...

Ейдън не изрече никакви романтични думи, но тя и не бе очаквала. Облегна се на лакът, целуна я продължително и страстно, после стана от леглото и отиде в банята. „Той си е такъв — напомни си тя. — Безцеремонен и в състояние да се владее дори и след любов.“ Не

знаеше какво да прави. Може би той не очакваше да остане да спи при него...

Не искаше да изглежда непохватна и неопитна. Стана, грабна халата и изтича в стаята си. Сърцето ѝ препускаше лудо. „Ще е убийствено, ако продължа да правя секс с него. Какъв странен и нестандартен начин да загина“ — помисли си Корди. И тази мисъл я накара да се усмихне.

Пъхна се под завивката, изключи осветлението и затвори очи, но сънят бягаше от нея. След няколко минути въртене и мятане чу звън на телефон. „Поредното обаждане за Ейдън“ — предположи тя.

Отне ѝ доста време, но най-после се успокои. Точно бе започнала да се унася, когато чу някакъв шум до леглото си. Отвори очи и видя Ейдън на слабата светлина. Той остави нещо на нощното шкафче, отметна завивките и легна до нея. Привлече я към себе си и я целуна по шията. Корди се надигна и видя пакет с презервативи.

— Трябва ли да се плаша? — усмихна се тя.

В отговор той я обърна по гръб и я сграбчи в прегръдката си.

— Какво правиш? — простена Корди.

Усети усмивката в гласа му, когато ѝ отговори:

— Както ти казах, обичам да съм отгоре.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Корди се събуди сама. Отвори очи и погледна часовника. Беше почти десет. Не беше свикнала да спи до толкова късно, но пък и друг път не ѝ се бе случвало да прави цяла нощ секс до несвят с ненаситен мъж. Честно казано, не се бе любила с никого толкова продължително и мускулната треска беше доказателство за това.

Стана от леглото със стон. Трябваше да тренира повече. „Да бе, точно така.“ Кого заблуждаваше? Трябваше да започне да тренира, за да влезе във форма. Как ли човек се подготвяше физически за секс?

Погледна вдлъбнатината върху възглавницата на Ейдън. Сигурно бе рано сутринта, когато беше заспала в прегръдките му и не го бе чула да става. Ослуша се за някакъв звук из апартамента, но не чу нищо. Споменът за прекараната заедно нощ изцяло запълваше съзнанието ѝ и лицето ѝ пламваше само като си помислеше какви неща правеше... Никога през живота си не се бе отдавала така, без всякакви задръжки. Нито пък беше изпитвала такава страст. Ейдън беше невероятен любовник... Още веднъж се усмихна, но усмивката ѝ бързо изчезна, когато се изправи пред реалността.

„О, господи, какви ги беше натворила?“ Само за една нощ целият ѝ план да избяга от Ейдън се бе изпарил като дим. Разбира се, беше невероятна нощ, но бе променила всичко. А беше ли? Какво се бе случило всъщност...

Седна на ръба на леглото и се замисли за положението си. Беше ли нещо мимолетно? Един мъж и една жена, които се бяха поддали на желанието си? Може би. В крайна сметка и двамата бяха зрели хора и при тези странни обстоятелства беше съвсем естествено да изпитат привличане един към друг.

Или пък беше нещо повече? Ейдън беше много нежен и любящ, но нито веднъж не беше споменал за любов. А и беше ли нужно? Вероятно през леглото му бяха минали много жени, защо с нея да е по-различно? Сърцето ѝ се сви от болка, но нямаше да се остави на

неприятните мисли. Миналата нощ наистина беше фантастична. Щеше да я запази като прекрасен спомен и да продължи напред.

Горещият душ я посъживи... Ейдън беше споменал, че очаква да излезе с него по-късно през деня, но не ѝ бе казал къде щеше да я води. Познавайки го, дънките нямаше да са подходящи за местата, които обикновено той посещаваше. Реши да облече една от чудесните рокли, които мис Мари бе настояла да прибави към гардероба си. Беше тъмнолилава, с деколте, наподобяващо огърлица, с дълги ръкави и разкроена пола. Пъхна крака в любимите си обувки с високи токове. Не искаше да се занимава с косата си, затова я хвана на конска опашка и си сложи парфюм.

Докато отпиваше от диетичната кола, отговори на няколко имейла. В пощата ѝ имаше повече от трийсет, някои от които от ученици, умоляващи я да се върне в училището. Имаха проблеми с уроците по химия и обвиняваха за това учителите. Очевидно първият, нает от сестра Долорес за летния семестър, бе издържал само една седмица, преди да му писне дотолкова, че да напусне. Според съобщението на едно от момчетата, преподавателите им се сменяха побързо, отколкото те биха могли да изхвърлят чантата на второкурсника Дорито през прозореца. Пламенните им молби я трогнаха. Децата наистина бяха трудни, но не беше невъзможно човек да се справи с тях. Нужни бяха само твърда ръка, търпение и чувство за хумор. Беше изненадана, че вече започваха да ѝ липсват.

Остави най-дългия имейл за края. Знаеше, че Софи и Регън очакваха да разберат как вървят нещата, но ѝ беше необходимо време да сложи в ред мислите си. Разказа им с няколко думи за бала и за срещата със Симон и любящото ѝ семейство. Спомена и за нелепия ѝ припадък и им обеща повече подробности веднага след завръщането си в Чикаго. Съжаляваше, че не бе направила няколко снимки с телефона, но се сети за това едва на път към хотела. Беше пропуснала тази възможност, а нямаше да има друга, защото Ейдън ѝ каза, че тръгват към Щатите още на следващия ден след важна среща, която насрочил за сутринта. Беше готова да се прибере у дома, след като бе свършила онова, за което беше дошла. Сега искаше само да се махне колкото може по-далече от семейство Рейбърн.

Едва след като изпрати имейла, се сети, че не бе споменала нищо за Ейдън. Дали на момчетата нямаше да им се стори странно?

Въпреки че Софи и Регън бяха най-близките ѝ приятелки, нямаше желание да споделя дори с тях, че е спала с него. Освен това вече успя да убеди себе си, че случилото се помежду им беше случайно и никога повече нямаше да се повтори.

Последно писа на Алек, за да му каже, че се е запознала с приятеля му Лиъм Скот и наистина го намираще за очарователен. Имаше само един въпрос: на коя страна на закона стоеше той?

В единайсет и половина изпрати съобщение на Ейдън, за да го уведоми, че иска да посети магазина за подаръци, затова щеше да го чака във фоайето по обяд. Пусна слънчевите очила и джиесема си в чантата, сложи си червило и се отправи към асансьора, когато телефонът в стаята иззвъня. Помисли, че може да е Ейдън, и забърза обратно.

Не разпозна мъжкия глас, но беше много приятен:

— Андрю Кейн там ли е? Бих искал да поговоря с него.

Въпросът веднага привлече вниманието ѝ.

— Кой се обажда?

— Негов приятел.

— И все пак за кого да му предам? — любезно настоя тя.

— Един приятел — повтори непознатият, но този път гласът му прозвуча по-грубо.

„Е, добре — рече си тя, — щом искаш, ще играем тази игра.“

— В момента мистър Андрю Кейн не е тук.

— Кога ще се върне?

— Не мога да ви кажа.

— А дъщеря му? Тя там ли е?

— Не...

Преди да поиска някакво обяснение, той отговори:

— Благодаря, ще го потърся по-късно. — И прекъсна връзката.

Тя затвори телефона и се облегна на бюфета. Какво беше това? Усети, че у нея се надигна гняв. Сигурно Симон стоеше зад странното обаждане. Кой друг би могъл да бъде? И очевидно си мислеше, че баща ѝ е все още жив. От начина, по който реагира, когато я видя на бала, ѝ бе станало ясно, че тя нямаше никакво намерение да разгласява за съществуването на по-голямата си дъщеря, която беше изоставила. Ако се разчуеше, щеше да изгуби солидното си положение в обществото. „Жените, изоставили децата си, не печелеха наградата

«Майка на годината» — помисли си със сарказъм Корди. — Човекът, който се обади, беше или неин роднина, или работеше за нея...“ Това беше единственото разумно обяснение. Но какво искаше Симон?

Ръцете ѝ трепереха. Обаждането я разстрои, ала като се замислеше, не би трябвало да я изненада. Тя сама се постара достатъчно, за да ѝ помогне да я открие бързо и лесно. Не само бе сложила копието на писмото в плик с логото на хотела, а през цялото време бе стояла до Ейдън, когото всички от висшето общество в Сидни познаваха...

„И сега какво?“ Дълго не можа да потисне гнева си, за да разсъди логично. Не знаеше какво да предприеме и дали изобщо беше необходимо. Реши да отложи решението, докато се успокои достатъчно, за да помисли трезво. Внезапно си спомни, че се бе запътила към магазина за подаръци, за да купи флакон със специален лосион за тяло. Може би, докато станеше време да се срещне с Ейдън за обяд, щеше да възвърне здравия си разум.

Фоайето беше пълно със заминаващи и пристигащи гости. Проправи си път край голяма група бизнесмени и пое по коридора, водещ към магазина. В самото му начало бе поставено високо от пода до тавана огледало с изкуствено напукана повърхност. Пред него върху махагонова маса в порцеланова ваза бяха подредени свежи цветя. Пищният букет привлече вниманието ѝ и тя спря, за да се полюбува на аранжировката. Точно когато се навеждаше да вдъхне опияняващия аромат на зюмбюлите, погледна в огледалото и замръзна на място... Над дясното си рамо видя отражението на Симон Рейбърн, която крачеше към рецепцията. Зад нея вървяха двама мъже, но не можеше да каже със сигурност дали я придружаваха. С тъмните си костюми и консервативни вратовръзки, те ѝ напомняха за суровите и недостъпни агенти на ЦРУ, каквито беше гледала по филмите. Единият беше среден на ръст, с набито телосложение и гъста, къдрава коса. Рунтавите му вежди засенчваха очите с тъмни кръгове под тях, а мустаците му тип Фу Манчи^[1] сякаш притискаха устата му и свършваха в края на челюстта.

Другият беше висок. Главата му беше плешива, най-вероятно обръсната, за да му придава мъжествен вид. Ала опитът му да се прави на мачо се проваляше от кръглите очила с телени рамки, заради които изглеждаше като Хари Потър на средна възраст. Следваха я на

дискретно разстояние, а когато тя застана до рецепцията, спряха недалеч от нея. Значи определено бяха заедно... Оглеждаха се наоколо и Корди разбра, че в крайна сметка щяха да я забележат, щом тълпата ореееше.

— Корделия? — Луис, изпълнителният директор на хотела, приближаваше към нея от другия край на коридора.

Тя потръпна, щом чу името си, но бързо се стегна и се усмихна. Реши да не губи време в любезности:

— Искам да ми направиш една услуга. Би ли останал във фойето? Жената със синия костюм, която пита нещо портиера, и двамата мъже с нея искат да поговорят с мен. А разговорът няма да бъде много приятелски. Ще ме почакаш ли там?

— Разбира се. Ако трябва, ще присъствам и на срещата...

— Не, благодаря.

Той кимна към непознатата:

— Мисля да отпратя бодигардовете й до входа...

— Надявам се да не продължи дълго — тихо каза Корди, опитвайки да се овладее.

Симон я бе разпознала и й махна с ръка да отиде при нея. Срещнаха се в центъра на фойето.

Приветствието на Корди не беше особено сърдечно:

— Какво искаш?

Жената не се впечатли от гнева й.

— Реших, че бихме могли да отидем на някое усамотено място, за да поговорим. Имаме да си казваме много неща. — Направи знак на застаналите зад нея мъже.

Корди ги видя да я заобикалят, приближавайки към нея. „О, по дяволите...“

— Няма да ходя никъде с теб. Какво те кара да си мислиш, че можеш да ми заповядваш?

Мъжът с очила като на Хари Потър я улови за горната част на ръката и я стисна силно. Тя се изненада. Наистина ли Симон допускаше, че може насила да я завлече извън хотела?

— Не искам да ме виждат с теб — изсъска майка й. — Прекалено много си приличаме. Познавам доста хора, които веднага ще се разприказват.

Корди погледна към ръката, която я стискаше болезнено, докато онзи тип я дърпаше към изхода. Опита да се освободи и извика с цяло гърло:

— Пусни ме!

Всички гости във фойето се обърнаха към нея. Няколко мъже забързаха, за да ѝ предложат помощ, а Луис се затича към малката компания.

Симон се задъха от притеснение:

— Мръсна... Чарлс, пусни я! Арнолд, отдръпни се назад!

Мъжете веднага се подчиниха. Щом отново застанаха зад нея, Корди вдигна ръка към Луис и останалите, за да им покаже, че всичко е наред.

— Какво си решила, Симон? Или предпочиташ да те наричам Натали — ей така, просто на шега?

Лицето на жената застина в безизразна маска. Във всеки случай нямаше намерение да се предаде.

Корди посочи към отсрещния край на фойето:

— Можеш или да седнеш до една от онези маси, или да си тръгнеш незабавно. Кое избираш? Лично аз ти препоръчвам второто.

Без да отрони и дума, жената се запъти към масите. Избра една по-закътана и седна с гръб към просторното помещение. Мъжете останаха по местата си. Корди не бързаше да я последва. Когато най-после се настани срещу нея, впери открито очи в лицето ѝ и зачака. Симон не издържа на погледа ѝ. Кръстоса нервно крака, изтърси въображаема власинка от полата си и се взря в масата, мъчейки да събере мислите си. Явно не знаеше как да започне разговора.

Изгубила търпение, Корди повтори думите, с които я беше посрещнала:

— Какво искаш?

Симон най-после я погледна:

— Точно това е въпросът, който имах намерение да ти задам. Пари ли да ти предлага, за да си държиш устата затворена? На колко оценяваш мълчанието си?

— Не, не става въпрос за пари.

Не мислеше, че Симон ѝ повярва. А това се потвърди от следващата ѝ реплика:

— Баща ти е прост монтьор. Разбира се, че става въпрос за пари.

Корди се разсмя.

— Не, съвсем не.

— Тогава какво? — настоя жената, не можейки да скрие объркването си. Започна нервно да потропва по покривката със съвършения си маникюр. — Може би искаш извинение? Или пък то е нужно на Андрю? Е, ще ти обясня... Бях млада, прекалено млада. Дори не разбрах, че съм бременна, преди да бе станало твърде късно да предприема нещо.

„Колко мило“ — помисли си Корделия.

— Трябва ли да ти съчувствам, че не си могла да ме махнеш?

Симон поклати глава.

— Не, разбира се. Нещата не потръгнаха така, както очаквах. А ти си една много... Доста враждебна млада жена.

Нямаше как да ѝ възрази. Наистина беше враждебно настроена.

— Как е баща ти? — попита Симон, вече със смекчен тон. — Кажи му, че съжалявам, ако съм го наранила. — В следващия момент гласът ѝ отново стана твърд и рязък: — Той ли те праща?

— Не.

— Аха... Търсиш отмъщение значи... Затова ли дойде? Да ми отмъстиш, задето съм те изоставила?

— Не — заяви Корди. — Имах прекрасно детство.

— Тогава какво търсиш тук? — повиши глас Симон, без да крие повече объркването си.

Ако не я гледаше с такова презрение, Корди сигурно щеше да изпита съчувствие към нея. Ала жената, която все пак се водеше нейна майка, беше дотолкова погълната от себе си и собствения си свят, че бе изгубила сетива за всичко извън него. У нея нямаше нито капка съжаление или разкаяние за постъпката ѝ. Голямата измама беше част от миналото ѝ, една щастлива случайност. Щом не бе засегнала живота ѝ, значи нямаше никакво значение.

Сцената, на която Корди беше станала свидетел на бала, изплува в съзнанието ѝ. Симон беше заобиколена от приятелите и любящото си семейство. По всичко личеше, че двамата ѝ синове бяха силно привързани, дори обсебени от майка си. Съпругът ѝ се грижеше всеотдайно за нея. А с баща ѝ, главата на фамилията, очевидно имаше силна връзка, защото беше съвсем ясно, че тя не искаше нито да го разстройва, нито да го разочарова. Беше обичана, всички ѝ се

възхищаваха и живееше в свят, в който никой никога не бе познавал Натали Смит.

— Не очаквам да ме разбереш — каза Корди, — но за мен е изключително важно да знаеш, че на Земята има поне един човек, който е наясно какво представляваш в действителност.

Симон се наведе към нея, студена като лед:

— Нали ме попита какво искам... — подхвана тя.

— Да. И какво?

— Да се върнеш в Чикаго и да си мълчиш.

— Дори да ти дам дума, как ще разбереш дали ще я удържа?

Жената пребледня, но леденият ѝ тон не се промени:

— Няма как да разбере. Не мога да ти имам доверие.

— Не, не можеш.

Корди видя Ейдън да влиза в хотела и да прекосява фойето. Тъй като се бяха уговорили да се срещнат по обяд, предположи, че ще тръгне да я търси. „Време е да сложа край на милата семейна среща“ — мислено отбеляза тя.

Стана, ала преди да се отдалечи, реши да си присвои правото да каже последните думи:

— Заминавам си още утре. И, честно казано, искрено се надявам никога повече да не ми се наложи да разговаряме... Измамила си един добър и почтен човек и си изоставила детето си. Наистина ли допускаш, че бих разказала на някого за подобно същество? Срамувам се от теб!

[1] Доктор Фу Манчи (Fu Manchi) — литературен персонаж, създаден от английския писател Сакс Ромер. Възприема се като възплъщение на злия криминален гений като професор Мориарти или Фантомас. — Б.а. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ейдън беше бесен. Луис му бе изпратил съобщение, за да го уведоми за посещението на Симон и двете гори, които бе довела със себе си. А щом научи, че се бяха опитали да отведат насила Корделия, избухна:

— В мига, в който оня кучи син те е докоснал — разкрещя й се той, — трябваше да го изхвърли от хотела. Какво си е въобразявал? Защо не е...

— Луис веднага се притича на помощ. Няма за какво да му се ядосваш.

Двамата с Корди стояха в стаята на охраната. В мига, в който се озова тук, тя си помисли, че е попаднала в НОРАД^[1]. Навсякъде наоколо имаше монитори. Помещението беше с размерите на техния апартамент, може би дори по-голямо. А един от операторите превърташе кадрите на онова, което момичето нарече „инцидент“. Думите на Ейдън бяха доста по-цветисти:

— Ще размажа физиономията на проклетото копеле!

Никога не го беше виждала толкова разгневен.

Когато се срещнаха във фоайето, тя също беше извън кожата си, но не само заради срещата със Симон. Беше смутена и неуверена, защото не знаеше каква щеше да бъде реакцията му след страстната им нощ... Дали помежду им нямаше да се промъкне напрежение? Отговора получи само след секунди. Всичките й опасения се изпариха, щом той научи за неочакваните й посетители и на момента пое нещата в свои ръце, започвайки да раздава заповеди. Беше си предишният Ейдън, самоуверен, държащ всичко под контрол, а отношението му към нея не бе по-различно отпреди. Беше си все така деспотичен и властен.

— Ето го — обади се операторът. — Да пусна ли и аудиозаписа, сър?

— Можете да подслушвате разговорите във фоайето ли? — Корди не знаеше дали това трябва да я ужаси, или впечатли... — Не е

редно да надничате в личния живот на хората.

— Не, не е редно — съгласи се Ейдън. После се обърна към мъжа и нареди: — Изолирай звука и го пусни.

— Ейдън, това е незаконно — възрази тя.

Той не ѝ обърна внимание. Пъхнал ръце в джобовете си, стоеше зад оператора и наблюдаваше монитора. Нито единият от двамата не проговори, докато прослушваха повторно ужасния ѝ разговор със Симон. Беше удивена, че всички странични шумове можеха да се заглушат само с натискането на няколко бутона. От време на време поглеждаше към Ейдън, за да прецени реакцията му, но физиономията му беше безизразна. Той остана така, докато жената не изсъска, че не иска да ги виждат заедно, след което Корделия изкрещя... Едва тогава Ейдън се усмихна. Корди трябваше да признае, че гледката с ужасеното изражение на Симон беше безценна. Изглеждаше така, сякаш току-що бе установила, че е съвсем гола.

— Избери най-подходящите кадри и изпрати колкото може поясни снимки на двамата мъже на този номер — нареди той и подаде визитна картичка на оператора. — Не забравяй да ги пуснеш и на моята поща.

— Да, сър.

— Благодаря — каза Ейдън и хвана Корди за ръката. — Добра работа, Харолд. — Отвори вратата и ѝ направи път да мине пред него. — Може би трябва да отменим обяда. Ще хапнем нещо в апартамента.

— Защо? Да не би да пропуснахме резервацията?

Той поклати глава.

— Реших, че ще предпочетеш да останем насаме след днешния сблъсък...

— Ами, изобщо не съм разстроена — отсече решително Корди. — Да вървим. Трябва да приключим до три и половина.

Кавано ги чакаше в колата. Едва когато потеглиха, Ейдън попита какво щеше да прави в три и половина.

— Да не би да ходиш на спа? — учуди се той.

— Не — отвърна Корди. Погледна през прозореца и въздъхна. Беше ясен, слънчев ден. Пристанището беше удивително с танцуващите върху повърхността на водата светли петна. И добави: — Наистина прекрасен град.

— Така е — съгласи се Ейдън. — Не разбрах какво ще правиш в три и половина?

— Имам насрочена среща в Института за медицински изследвания „Гарвън“.

— Трябваше да се досетя, че точно там ще искаш да отидеш.

— Научният ми ръководител в Чикаго ми е уредил да се видя с някои изследователи, работещи върху изследването на генома. Изключително интересна работа — каза тя ентусиазирано и продължи: — Умирам от нетърпение да видя изумителната ДНК стълбица. Представява нещо като спирала. Разглеждала съм снимки, но е съвсем различно да надникна отблизо.

— Надявах се да стоиш в хотела, докато отлетим утре за Щатите.

— Не мога да пропусна такава възможност! — възкликна тя недоволно. — От какво толкова си се притеснил?

— От какво съм се притеснил ли? — рязко отвърна Ейдън. — Току-що изгледах срещата ти със Симон. Не видя ли двамата мъже с нея? Те са опасни.

— Да, но тя ми каза каквото имаше... А аз ѝ дадох да разбере, че няма да ѝ създам никакви проблеми.

Ейдън се раздражни от наивността ѝ.

— Те са опитали да те измъкнат от хотела. Какво те кара да си мислиш, че няма да го направят отново? Само не ми казвай, че вярваш на тази жена, която щяла да те остави на мира.

Не си даваше сметка колко беше загрижен, докато не забележа каменната му физиономия.

— Не искам да ходиш никъде без мен — нареди ѝ той.

— Обзалагам се, че в Института ще ти бъде много интересно.

— С други думи, искаш да дойда с теб? Така ли?

Тя кимна, после смени темата:

— На кого изпрати онези снимки? Даде някаква визитна картичка на оператора...

— На Лиъм — отговори Ейдън. — Реших, че може да ни бъде полезен. Впрочем има голяма вероятност да ги познава. Във всеки случай ще ги провери.

— Мислех, че не го харесваш.

— Не ми харесва да се навърта около теб — призна той. — Но вярвам в преценката на Алек. Според него Лиъм е много добър в

работата си.

— А разбра ли с какво точно се занимава?

Мъжът се разсмя.

— Не съвсем. Но знам със сигурност, че го искам на наша страна.

Разговорът приключи, когато Кавано спря пред „Емпайър Билдинг“. Ресторантът се намираше на последния етаж и всички прозорци гледаха към океана. Въведоха ги в просторна частна зала. Оказа се, че за Ейдън това беше делови обяд. Очакваше го група от шестнайсет мъже и жени и разговорът се насочи към издаване на разрешителни и разширяване на бизнеса. Корди беше впечатлена от уменията му да води преговори. Беше съвсем честен и въпреки това получаваше всичко, което пожелаеше. Жените го поглеждаха предизвикателно, ала тя не можеше да им се сърди. Той беше изключителен мъж. Беше време, когато и тя го гледаше така...

Храната беше много вкусна. Корди изяде рибата до последната хапка. Беше толкова прясна, че само дето не подскачаше в чинията ѝ. В края на обяда някои от гостите се задържаха и тя имаше възможност да поговори с тях. Представяваха разнородна група от политици, общественици, предприемачи и собственици на имоти. Тя остана приятно изненадана от гостоприемството им. След малко обаче осъзна, че я бяха приели за някоя от сътрудничките на Ейдън. Един от мъжете я покани на вечеря, друг ѝ предложи да я разведе из града и да ѝ покаже някои от забележителностите му, за които туристите не бяха чували. А трети просто поиска да „излиза с нея“. Естествено, отказа любезно на всички.

Щом отново се качиха в колата, Ейдън попита:

— Много досадно ли ти беше?

— О, не, съвсем не се отегчавах. Хората бяха много интересни.

— Трябваше да преброиш колко от тях опитаха да те свалят...

— О, стига, просто се държаха приятелски.

— И все пак колко? — погледна я той настоятелно.

— Трима.

Думите ѝ явно не му допаднаха.

— Те знаеха, че си с мен.

— По-скоро останаха с впечатлението, че работя за теб.

— Ако беше така, нямаше да мога да свърша нищо.

— Това упрек ли е, или ласкателство?

— Упрек, естествено. Отвлечаш ми вниманието.

— А пък ти си грубиян — отговори му Корди със сладка усмивка. И преди той да изкоментира забележката ѝ, тя се наведе напред и попита: — Кавано, институтът „Гарвън“ далече ли е? Не искам да закъснея.

— Ще бъдем там след десетина минути — обеща шофьорът. — Даже ще подраните.

Ейдън вдигна поглед от съобщението, на което отговаряше:

— Очакваш с нетърпение да влезеш вътре, нали?

— О, да — засмя се тя. Едва сдържаше ентусиазма си. — Просто копнея да видя машината за изследване на генома и да поговоря с някои от научните работници. Те вършат нещо невероятно. Мисля, че и ти ще бъдеш впечатлен от апаратурата.

В крайна сметка тя се оказа права: той наистина остана дотолкова впечатлен, че обеща да направи дарение. Изглежда, не бързаше за никъде, затова се застояха по-дълго, отколкото беше необходимо, отнемайки от ценното работно време на учените. Ала те бяха достатъчно тактични и любезни, а Корди имаше поне петдесетина въпроса. Когато най-послед се приготвиха да си тръгнат, един от директорите ѝ предложи да му изпрати резюмето си.

По пътя към хотела Ейдън я попита дали ще обмисли сериозно предложението да работи за „Гарвън“.

— Струва ми се, че Сидни е прекрасно място за живеене, а хората са изключително дружелюбни и мили. Е, поне повечето... Но тъй като семейство Рейбърн са тук, няма начин. Единственото ми желание е да съм колкото се може по-далече от тях.

— И моето също.

Върнаха се в хотела и се прибраха направо в апартамента. Корди забеляза, че до асансьора дежуреха двама частни охранители. Знаеше, че това е работа на Ейдън, но не го попита дали е необходимо, защото само щеше да го раздразни. Човек никога не можеше да бъде достатъчно предпазлив. Беше чувала тези думи точно от него.

Очевидно той никога не преставаше да работи. Свали сакото и разхлаби вратовръзката си, което за него се бе превърнало в нещо обичайно през последната седмица. После се настани зад бюрото, включи лаптопа и не помръдна следващите два часа. Поръчаха

вечерята си в апартамента, но дори тогава не губеше време в незначителни разговори. След като се нахрани, облече сакото си, стегна вратовръзката и слезе да се срещне със свои съдружници в бара. Щеше да вземе и нея, но тя поиска да си откъдне в стаята.

Беше доволна да се разделят поне за малко. Намираше начина, по който се тревожеше и се грижеше за нея, за много мил, но и малко деспотичен. Наистина онзи тип я беше сграбчил за ръката с намерението да я изведе насила от хотела, ала не я беше заплашвал... Нито я беше наранил. Просто изпълняваше заповедите на Симон, която не искаше друго, освен да отидат някъде, където биха могли да поговорят спокойно.

След като събра багажа си за предстоящото пътуване към дома, тя си взе душ и облече червен копринен потник и къси шорти. Най-голямото ѝ желание в момента беше да се свърже с Регън и Софи и да им разкаже за срещата си със Симон, но после прецени, че не бива да им изпраща имейли или да разговаря по телефона. Трябваше да им обясни всичко, когато се срещне с тях. Нахлузи една хавлия, взе гланца за устни и тубичка лосион за ръце и отиде във всекидневната. Не можеше да си намери място, затова се сви на дивана и включи телевизора с дистанционното. Даваха някакъв документален филм за големите бели акули и когато свърши, тя се закле, че никога повече няма да влезе в океана. Прехвърли каналите и попадна на стар филм за Шерлок Холмс по ВВС. Остави го и се опита да се съсредоточи, но съзнанието ѝ не откликваше. Не можеше да повярва колко беше уморена, а още нямаше и десет часа... „Заради стреса е“ — каза си мислено. Нямаше търпение да се прибере у дома.

Не можеше да престане да мисли за Симон. Никога не беше срещала толкова студена, изцяло погълната от себе си жена. Как бе възможно баща ѝ да я бе обичал толкова? Дали не е била съвсем различна, когато се е представяла като Натали Смит? Съмняваше се. Сигурно и тогава се бе преструвала на почтена, любяща жена. Вероятно никога не бе излизала от ролята си и не бе позволявала на хората да разберат какво в действителност се криеше в сърцето ѝ. Срещата с биологичната ѝ майка беше напрегната и потискаща, но вече беше зад гърба ѝ. И след като я прехвърли през съзнанието си още няколко пъти, тя се закле, че най-сетне ще напусне миналото си и ще продължи напред.

Ейдън се върна в апартамента по-скоро, отколкото беше очаквала. Той също изглеждаше уморен. Само ѝ кимна и веднага изчезна в спалнята. След двайсетина минути се появи отново. Беше се изкъпал и се бе преоблякъл в тениска и къси панталони. Отмести краката ѝ и се настани до нея. Гърдите му бяха още мокри от душа и дрехата бе прилепнала към тях. Тя се опитваше да не го поглежда, но, господи, беше толкова привлекателен. Тялото му беше невероятно.

— Гледаш ли това нещо? — махна към телевизора той.

— Всъщност не. Можеш да смениш канала.

— Скоро ще започнат новините. — Огледа масата и пода. — Къде е дистанционното?

Отне му известно време да го открие. Първо намери тубичката с крем за ръце между възглавниците, а след това гланца ѝ за устни под дивана. Дистанционното се бе заплело в хавлията ѝ. Тя се изправи, развърза колана и то падна на земята.

В момента, в който видя с какво беше облечена, се прости със здравия си разум. Погледите им се срещнаха и вече нямаше нужда да си казват нищо. Надникна в очите ѝ, смъкна бавно хавлията и я захвърли на пода. Веднага след това я последва и потникът. После свали тениската и се загледа в пълните ѝ, закръглени гърди.

Корди осъзнаваше, че би могла да го спре само с единствена дума, но не искаше. След ужасната ѝ среща със Симон имаше нужда да се изгуби в него. Не я беше грижа, че към нея той изпитваше единствено сексуална страст. Или поне така си мислеше. Ала точно тази вечер това нямаше никакво значение...

Обви ръце около врата му и прокара език по долната му устна. Когато дланите му обвиха грубо гърдите ѝ и пръстите му притиснаха зърната ѝ, тя си пое дълбоко дъх и усети, че главата ѝ се замайва.

— През целия ден мислех само за това — прошепна Ейдън и я притисна към себе си още по-силно.

Не беше в състояние да му каже нищо. Силите ѝ стигаха само да диша. А и той не очакваше да говори. Устните му покриха нейните в дълга, настойчива целувка. Плъзна език в устата ѝ, предизвиквайки я да откликне. В продължение на няколко дълги минути не преставаше да я целува и да я гали, докато и двамата изпитаха отчаяна нужда от нещо повече. Вдигна я на ръце, отнесе я в спалнята си и я положи на леглото. Скъса копринените ѝ шорти в нетърпението си да ги свали,

докато сритваше късите си панталони. Покри я с тялото си и не ѝ остави възможност да помръдне, притискайки я върху чаршафите. Започна бавно да целува всяка част от нея. Не беше необходимо да я пита дали е готова. Страстта ѝ беше толкова силна, че тя заби нокти в кожата му. Когато влезе в нея, удоволствието сякаш я разпръсна на хиляди частици и тя изкрещя.

— Толкова си тясна — задъхано прошепна той. — Съвършена си.

Започна да се движи по-силно, по-дълбоко, по-бързо, докато накрая Корди не можеше да го спре. Стегна бедра около него, вкопчи се в раменете му и извика, достигайки върха...

Разтърсилото я усещане сякаш щеше да продължи вечно. Беше едновременно невероятно и плашещо. Спускаше се надолу по някаква спирала от толкова всепоглъщащ възторг, че не ѝ се искаше да се издигне обратно. Ейдън беше все още в нея. Издръжливостта му беше изумителна. Доведе я до още два оргазма, преди да се наслади на собственото си облекчение.

Този път му бе необходимо много повече време да я освободи от прегръдките си. Беше задъхан, когато се надигна и се загледа в очите ѝ. Видя, че страстта беше все още там, и това му достави неочаквано удоволствие. Тя откликваше на всяко негово докосване, беше открита и всеотдайна. Целуна я отново продължително и настойчиво, а после, както и първия път, стана от леглото, без да каже нищо, и се отправи към банята.

Корди гледаше как изчезна зад затворената врата. Отпусна се върху възглавницата и се засмя. Никакви разговори в леглото, никакво гушкане, никакви нежни думи... Коленете ѝ трепереха от слабост, когато стана и отиде във всекидневната. Изгаряше от жажда. Намери хавлията, нахлузи я, извади бутилка вода от хладилника на бара и я изпи на един дъх.

Телефонът иззвъня. При други обстоятелства щеше да си помисли, че човекът от другата страна на линията не беше особено съобразителен, защото вече минаваше единайсет, но Ейдън получаваше обаждания от целия свят по всяко време на денонощието.

— Сигурно е Лиъм — подвикна той.

Тя вдигна слушалката с очакване да чуе подчертания английски акцент. Не беше Лиъм. Този път веднага разпозна гласа. Беше същият, който по-рано през деня беше търсил баща ѝ.

Сега попита отново:

— Андрю Кейн там ли е?

— Не.

— Скоро ли ще се върне?

— Малко вероятно е.

— Вие дъщеря му ли сте?

Трябваше ли да му съобщи, че баща ѝ беше мъртъв? Не, нямаше да каже нищо нито на него, нито на Симон.

— Да — отвърна тя.

Гласът стана злокобен:

— Подкупа си ли очакваш?

Подкуп... Очевидно не бе успяла да убеди Симон, че не е дошла, за да я изнудва. Естествено, тази жена нямаше как да си помисли друго, освен че ще иска от нея пари. Те бяха единственото, което я интересуваше. Тя повиши глас:

— За какъв подкуп говориш? Това са глупости.

— Но си тук, за да създаваш проблеми, нали? Да объркаш всичко. Няма да ти позволим.

— Вие ли?

— Имам новина за теб.

— И от кого? — попита раздражено тя.

— Нямах представа в какво се забъркваш.

— Какво искаш?

— Дръж си устата затворена. Ако кажеш на някого, ако дори само си помислиш...

— И каква ти е новината? — презрително попита тя.

— Ще нахраня крокодилите с теб. Ще пусна куршум в тила ти.

— И кое от двете по-точно? — изсмя се тя предизвикателно. — Ще нахраниш крокодилите, или ще пуснеш куршум в тила ми? Трябва да решиш.

Затръшна телефона, обърна се и с изненада видя Ейдън, застанал зад нея.

— Ти на нинджа ли се правиш? Кога успя да ме издебнеш?

Той не сметна, че трябва да ѝ отговаря.

— Кой се обади? По... — Спря навреме, преди да беше нарекъл някоя ругатня. — Кой те заплашва?

Тя го изгледа мълчаливо.

Телефонът отново звънна.

— Не вдигай. Аз ще отговоря. — Лицето му беше смръщено, докато слушаше гласа от другата страна на линията. — Не, и двамата сме будни. Качвай се.

„Качвай се?“ В момента, в който остави слушалката, тя настоя да ѝ каже кой идваше да ги посети толкова късно.

— Лиъм.

— О, господи, но аз съм гола!

— Не, по хавлия си — прекъсна я той. После добави колебливо: — Е, няма да е излишно да сложиш някоя дреха. — Огледа се и установи, че Корди беше изчезнала.

Гласът ѝ долетя от спалнята:

— Ще ми кажеш ли наистина кой ти се обади?

На площадката звънецът извести пристигането на асансьора. Вратите му се отвориха и Лиъм влезе в апартамента.

Ейдън веднага го попита:

— Мина ли през стаята на охраната, за да изгледаш видеото?

— Да — отговори мъжът. — Изслушах и аудиозаписа. — Поклати глава и добави: — Наистина са мислили, че могат да я изведат от хотела.

Корди побърза да се присъедини към тях. Беше се преоблякла в дънки и бяла риза, но явно нямаше време да я напъха в панталона. Беше боса. Само няколко движения с четката бяха пооправили обърканата ѝ коса. Ейдън се опита да потисне емоциите си. Всеки път, когато я погледнеше, му се струваше по-красива. Лицето ѝ гореше и дори му се стори, че вижда няколко драскотини от наболата му брада. Поради някаква необяснима причина това му хареса.

— Здравсти, Лиъм — подхвърли тя.

Усещаше, че се е изчервила, и се запита дали гостът се досещаше за онова, което бяха правили с Ейдън само допреди няколко минути. И с облекчение установи, че той сякаш не забеляза смущението ѝ. Приветства я с широка усмивка и топла прегръдка.

Ейдън усети познатите отскоро иглички на ревност. И миролюбиво си помисли дали да не хвърли Лиъм в асансьорната шахта. „Какво ми става?“ — запита се мислено той. За щастие умееше да крие емоциите си. Беше го правил през по-голямата част от живота си.

— Е, вече я поздравя. Стига си я прегръщал...

— Искаш ли нещо за пиене? — предложи Корди, като отстъпи назад.

— Бих обърнал с удоволствие една бира. Сам ще си я взема — отвърна Лиъм и се отправи към бара.

Тя отиде до дивана и с ужас видя захвърления си потник. Засрамена, побърза да го вдигне и да го скрие между възглавниците няколко секунди преди Лиъм да се настани отсреща.

Ейдън застана зад нея и бързо обясни на госта:

— Преди малко някой се обади по телефона и заплаши да я убие.

— Не беше за първи път — поправи го тя.

— Какво? — изумено я погледна той. — Обаждал се е и преди, така ли?

Корди кимна.

— Разпознах гласа. Позвъни по-рано днес и поиска да разговаря с баща ми.

— Баща ти е мъртъв — отбеляза Ейдън.

— Знам. Бях на погребението му — ядосана отговори тя.

— Имах предвид дали си му обяснила, че е починал — побърза да поясни той.

— Не, само му споменах, че не е тук. Каза, че ще се обади по-късно.

— А при второто обаждане?

— Отново поиска да поговори с баща ми, после започна да ме заплашва. Закани се, че ако не си държа устата затворена, ще нахрани крокодилите с мен или ще ми пръсне главата. Направо ме подлуди, но може би и аз не трябваше да го дразня.

— Какво му каза? — осведоми се Лиъм.

— Ами че трябва да избере едно от двете.

Гостът се усмихна.

— Нали утре се прибирате в Чикаго... Когато проверих последния път, в езерото Мичиган нямаше никакви крокодили.

— Точно така. Затова реших, че ще се спрем на куршума.

— Не го приемай толкова сериозно — изръмжа Ейдън.

— Моля те, защо не седнеш някъде и не престанеш да ми висиш над главата?

Той се отпусна до нея и се обърна към Лиъм:

— Какво откри за мъжете, които са придружавали Симон?

— Работят като бодигардове и са с кристалночисти досиета. Срещу тях никога не е постъпвало оплакване, но въпреки това са се опитали да измъкнат жена от претъпкано с хора фоайе на петзвезден хотел. Доста безразсъдно за професионалисти, не мислиш ли?

Ейдън кимна.

— Продължавай да търсиш.

— Вероятно са наети от Симон. Логично е, че не би помолила съпруга си или баща си да я придружат — отбеляза Корди.

Лиъм остави бирата на масата.

— Нека да ви разкажа за малката империя Тейлър-Рейбърн. — Наведе се напред и подпря лакти на коленете си. — Те крият ревностно личния си живот и бизнесделките си, така че ми се наложи да се поровя доста, за да намеря допълнителна информация за тях. Богатството и властта им идват от корпорацията „Мерик Ентърпрайсис“, създадена от дядото на Симон, Хауърд Мерик. Някои биха го нарекли безскрупулен, но никой не може да влезе в бизнеса като него, без да се отърве от конкуренцията. Започнал с инвестиции в недвижими имоти, а после се прехвърлил към строителството и производството на материали. Според последните оценки състоянието му възлиза на няколкостотин милиона долара. След смъртта му всичките имоти, парите и бизнесът му били наследени от първородната му дъщеря Алис, която по това време била омъжена за Джулиън Тейлър. Тя не проявявала никакъв интерес към компанията на баща си и по всичко личи, че е била слаба, болнава жена. Това била възможност за съпруга ѝ Джулиън да поеме целия контрол. И продължава да управлява и до днес. Получил едно успешно предприятие, но през годините увеличил капитала му многократно. Държи всичко в железен юмрук. Струва ми се, че Симон се страхува от него. Толкова е свикнала с лекия си живот, че се плаши от всичко, което може да го застраши.

Съпругът ѝ, Крейг Рейбърн, е вторият в йерархията. Историята му наистина е много интересна. Израснал в малко градче в Западна Австралия и пристигнал в Сидни веднага щом завършил училище. Първата му работа в „Мерик Ентърпрайсис“ била като помощник на регионален мениджър, но бил амбициозен. Повечето хора биха го определили като вманиачен. Само за няколко години се издигнал до

директор на една от агенциите за недвижими имоти и точно тогава Джулиън проявил интерес към него. Ако има нещо, което може да го впечатли, това са хъсът да се издигаш и способността да изпълняваш заповеди, или както в случая с Крейг, да правиш това, което ти нареди тъстът ти. С времето започнал да му прехвърля все повече отговорности и за всички станало ясно, че той е избраникът. Бракът с дъщеря му бил само последната клауза от договора. И така, Крейг се докопал до златната мина и започнал да се наслаждава на живота... Имал всичко — имение, яхта, вила на собствен остров. Вие избройте останалото. Превърнал се в нещо като магнат, предопределен да поеме управлението, след като Джулиън се оттегли, но е твърде вероятно, докато старият е жив, да остане просто негова марионетка.

И тук стигаме до двамата им синове, Глен и Нокс. Дядо Джулиън ги е подготвял още от раждането им. Естествено, по правилата на старата школа. Посещават най-добрите частни училища и дори сега старецът продължава да ги моделира според разбиранията си. Не успях да открия подробности за наследството им, но по всяка вероятност всеки ще получи дела си, когато му дойде времето. И без всякакво съмнение, ще продължават да се подчиняват на заповедите на Джулиън и Крейг още години наред.

А Симон, въпреки пропиляната си младост, е успяла да преоткрие себе си. Докато мъжете правят пари, тя се е превърнала в една от най-влиятелните дами във висшите кръгове. Впрочем ролята наистина ѝ подхожда. Името ѝ фигурира в няколко благотворителни борда и добрите хора в Сидни едва ли не са я канонизирали. Дори е печелила наградата „Жена на годината“ на една филантропска организация...

Джулиън представя семейството си пред обществото сякаш са божи дар за Австралия. Почти всеки месец в пресата се появява статия за някоя благотворителна кауза, в която участват. Попитайте когото и да било в Сидни, и всеки ще ви отговори, че са истински благородници... Лично на мен ми идва малко в повече, но всичко това е заслуга на Джулиън Тейлър.

Корди изслуша разказа му много внимателно. Когато Лиъм млькна, тя се облегна назад и се замисли над онова, което бе успял да открие.

— Симон има какво да губи, ако тайната ѝ излезе наяве — отбеляза тя. — Разчуе ли се, че е изоставила съпруга и детето си, с положението ѝ в обществото е свършено. А от това би пострадало цялото семейство. Позорът и унижението ще ги унищожат.

Лиъм кимна.

— В такъв случай въпросът е: докъде би стигнала, за да запази тайната си?

[1] НОРАД — службата за командване на въздушно-космическата отбрана на Северноамериканския континент. — Б.а. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ейдън вече не изпитваше предишната враждебност към Лиъм. Продължиха да говорят за Джулиън Тейлър и наследниците му. И колкото повече научаваше Корди, толкова повече се радваше, че се прибира у дома и никога повече нямаше да ѝ се наложи да се среща с тях.

Остави мъжете да си говорят, пожела им лека нощ и си легна. Чуваше приглушените им гласове от другата стая, където все още обсъждаха Симон и останалите членове на семейството. Не искаше повече да мисли за онази ужасна жена. Колко време щеше да ѝ отнеме, докато я изхвърли завинаги от съзнанието си? Регън и Софи се оказаха прави. Изобщо не трябваше да идва тук, да започва всичко това, да се поддава на гнева си...

Не беше типично за нея да действа импулсивно. Ала откакто научи истината за биологичната си майка, беше прекалено обидена, за да мисли логично. Всъщност не бе разсъждавала изобщо. Колкото и неприятно да ѝ бе да си признае, тя се остави да я водят емоциите...

После се замисли за Ейдън. Знаеше какво ще се случи, след като се върнеха в Чикаго. Той щеше да се върне към кльощавите блондинки, а тя щеше да подготви къщата си за продан и да се премести в Бостън. „Мили боже, колко потискащо.“

Утре щеше да си спомни защо реши да се премести. Но тази нощ имаше нужда от него. Искаше да заспи в прегръдките му, защото там се чувстваше сигурна и защитена. Стори ѝ се, че дочу звънеца на асансьора. Значи най-сетне Лиъм си беше тръгнал. Въпреки това не посмя да влезе във всекидневната без дрехи. Нахлузи халата, пое си дълбоко дъх и отвори вратата.

Ейдън отново събличаше тениската си. Усети, че го наблюдава, и се усмихна.

— Лиъм си отиде.

Корди развърза колана на халата.

— И на мен ми се стори, че чух звънеца.

Той чакаше да види какво щеше да направи тя. Изчерви се, което му се стори много мило. Правеше се на срамежлива, а много добре знаеше на какво беше способна в леглото. Необузdana почти колкото него и също толкова безразсъдна.

Корди съблече халата и го захвърли на пода. Пристъпи към него и начинът, по който я погледна, я накара да се почувства като най-привлекателната жена на света. Протегна ръце, обви ги около врата му, повдигна се на пръсти и прошепна в ухото му:

— Искam те.

Ейдън я вдигна и прошепна:

— Ще спиш в самолета.

В Чикаго беше влажно и горещо. Корди не бе спала много по време на обратния полет и от часовата разлика и липсата на сън се чувстваше уморена. Дори не знаеше какъв ден беше, което си обясняваше с промяната на времето.

Ейдън потегли с нея от летището. Пренесе багажа ѝ, целуна я за довиждане и си отиде. Беше прекалено изтощена, за да я интересува дали ще го види отново. Знаеше, че той нямаше да има достатъчно време да се наспи заради проблемите, които го очакваха. Малко преди да напуснат Сидни, беше получил съобщение от брат си Спенсър, с което го уведомяваше, че Уолкър, придружен от медицински екип, се бе прибрал със самолет в Чикаго и сега се възстановяваше в „Хамилтън“. Бил насочен към специализирана клиника, където трябвало да провежда ежедневно физиотерапия, но в последния момент променил решението си. Накрая го предупреждаваше, че момчето продължава да се държи самоуверено и да дразни всички наоколо.

Бяха възникнали и някакви пречки пред разширяването на хотела в Маями и Ейдън бе споменал, че след ден-два ще лети натам. Очевидно нямаше нужда от много сън и тя се опасяваше, че рано или късно това щеше да му се отрази. Корди, от друга страна, спеше най-малко шест часа в денонощието.

Още щом се разделиха, тя се сви в кревата и спа непробудно цели осем часа. Дори на следващия ден се движеше като в унес. Отскочи само до супермаркета да купи мляко, хляб и някои други

продукти и когато свърши с пазаруването, едва успя да се довлече обратно до къщата.

На небето се трупаха тъмни облаци и усети първите капки още докато изкачваше забързано стълбите пред входа. Премести тежките торби в едната си ръка и зарови в чантата за ключа, пхна го в ключалката, но вратата се отвори още преди да бе успяла да го завърти. „Много странно“ — помисли си тя. Изключено беше да е забравила да заключи, особено след изнесената от Ейдън лекция в нощта, когато беше заварил къщата отворена. Оттогава се бе научила да се грижи за сигурността си. Сега не можеше да повярва, че е проявила такава небрежност. После го отдаде на умората от дългия полет от Австралия...

Придържайки пакетите с две ръце, влезе в антрето и захлопна вратата с крак. Още при първите стъпки се спъна в нещо. Изпусна една от торбите и опитвайки се да задържи другата и да запази равновесие, се подпря на стената. Усети пронизваща болка в глезена. Обърна се да види какво се бе изпречило на пътя ѝ и забеляза един от кашоните, в които беше събрала вещите си за предстоящото преместване, да стои нелепо по средата на коридора. Накуцвайки, отиде до масата в кухнята, остави торбата и се върна в антрето да събере разпилените продукти.

Озадачена, спря на място и се загледа в кашона. Можеше да се закълне, че бе наредила всички кашони в три реда до стената. Как този се бе оказал насред антрето? Беше прекалено тежък, за да падне сам на толкова разстояние, а не си спомняше да го е местила. Докато събираше продуктите обратно в книжната кесия, се опитваше да си обясни случилото се. Вярно че през последния ден се движеше като в мъгла, но никога преди не бе проявявала такава небрежност.

Може би вината беше в Ейдън. Той постоянно разбъркваше съзнанието ѝ. Не можеше да престане да мисли за него. Къде ли се намираше в този момент? Какво правеше? „Трябва да продължа напред“ — каза си тя. Но не беше никак лесно, особено след страстните нощи, които беше прекарала с него. Не можеше да си спомни за тях, без да усети прилив на топлина.

Ремонтът на новата ѝ къща напредваше със скоростта на охлюв. Стаите не бяха пребоядисани, подовете тепърва щяха да се подменят. Ник ѝ бе оставил съобщение за възникнал проблем с покрива,

трябвало да се поправи. За нещастие работниците щели да се освободят най-рано след две седмици.

Бостън беше от ключово значение в плана ѝ да продължи напред, но засега беше закотвена в Чикаго. Зарече се да стои далече от хотел „Хамилтън“, за да няма опасност да го срещне. Не очакваше да ѝ се обади... Или все пак щеше да го направи? Мислеше ли изобщо за нея? Господи, започваше да се държи като тийнейджърка...

Двете ѝ приятелки нямаха търпение да я видят, но я оставиха да си отдъхне от полета. Дадоха ѝ няколко дни да се възстанови, преди Регън да я покани на вечеря. Дватамата с Алек бяха наели квартира в края на квартала, в който живееше Корди, и се оглеждаха за собствен дом.

Джак и Софи минаха да я вземат, тъй като домът ѝ беше по пътя им. Слава богу, зад волана седеше Джак, което означаваше, че нямаше да ѝ се налага да се вкопчва в седалката и трескаво да се моли Софи да не ги пребие.

Когато пристигнаха, вечерята беше готова и след кратко приветствие всички се настаниха около масата. Регън постепенно се превръщаше в невероятна готвачка. Сервира лазаня със салата, а за десерт поднесе тирамису. Цялата вечер говореха за Сидни, а Корди им разказа колко много беше харесала града. Описа им подробно института „Гарвън“ и срещата си с някои от най-изтъкнатите учени.

— Мислех, че искаш да разгледаш Австралия — подхвърли Джак. — Спомена, че имаш намерение да идеш до Мелбърн и Пърт. Какво стана?

— Срещнах се със Симон — отвърна Корди.

— Е, тя сама повдигна темата — отбеляза Софи. — Сега вече можем да поговорим какво става с онези хора. — Обърна се към приятелката си и поясни: — Регън ни накара да обещаем, че няма да те въртим на шиш, докато не приключи вечерята.

— Що за човек е тя? — любопитства Регън.

— Ужасен.

— Започни от началото — предложи Джак.

Алек кимна в знак на съгласие, но по всичко личеше, че имаше намерение само да наблюдава и да слуша внимателно.

Корди им разказа всичко, ала без да споменава за случилото се между нея и Ейдън. Отне доста време, защото постоянно я прекъсваха с въпроси. Алек се разсмя, когато му обясни колко очарована бе останала от Лиъм...

— Той в полицията ли работи? — обади се Софи.

— Не знам. Смятам, че и самият Лиъм не е наясно — отвърна Корди.

Изрече името на Ейдън само веднъж, когато им каза колко се бе разгневил на двамата мъже, придружавали Симон до хотела.

— Единият от тях те е сграбчил за ръката, така ли? — удиви се Софи. — И то във фойето? За това се иска доста кураж.

— Сега разбирате защо толкова бързах да си дойда... — И продължи да им разказва за анонимните телефонни обаждания.

— Смяташ ли, че е звънял някой от онези двамата? — не спираше да задава въпроси приятелката ѝ.

— Така предполагам.

— И заплашил да те убие, ако кажеш на някого, че си дъщеря на Симон? — Регън поклати глава. — Да не е откачен?

— Подозирам, че всички са луди — кимна Корди. — Лиъм твърди, че за тях репутацията на семейството стои на първо място. И са готови на всичко, за да я запазят ненакърнена.

— Те ли? — обади се Джак.

— Симон, съпругът ѝ Крейг и баща ѝ Джулиън. Той ги държи с железен юмрук.

— А скандалът, предполагам, е достатъчно голям, за да ги съсипе — отбеляза Регън.

— Сигурно — отвърна Корди. — В момента те са нещо като морални стожери за обществото. Трябваше да видите как останалите гости им се умилкваха на бала. Беше отвратително.

— Някои хора се пристрастяват към ласкателствата — намеси се Джак. — С Алек сме били свидетели на подобни случаи.

— А убийства стават и по доста по-незначителни поводи — замислено го подкрепи другият.

— Не мога да си представя да убиеш човек, за да запазиш нещо в тайна — възрази Корди.

— Защото не разсъждаваш като Симон. Ценностната ти система е различна. Истината е, че представляваш заплаха за малката им

династия.

— Обзалагам се, че не ти е повярвала, когато си й казала, че не искаш пари — заяви Софи.

— Не се ли притесняваш? — попита Регън. — Говориш толкова спокойно. Наистина ли не се страхуваш?

— От нас трите тя винаги е била най-уравновесена — отбеляза Софи.

— Онзи само се опитваше да ме сплаши — отвърна тя. — Докато не го оглася публично и не срина идеалния, лъжлив свят на Симон, всичко ще бъде наред. Освен това човек е склонен да забравя. Не искам никой да знае, че имам някаква връзка с ония откачалници. Не бих го признала за нищо на света. Надявах се, че съм била съвсем категорична и когато го заявих пред Симон, но очевидно не съм успяла да я убедя, щом като ме попита: „Как мога да ти се доверя?“.

— А ти какво й отговори? — попита Алек.

— Ами че няма как...

— Може би това е била причината да ти позвънят и да те заплашат — предположи Джак.

Софи отнесе чинията си на мивката, после се обърна към приятелката си:

— Корди, даваш ли си сметка, че току-що каза на двама агенти от ФБР, че си била заплашвана? Може би ще поискат да разследват случая.

Съпругът й се засмя:

— Съмняваш ли се?

— Лиъм ще се заеме с това — рече със сериозен тон Алек.

— С кое? — учуди се Корди.

— С разследването.

— С какво разследване? Няма такова нещо! — извика тя.

Без да обръща внимание на протеста й, Алек извади телефона си и започна да пише съобщение.

— Вече има.

Корди затвори очи и разтри слепоочията си.

— Моля ви, може ли да говорим за нещо друго? Мислих толкова за Симон и семейството й през изминалата седмица, че ми стига за цял живот. — Обърна се към Регън: — Какво става с Уолкър?

— Поукротил се е — отвърна приятелката ѝ. — Казал на Спенсър, че иска да влезе в семейния бизнес. На Ейдън никак няма да му хареса. Той в момента е в Маями.

— Не знам как се справя. Аз все още не мога да преодолеея часовата разлика.

— Как се държеше той в Сидни впрочем? — поинтересува се Алек.

Корди не знаеше какво да му отговори. За него тя беше като отворена книга.

— Ами беше много зает. През цялото време.

— Той винаги е зает — отбеляза Регън. — Искан ми се да позабави малко темпото и да започне да се наслаждава на живота.

Не можеше да си обясни защо внезапно беше станала толкова нервна.

— Дойде с мен в „Гарвън“ — каза първото, което ѝ хрумна. — Поиска да му изпратя резюмето си.

Всички изглеждаха объркани.

— На Ейдън пък за какво му е? — изуми се Софи.

Корди усети, че се изчервява.

— Не, не на него. Един от директорите ме помоли да му го изпратя.

— Там ли ще работиш?

— Не и докато Борджиите се разпореждат в града — отсече тя и потръпна. Стана да разчисти чиниите и удари болезнено бедрото си в ръба на плота. Помисли си, че да живеят в такава теснотия, пък било то и временно, би подлудило Регън и Алек. Нейната кухня беше поне пет пъти по-голяма от тази.

Софи, Джак и Регън се преместиха във всекидневната, а Алек остана да ѝ помогне.

— Напредвате ли с търсенето на къща? — попита го тя.

— Намерих една, която много ми хареса — отговори той. — Регън направо се влюби в нея. Но не иска да я купим.

Корди прибра пармезана в хладилника.

— Струва ми се глупаво. И защо?

— Защото не иска да се местиш.

Очите ѝ се разшириха, после се разсмя:

— Спрял си се на моята къща?

— Да — отвърна той. Настани се на един стол и ѝ махна с ръка да седне. — Идеална е за нас.

— Това е лудост. Първо аз купих къщата на брат ти, а сега ти си хвърлил око на моята.

Поговориха още малко за това, после той внезапно попита:

— Абсолютно ли си сигурна, че искаш да се преместиш в Бостън?

— Така ще е най-добре. Все пак вече съм собственичка на имота на Ник.

— Ти обичаш дома си тук и си влюбена в този град — напомни ѝ намръщен Алек.

— Обичам и къщата, която купих. А съм влюбена и в Бостън.

— Не ти ли харесваше да преподаваш в „Сейнт Матю“?

— Харесваше ми, но съм готова за промяна.

— Може би ти трябва още малко време да премислиш нещата?

Искаше ѝ се той да престане да настоява. Дали не се досещаше за истинската причина за решението ѝ? Вероятно. Регън и Софи вярваха, че отдавна бе преодоляла глупавото си увлечение по Ейдън, но Алек беше много по-наблюдателен и трудно можеше да бъде заблуден. Каза си, че това е без значение, защото дори да знаеше истината, нямаше да я сподели с никого. Той умееше да пази тайни.

— Ако сериозно искате да купите къщата ми, ваша е — повтори Корди.

И с това споровете за преместването ѝ приключиха окончателно, защото Алек започна да разказва за промените, които щеше да направи в новия им дом. Със забавен ентузиазъм описа как смятал да преобрази мазето и да сложи огромен 3D телевизор на една от стените. Имал и грандиозни планове за задния двор, четири пъти по-голям от вътрешния, където около новото барбекю смятал да оформи кът за срещи с приятели. „Типично по мъжки — мислено отбеляза тя. — За тях всичко се свеждаше до скарата...“ Надяваше се, че Регън щеше да обуздае въображението му.

Вечерта с приятелите ѝ беше приятна и както би се изразила Софи, пречистваща след преживяването със Симон. Прибра се у дома след полунощ и понеже напоследък беше необичайно отнесена, преди да си легне, два пъти провери дали входната врата беше заключена.

Оценката и огледът на къщата бяха насрочени за следващия ден и като се изключеше изборът на пердета и нови цветове за стаите, Регън и Алек не бързаха да се пренесат, което ѝ спестяваше необходимостта да остави нещата си на склад. Домът ѝ в Бостън щеше да бъде готов след три-четири седмици.

Тъй като разполагаше с достатъчно време, бе решила да постъпи като баща си, когато бе продал къщата им, и да се отърве от част от мебелите. Първо се раздели с красивите, но неудобни столове. Докато наблюдаваше как ги изнасят, изпита непознато усещане за свобода. Дори се поувлече малко и направи дарение всичко останало, с изключение на книгите, леглото си, малка масичка и два фотьойла. Единствената картина, която си остави, беше рисувана специално за нея от снахата на Алек, Лорън. Беше абстрактна, дръзка и много ѝ харесваше.

Следващата седмица беше наситена със срещи с банкери и адвокати, за да уреди финансовите въпроси по прехвърлянето на имота на баща си. Имаше и други дребни ангажименти, които трябваше да изпълни, преди да замине за Бостън. Всеки ден беше вихрушка от някаква дейност, затова не можа точно да определи кога за първи път се бе появило зловещото усещане, че някой я наблюдава. Ала то беше там и ставаше все по-натрапчиво...

Първият път, в който подозренията ѝ се потвърдиха, беше след посещение при зъболекаря. Докато вървеше по паркинга към колата си, чу стъпки зад себе си, които съвпадаха с нейните, но щом се обърна, не забеляза никого. Не чу никакъв друг шум, когато тичешком измина останалия път. Дали не си въобразяваше?

Следващият инцидент се случи в художествената галерия. Бе наминала да се сбогува с любимите си картини и беше съвсем сама в просторната зала, наречена Синята стая. Изведнъж по шията ѝ плъзна хлад като инстинктивна реакция на нечий втренчен поглед. Рязко се извърна, ала видя само някаква сянка, която премина към следващия експонат. Пак ли опънатите ѝ като струна нерви си играеха с нея?

Но най-силно го усети в деня, в който отиде на гроба на баща си. Още докато навлизаше към гробището с колата си, забеляза черен „Седан“ със затъмнени стъкла, движещ се зад нея. Беше само на няколко метра и когато паркира, за да изкачи ниската могила, автомобилът също спря. После, подреждайки донесените свежи цветя,

няколко пъти погледна през рамото си, ала никой не излезе от този „Седан“. Но неприятното чувство, че я наблюдават, не я напускаше. Бързо събра нещата си и се втурна обратно към колта си. Отдалечавайки се, не откъсваше очи от огледалото за обратно виждане. Автомобилът си стоеше там.

Не можеше да каже със сигурност дали страхът ѝ беше основателен, а без доказателства нямаше смисъл да притеснява Алек или Джак. Те бяха достатъчно заети и не ѝ се искаше да ги обременява допълнително. Затова реши да проведе собствено разследване. Докато се разхождаше по „Мичиган авеню“ спря пред една витрина и започна да разглежда отражението на минувачите в огромното стъкло. Това не доведе до нищо, затова изпробва друг трик. Извади кутийка с руж от чантата си и се зае старателно и бавно да пудри лицето си, като през цялото време наблюдаваше в огледалцето хората зад себе си. Завъртя се на всички страни, за да получи по-панорамна гледка. Нищо подозрително. След като използва този метод няколко пъти по време на разходката си, бузите ѝ бяха вече толкова начервени, че беше заприличала на клоун.

По обратния път към къщи стигна до извода, че ѝ се привиждат призраци... Или пък се превръщаше в параноичка. А вече не можеше да се оправдава с часовата разлика. Не беше и така обсебена от Ейдън. Вече си спомняше за него само нощем, в леглото, когато споменът за целувките и ласките му я хвърляше в меланхолия. Не беше от най-приятните начини за приспиване, но се повтаряше всяка вечер. Единственият светъл лъч беше надеждата, че всичко щеше да се промени веднага щом се установи в новия си дом в Бостън. Тогава въображението ѝ щеше да се поуспокои, сетивата ѝ щяха да се върнат в нормалното си състояние.

И нищо нямаше да ѝ попречи да започне живота си отначало, в друга къща, с други мебели, с други възможности...

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Телефонните разговори между Сидни и Чикаго бяха кратки и по същество.

Той следваше строги инструкции. Трябваше да звъни в Сидни точно в единайсет часа вечерта, което означаваше осем сутринта в Чикаго. Освен, естествено, ако не възникнеше нещо извънредно. Тогава можеше да се обажда по всяко време на денонощието.

Стоеше до прозореца на хотелската си стая и стискаше мобилния телефон в ръка. Вече беше набрал номера, но изчакваше да стане осем.

От другата страна на линията нямаше поздрав.

— Какво откри?

— Среща се с банкери и адвокати. — Чу шумно поемане на въздух, последвано от ругатня и побърза да продължи: — Миналия ден я проследих до гробището. Ходи на гроба на баща си.

— Андрю Кейн е мъртъв, така ли?

— Да.

— Кога е умрял?

— Неотдавна. Все още няма надгробен камък. Ще разбере.

— Какви са тези адвокати?

— Занимават се предимно с прехвърляне на недвижима собственост. Баща ѝ е оставил пари, много пари...

— Как така? Колко?

— Милиони.

— Това е невъзможно. Той беше прост монтьор.

— Искаш ли да...

— Лично ще проверя финансовото ѝ състояние. Трябваше да сме го направили отдавна. Надявах се да я контролирам чрез парите. Дано все още мога...

— Тя не се нуждае от нищо.

— Тук не става въпрос за необходимост. Човешката природа е ненаситна. И това ти е известно. Говорила ли е с някого за мен или за

семейството ми? Искам да изпреваря събитията. Трябва да знам какво е замислила. Това много ме притеснява. Имам какво да изгубя.

Не беше съгласен, но не се осмели да възрази. Не му беше нито мястото, нито времето да изразява мнение.

— Значи не смяташ, че ще остави всичко така и ще продължи напред?

— Не, естествено. Сигурно в момента го обмисля. Глупаво е да се съмняваме, след като всеки от нас на нейно място би постъпил точно така. Щяхме да си съставим план за действие и да го следваме. Ще докладваш ли още нещо?

— Има две много близки приятелки.

— Да, спомена ми за тях при предишното си обаждане.

— Убеден съм, че те знаят.

— Тя ще унищожи това семейство, ще ме съсипе...

— Открих и нещо друго — съобщи той. Беше задържал информацията, очаквайки подходящия момент. — Тези жени...

— Какво за тях?

— Омъжени са за агенти на ФБР.

Последва продължително мълчание. И после съскане:

— Трябва да се предприеме нещо, преди да ме е съсипала. Не искам един ден да пусна телевизора и да я видя да дава интервюта, разказвайки на всички коя е...

— Да, знам.

— Разбираш ли какво имам предвид?

— Много добре.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Напоследък бе имала прекалено малко време за приятелките си и много се зарадва, когато в петък сутринта Регън ѝ се обади, за да си побъбрят. От нея разбра, че Софи и Джак са заминали на север. Отседнали в къща край езерото на техни семейни приятели и щели да се върнат късно вечерта в неделя. Както и за голямата разпродажба в „Неймън Маркъс“. Поговориха още известно време, преди Регън да спомене между другото, че Ейдън вече летял към Чикаго и самолетът му всеки момент щял да кацне. Очаквала да се разхвърчат искри при срещата му с Уолкър, който наскоро бе подписал с някакъв конгресмен сделка за строежа на нов хотел. Продължи да я залива с новини, но Корди чу само, че Ейдън се прибира. И сърцето ѝ щеше да изскочи... Не искаше да го среща и да го вижда с други жени. „А това нямаше да стане, ако стоеше далече от «Хамилтън»“ — убеждаваше се тя.

След края на разговора отбягваше да мисли за него. Стори ѝ се безполезно да се захване с обичайните си домакински задължения, затова реши да излезе на покупки. Времето беше горещо, но поносимо. Преоблече се в светлосиня памучна рокля. Влажността на въздуха непрекъснато се увеличаваше и косата ѝ си бе върнала формата на естествени къдрици, затова избра обичайната си прическа и я върза на конска опашка. Когато стигна до магазините на „Мичиган авеню“, вече беше съвсем отпаднала и се запита: защо, за бога, бе решила, че беше добра идея да излезе на високи токове? Стоеше на тротоара с тълпа от мъже и жени в очакване светлината на светофара да се смени. Край тях профучаваха коли. На отсрещната страна на улицата забеляза двама от предишните си ученици — Шон Коригън и Джейдън Мартин. Не ги беше виждала от погребението, когато Джейдън бе изненадал всички с обърканото доказателство за добрината на баща ѝ с историята за откраднатата кола. И двамата бяха свестни момчета, ала имаха сериозни проблеми с доверието. Шон я видя и ѝ помахаше с ръка, а Джейдън само кимна отривисто с глава, което я накара да се усмихне. Все още му харесваше да се прави на суров мъж...

Случилото се след това нямаше никакво логично обяснение. Просто беше погледнала към светофара. В един момент очакваше смяната на сигнала, а в следващия вече стоеше пред появилата се изневиделица и летяща право към нея кола. В отчаян опит да предотврати неизбежното, вдигна ръка и инстинктивно отскочи назад. Шофьорът наби спирачки, но беше прекалено късно и с оглушително скърцане автомобилът я блъсна.

Ударът я изхвърли във въздуха. Пред очите ѝ сякаш блесна пламък, после тялото ѝ падна върху капака. Рамото и главата ѝ се стовариха върху предното стъкло и точно когато колата спря, отново се претърколи и се просна на земята. Никога не бе усещала такава ужасна болка. Целият свят се завъртя пред нея, около нея се разнесоха ужасените писъци на минувачите и секунда след това всичко потъна в мрак. Стори ѝ се, че дочу разтревожени гласове и далечния вой на сирени, преди да се предаде на тъмнината...

Лекарят в спешното отделение и тримата специалисти не преставаха да ѝ повтарят какъв късмет бе извадила, че е жива. Но тя не се чувстваше късметлийка. Единственото, за което можеше да мисли, беше, че току-що е блъсната от кола.

Травмите ѝ не се оказаха толкова тежки за такъв удар. Лявата ѝ ръка беше счупена при китката, а цялото ѝ тяло беше натъртено и насинено, ала нямаше сътресение и други травми, което със сигурност беше чудо... Веднага щом ѝ дадоха болкоуспокояващо, Корди дойде на себе си и беше в състояние да даде на болничния персонал информацията, необходима за оформянето на документите. После попита къде е дамската ѝ чанта, но една от сестрите ѝ каза, че при приемането ѝ с нея нямало никакви вещи. Или беше останала на мястото на катастрофата, или някой я беше взел. Мобилният ѝ телефон също липсваше.

След няколко минути ѝ поставиха инжекция, от която отново потъна в тъмнина, а когато отвори очи, ръката ѝ беше гипсирана от пръстите до лакътя. И до леглото ѝ стоеше Ейдън. Как беше възможно? Примигна няколко пъти, погледна отново, но той все още беше там.

— Какво правиш тук? — попита тя с отпаднал глас. — Как разбра? Катастрофата стана преди малко... Нали? — Нима беше спала

в продължение на часове...

— Алек се е обадил в хотела да търси Регън. Никой от персонала не успял да я открие. Двамата със Спенсър точно пристигнахме в офиса, когато ни съобщиха новината. Обърнахме и дойдохме направо тук. Уплаши ме до смърт. Не го прави повече. — Караше й се, но в гласа му имаше тревога. И добави: — Алек и Спенсър също са в болницата. В момента разговарят с полицаите.

— Алек пък откъде е научил?

Правеше усилие да се надигне и приседне, затова той се приближи и натисна един бутон, докато леглото се повдигна достатъчно, за да й бъде удобно.

— Ще го оставя сам да ти обясни — отвърна Ейдън. — Как се чувстваш?

„Ужасно — беше първата й мисъл. — Наистина ужасно.“ Цялото тяло я болеше. Счупената ръка пулсираше.

— Добре съм — излъга и сама си даде сметка колко жалко прозвучаха думите й.

— Изглеждаш направо кошмарно... — опита да се пошегува той.

— Остави ме да налетя върху теб с кола и се обзалагам, че ще изглеждаш по същия начин.

— С тъмни кръгове под очите — обади се Спенсър, като дръпна завесата. — Липсва ти само маската, за да заприличаш съвсем на Зоро.

Алек се присъедини към компанията. Намръщи се, щом я видя, и каза точно каквото мислеше:

— Видът ти никак не ми харесва.

Спенсър застана до него и кимна в знак на съгласие.

— Вие знаете ли изобщо как да проявявате съчувствие? — ядоса се тя.

Тримата мъже поклатиха глави. По някаква необяснима причина те я караха да се чувства по-добре.

— Не искаш да те лъжем, нали? — подхвърли Спенсър.

— О, напротив. По-добре да ме бяхте излъгали. — Обърна се към Алек и попита: — Как разбра какво ме е сполетяло?

— Търсих те на мобилния, за да те питам нещо за къщата, но отговори някакъв хлапак. Не ми каза името си. Съобщи набързо, че мис Кейн е била блъсната от кола и е откарана в болницата.

— Изглежда е бил някой от учениците ти, щом те е нарекъл мис Кейн — предположи Спенсър.

Корди внезапно си спомни, че на кръстовището бе видяла Шон и Джейдън.

— Каза ли нещо друго?

— Да. Чантата и телефонът ти били у него — отговори Алек. — Някой се опитал да ги вземе, но успял да го изпревари. Обясних му къде да ги занесе.

— Бил е Джейдън или Шон, а те и двамата знаят къде живея.

Спенсър понечи да каже нещо, но млъкна, щом забеляза изражението на Ейдън. Какво означаваше това?

Алек продължи невъзмутимо:

— Хлапакът по телефона каза, че не било толкова страшно, само дето си се преметнала няколко пъти... Да се надяваме, че няма да реши да се насочи към медицината.

До тях се появи млад полицаи и се представи като офицер Толбът.

— В състояние ли сте да отговорите на няколко въпроса, мис Кейн? — попита той.

Корди кимна и полицаят започна да я разпитва за катастрофата. Според свидетелите се чул оглушителен взрив от някакъв камион за доставки на околвръстния път. Всички се обърнаха по посока на шума и я видели едва след като непосредствено до тях се разнесло свистене на спирачки от кола и тя вече лежала на земята. Спомняше ли си нещо за експлозията? Не — заяви тя, — но пък всичко било като в мъгла от момента, в който стояла на кръстовището, до следващия, когато се бе стоварила безпомощно върху асфалта. Възможно ли беше да е подскочила от уплаха, когато е чула взрива? Допускаше, че не е изключено... И му го каза, но беше малко вероятно да е отскочила толкова далече, че да се озове по средата на улицата. Имаше ли още нещо, което можеше да разкаже за инцидента? Да, беше видяла двама от бившите си ученици на отсрещната страна, но го увери, че много внимателно бе следила светлините на светофара и движението. Освен това не си спомняше нищо от случилото се. Беше станало толкова внезапно...

Той си записа някои неща, благодари ѝ и преди да си тръгне, каза:

— Извадила сте голям късмет, мис Кейн. Сега можеше да сте мъртва.

Ужасът от преживяното бе започнал да избледнява, а Корди не можеше да се съсредоточи. Сестрата ѝ беше дала болкоуспокояващо, от което съзнанието ѝ се замъгляваше. Отпусна се върху възглавницата и затвори очи. Желанието за сън беше прекалено силно, за да го пребори.

Сестрата нареди на мъжете да излязат, докато помогне на Корди да се облече. Лекарят беше подписал документите за изписването ѝ и тя можеше да си тръгне, но той я предупреди, че в никакъв случай не бива да остава сама. Беше изготвил дълъг списък с всичко, което не биваше да прави, наред с три рецепти с лекарства, които трябваше да взема редовно.

— Тя ще иска да се прибере у дома — отбеляза Спенсър.

— Глупости — отсече Ейдън. — Идва в хотела. Не е в състояние да изкачва стълби, а с всичките хапчета, с които ще се тъпче през следващите седмици, може да се спъне и да се потроши... Остава при мен.

— Ти ли ще ѝ го кажеш, или аз? — попита брат му.

— Не е нужно някой да ѝ го съобщава. Съвсем скоро ще го разбере сама.

Преди да слезе, за да докара колата, Спенсър подхвърли:

— Добре че не е счупена дясната ѝ ръка. Поне ще може да пише...

— Корделия е левичарка — прекъсна го Ейдън.

Алек се усмихна на забележката му.

— Какво още си забелязал?

Мъжът не му обърна внимание.

Докато траеше обличането и подготовката ѝ да напусне болницата, Корди беше пребледняла като платно, както се бе изразила сестрата. Докторът ѝ бе предписал хапчета за сън и успокоителни, които да ѝ помагат да понася болката.

— Ще бъдете малко замаяна — обясни жената, — но това не е страшно, защото няма да ви се налага да шофирате. Имате нужда от почивка и спокойствие. Бих ви предложила довечера да коленичите и

да благодарите на Бога, че сте все още жива. Ала тъй като можете да паднете, кажете молитвата си в леглото.

Корди знаеше, че говори на нея, но не можеше да избистри достатъчно главата си, за да схване смисъла на думите. Чувстваше се като на дъното на езеро и щяха да ѝ са необходими неимоверни усилия, за да изплува на повърхността. Единственото, което ѝ оставаше, беше да се предаде и да потъне в мътната тъмнина. Почти беше задрямала, когато усети силните ръце на Ейдън да се обвиват около нея. Лекотата, с която я повдигна, я накара да се почувства лека като перце. „Харесва му да ме носи към леглото“ — помисли си тя, преди да опре глава на рамото му и да се унесе в сън.

Щом пристигнаха в хотела, Ейдън ѝ помогна да се качи до апартамента му. Също като жилището му в Сидни, и тук имаше отделни спални, разположени от двете страни на всекидневната. Отведе я в стаята за гости. Не искаше да я остави да спи с дрехите, затова я съблече, донесе една от ризите си и внимателно пъхна гипсираната ѝ ръка в ръкава. Точно я завиваше, когато Спенсър влезе с лекарствата и ги остави върху масата до широкия креват.

— Е, как е тя? — обърна се шепнешком към брат си.

— Трябваше да видиш краката ѝ. Целите са насинени.

— Може би няма да е излишно да доведем една от медицинските сестри на Уолкър. Едва ли ще я чуеш, ако се събуди и се нуждае от помощ.

— Ще го обсъдим утре. Тази нощ ще прекарам тук.

— При нея ли?

— Да.

— Ще остане доста шокирана, ако разбере.

— Не, не мисля.

Корди проспa разговора им. Събуди се посред нощ, огледа се объркано и примигна в тъмнината. Под вратата се процеждаше слаба светлина, но не можеше да каже със сигурност какво се намираше зад нея. Килер? Или баня? Обърна глава и видя Ейдън до себе си. Спеше. Все още ли бяха в Сидни? Опита се да вдигне ръка и усети тежестта на превръзката. Озърна се отново и забеляза на нощното шкафче черна кожена папка с позлатен инициал „Х“ на лицевата страна. Реалността се стовари като удар върху нея. „Хамилтън“. Намираше се в хотела в Чикаго... С Ейдън.

„Какво, за бога, се беше случило?“

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Алек се разсмя, когато видя табелката, която Спенсър бе поставил на вратата на стаята на Корди: „Предупреждение. Не дразнете мечката, когато спи!“.

— Предполагам, че мечката е Корди — отбеляза той.

Спенсър кимна. Седеше в трапезарията с лаптопа пред себе си и се опитваше да свърши нещо.

— Защо не си в офиса? — попита Алек.

— В момента съм в ролята на бавачка — обясни мъжът. — Ейдън не иска да оставя Корди сама. — Усмихна се и добави: — Тия двамата едва не се изпотрепаха... Много се разгорещиха. Струваше си да се види. Така и не успя да я уплаши, въпреки че, господ е свидетел, наистина опита.

— За какво се скараха?

— Тя иска да се прибере у дома, а той не я пуска.

— Регън ще дойде всеки момент — каза Алек.

Спенсър кимна.

— Сестрата току-що си тръгна. Помогна ѝ да си вземе душ и да се облече. Корди ѝ беше много благодарна. После изля гнева си върху мен и брат ми.

— Върху теб пък защо?

— Защото отказах да я откарам до нейната къща. Казвам ти, Алек, този етаж се превръща в зона на бойни действия. Уолкър е сто пъти по-лош от Корди. Тя поне само се кара с Ейдън. Малкият скача срещу всеки и сега, след като реши да влезе в семейния бизнес, кошмарът е пълен.

— Да влезе в... Това добре ли е?

— За бога, не.

Алек почука на вратата на Корди и влезе. Пердетата бяха дръпнати и стаята се обливаше в светлина. Тя седеше на леглото, подпряна на таблото. Беше облечена в тениска, клин и дълги чорапи и

върху коленете си бе поставила лаптопа. Щом го забеляза, побърза да го затвори и да го остави настрана.

— Изглеждаш по-добре — излъга той, без да се засмее.

— Да, като миеша мечка — ядосано се тросна тя.

Алек се отказа от опита си да бъде любезен и притегли един стол към леглото. Забеляза подноса на страничната масичка и вдигна сребърния капак.

— Няма ли да изядеш обяда си?

— Не, не сега.

Той хапна няколко пържени картофа и се протегна към сандвича.

— Трябва да ги опиташ. Изглежда доста вкусно. — И продължи да дъвче с наслада.

Корди му подаде бутилка с вода и със стон протегна краката си.

— Алек, държат ме в тази стая против волята ми. Помогни ми да се измъкна оттук. Искам да се прибера у дома.

— Мисля, че трябва да останеш поне още няколко дни. Ако си идеш, може да се спънеш, да паднеш и да изцапаш с кръв новия под на къщата ми.

— Тя все още не е твоя.

— Каж ми наистина как се чувстваш?

— Ръката ме боли, цялата съм натъртена, но повече няма да вземам болкоуспокояващи. Изострят емоциите ми...

— Как така?

Не му обясни, че хапчетата я караха да се чувства уязвима и увеличаваха желанието ѝ да бъде постоянно покрай Ейдън. Не искаше да сваля гарда и неволно да изпусне нещо, за което после щеше да съжaliaва. Той нито веднъж не ѝ бе споменал за отношението си към нея. Страстните нощи в Австралия наистина бяха невероятни, ала тя не чу никакви нежни думи оттогава. За него беше чисто физическо привличане. Стигна до този извод по-рано през деня. Но за нея беше любов. Опасяваше се, че в момент на слабост можеше да признае чувствата си и да развали всичко...

Медицинската сестра, зашеметяваща brunетка, се върна, за да я нагледа. И засия, забелязала празния поднос.

— Слава богу, апетитът ви се е върнал.

Алек зяпна да се намеси, но Корди го изпревари:

— Да, така е.

— Съвсем скоро ще се приберете у дома.

— Поне такъв е планът ми.

Жената взе подноса и излезе. Корди погледна с присвити очи към Алек:

— Всички сестри, обслужващи Уолкър, ли са толкова привлекателни?

— Доколкото познавам въпросния младеж, най-вероятно да — отвърна той, изправи се и върна стола на мястото му до бюрото. После се приближи отново до леглото и я целуна по челото, като се стараеше да не докосва синините. — Ще намина по-късно.

— Виж, няма нужда.

Пренебрегвайки напълно протеста ѝ, той понечи да излезе, но в този момент в стаята влезе Ейдън, следван от двама тийнейджъри. Джейдън Мартин забеляза пистолета и кобура на Алек и отстъпи крачка назад. Шон Коригън не виждаше нищо. Взираше се в Корди с благоговение и тревога.

— Момчета, толкова се радвам, че сте тук! — Спусна крака от леглото и се изправи бавно. Опита се да предпази ранената си ръка, като я придържаше към гърдите си с другата. — Хайде да идем във всекидневната и да поговорим.

Направи няколко неуверени крачки, преди да успее да запази равновесие. В този момент Ейдън изскочи отнякъде и се забърза към нея. Нямаше намерение да му позволи повече да я носи на ръце.

— Ако ме вдигнеш, ще те ударя — прошепна ядно тя.

Той се разсмя. Корди не очакваше такава реакция.

Джейдън изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да побегне, затова тя побърза да представи Алек на гостите си:

— Много пъти сте виждали Регън Бюканън в училище. Помагаше ми да събирам средства с благотворителна цел. А това е съпругът ѝ Алек Бюканън. — Умишлено не спомена, че беше агент на ФБР.

— О, да — обади се Шон. — Спомням си я. Много красива жена.

— Така е — побърза да се съгласи Алек.

— Видях ви на погребението на мистър Кейн — отбеляза Джейдън и хвърли мрачен поглед към него. В ръка държеше найлонова торба, която пусна върху леглото. — Вътре е чантата ви — каза на Корди, докато я следваше във всекидневната. — Не сме взели нищо.

— Не съм се и съмнявала.

— Четиридесет и двата долара са все още в портмонето — намеси се Шон.

Тя се усмихна.

— Благодаря ви, че сте я опазили.

— Някакъв мъж се опита да я грабне, но Джейдън беше по-бърз.

— Целта му беше телефонът, но успях да се добера до него първи — поясни Джейдън. — Мис Кейн, трябва да смените кода му.

— Не ми отне много време, за да го открия — съгласи се другото момче.

— И какъв е? — попита Алек.

Джейдън потърси с очи разрешение от Корди, преди да отговори:

— Четири нули.

— Да, наистина трябва да го смениш — кимна към нея мъжът.

Момчетата се чувстваха доста неудобно в присъствието на извисяващите се с повече от глава над тях Алек и Ейдън, затова Корди седна на дивана и им направи знак да се настанят на столовете срещу нея.

— Благодарим ви, но трябва да си вървим — заяви Джейдън.

— Вие видяхте ли какво точно се случи? — попита Ейдън, свали самото си и го метна на облегалката на дивана. Нави ръкавите на ризата, разхлаби вратовръзката и зачака някое от децата да му отговори.

Те се спогледаха, очевидно опитвайки се да решат кой да заговори пръв.

Търпението му бе започнало да се изчерпва и точно щеше да зададе въпроса отново, когато се обади Шон:

— Ти трябва да кажеш, Джейдън.

— Вие нищо ли не си спомняте, мис Кейн? — погледна я другото момче.

— Абсолютно нищо. Знам със сигурност, че ви видях, и това е всичко...

Ейдън застана до нея, скръстил ръце пред гърдите си, и продължи да чака обяснението. Наистина ли не си даваше сметка колко заплашително изглеждаше?

— Я седни! — нареди му Корди.

Той веднага схвана намека, но вместо да се подчини, отиде до високия прозорец и се загледа навън към улицата с ръце зад гърба си.

Алек забеляза някакво колебание у момчетата. Очевидно знаеха нещо повече за инцидента с Корди... Настани се на един от тапицираните столове и се облегна назад.

Джейдън замълча за момент, обзет от подозрение заради въпроса на Ейдън, после подхвана:

— Да, видях всичко. — И започна да описва с болезнени подробности как беше изхвърлена на капака на колата. — Минувачите наоколо крещяха. Когато най-после успях да се добера до вас, чух шофьорът да казва, че сте изскочила неочаквано пред него. Не разбирах как може да говори такива...

— Това е лудост — категорично отрече Корди. — Не съм скачала пред никаква кола.

— Знам — съгласи се момчето. — Бяхте блъсната. Отзад.

Ейдън се извърна рязко.

— Какво каза?

Този път Джейдън не се поколеба:

— Казах, че беше блъсната.

— Точно така — потвърди Шон и се обърна към нея: — Чу се силен взрив, долетя от някакъв камион и всички се стреснаха... Но аз не се уплаших изобщо и продължих да гледам точно към вас, докато следяхте движението. Не видях кой точно ви блъсна, защото зад вас имаше много хора, а след като колата ви удари, настана истински хаос.

Ейдън не можеше да стои на едно място. Мисълта, че някой се бе опитал умишлено да нарани Корделия, го подлудяваше. Крачеше край прозорците и слушаше разговора.

— Вероятно мъжът, който ви е блъснал, също се е стреснал от взрива — изложи версията си Шон. — Освен ако не е била жената, която стоеше зад вас.

— Трябва да е била доста силна — отбеляза Джейдън. — Искам да кажа, че вие буквално полетяхте. Така де... Срещу колата имам предвид. Ако можехте да видите как отскочихте...

— Затова пък го усетих — каза Корди.

— Да, ама не го видяхте — отбеляза Шон.

— Може пък сега да го видите — заяви Джейдън. Обърна се към Алек и попита: — Няма ли камери на всеки светофар?

— Прав си. Има — отвърна мъжът.

— Тогава сигурно може да им се обадите да изгледат записа. Обзалагам се, че ще е много интересен.

Алек вече беше поискал касетата, но момчето беше толкова гордо от идеята си, че той каза само:

— Чудесно хрумване. Веднага ще се заема.

Джейдън кимна.

— Знаете какво трябва да направите, ако някой умишлено се е опитал да нарани мис Кейн, нали?

— Какво? — Алек нямаше никакво съмнение по отношение на предложението, което му предстоеше да чуе. Повечето от тийнейджърите, с които си бе имал работа, бяха ревностни привърженици на теорията „Око за око, зъб за зъб“.

— Да го хвърлите пред бързодвижеща се кола — убедено заяви Джейдън.

Ейдън спря да крачи и кимна в знак на съгласие.

— Поддържам тази идея.

— А, не, не така — възрази Корди. — Ние тук спазваме законите.

— Поне през повечето време — изръмжа той.

Младежите не бяха вече толкова уплашени. Алек установи, че бяха престанали да поглеждат тревожно към пистолета му.

— Бих искал да ви задам няколко въпроса — започна той.

— За какво? — притеснено се раздвижи Шон.

— За катастрофата — спокойно отговори Алек.

— За какво друго би могъл да иска да говорим? — прошепна на приятеля си Джейдън, преди да се обърне към него: — Хайде, питайте.

Интересуваше го какво бяха видели момчетата, преди да забележат Корди. Беше ли им направил впечатление някой от хората около тях? Какво са търсили на онова кръстовище? Няколкото въпроса се превърнаха в нещо като разпит, който обаче непрекъснато се въртеше около произшествието.

— Току-що си спомних — заяви Джейдън и в гласа му се прокрадна оживление: — Забелязах мис Кейн много преди да стигне до светофара. Отначало не знаех, че е тя, защото беше далече, но я наблюдавах как върви по улицата.

— И защо я гледаше, след като не си я познал? — учуди се Алек.

— Ами, как да ви кажа...

— Както е било.

Лицето на хлапака пламна.

— Беше облечена в къса рокля... И краката й... Нали се сещате...

— Да, точно така — въздъхна Шон, сякаш току-що се беше събудил. — И аз се позагледах... Както и мъжът, който вървеше след нея.

— Вярно бе — сепна се Джейдън. — Съвсем бях забравил за него. Постоянно гледаше надолу. Без съмнение беше много заинтригуван.

— А този мъж последва ли мис Кейн до ъгъла? — продължи да пита Алек.

— Не съм сигурен — отговори Джейдън. — На улицата имаше много хора и не я видях отново, преди да спре и да изчака до светофара.

Хлапаците се бяха оказали далеч по-полезни, отколкото предполагаша.

— Много ни помогнахте — усмихна се Алек.

— Е, свършихте ли с въпросите... — обади се Корди. Когато мъжът й кимна, тя се обърна към Джейдън: — Как е майка ти?

— След операцията е по-добре.

— Моля те, поздрави я от мен. А твоето семейство, Шон?

— Всичко е наред. Ала май е време да си тръгваме, Джейдън. Трябва да се прибера у дома преди мама. — А на Корди обясни: — Опитвам се да стана добър син.

Тя направи усилие да се изправи, за да изпрати гостите си до асансьора, и момчето веднага се втурна да й помогне. „О, не — мигновено си помисли тя. — Ако ме дръпне по-силно, сигурно ще припадна от болка.“ За щастие Ейдън го изпревари. Очевидно беше забелязал паниката в очите й.

— Благодаря ви, че сте прибрали чантата ми. Там са всичките ми документи.

— И четиридесет и два долара — напомни й Шон.

— Струва ми се, че трябва да ви почерпя един обяд. Почакайте да си извадя парите... — подхвана тя, но Ейдън я спря.

— Остави на мен — предложи той.

— О, не е нужно да... — опита се да протестира Джейдън, но приятелят му го сръга с лакът.

Ейдън извади портфейла си и им даде достатъчно пари, за да се хранят цяла седмица, ала подозираше, че по-голямата част от тях щяха да бъдат изхарчени за видеоигри...

— Баща ви липсва ли ви? — попита Джейдън, докато пъхаше банкнотите в джоба си.

— Да, много — кимна Корди.

— На мен също.

— И на мен — обади се Шон.

— Мога ли да ви помоля за една услуга? — попита Джейдън и пристъпи към нея.

— Разбира се. — Корди смътно си даде сметка, че се бе подпряла на рамото на Ейдън. Опита да се отдръпне, но веднага реши, че ѝ беше по-лесно да остане на мястото си.

— Имам нова кола. Е, не съвсем нова... Баща ви би я нарекъл таратайка.

Тя бързо погледна към Ейдън и прошепна:

— Откъде я имаш?

— Купих си я. Честна дума. Спестявах, а баща ви... Той ми даде една малка сума за рождения ми ден.

Още едно добро, което Андрю беше направил, без да ѝ каже.

— И за какво искаш да ме помолиш? — погледна го учудено.

— Ще бъде чудесно, ако се съгласите да ви повозя... За да ми кажете какво мислите. Може би другата седмица, когато... Така де... Ще изглеждате малко по-добре.

Корди се усмихна. Оцениха външността ѝ малко грубовато, ала в никакъв случай неточно... Знаеше, че видът ѝ в момента беше ужасен. Прие поканата, каза им „довиждане“ и Ейдън ги изпрати до асансьора.

Веднага щом вратите се затвориха, той попита:

— Опасяваше се, че е откраднал парите, нали?

— Малко — призна тя.

— Аз тръгвам — изправи се Алек. — Искам отново да разгледам записите от камерите на кръстовището...

— И аз искам да погледна — обади се Корди и поясни: — Може да разпозная някого... Ако наистина са ме блъснали. — Докато се

оттегляше към спалнята с малки крачки, подхвърли към Ейдън: — Ще ме закараш ли у дома днес следобед?

— Не — спокойно заяви той.

Нямаше да му позволи да я ядоса.

— Добре. Тогава кога?

Ейдън не можа да устои на изкушението:

— Може би другата седмица, когато... Така де, ще изглеждаш по-добре...

В седем часа същата вечер Корди беше убедена, че никога нямаше да се измъкне отгук. Никой не искаше да я откара до дома ѝ, дори Регън. Очевидно смятаха, че са наясно какво беше най-добро за нея. Или пък изпълняваха разпорежданията на Ейдън, което беше вероятно. Дори ѝ хрумна да помоли портиера да ѝ повика такси, но за да стигне до вратата, трябваше да мине по чорапи през цялото фоайе. Маратонките, които Регън ѝ бе донесла от къщата, бяха изчезнали мистериозно. Заплаши дори да се обади в полицията, което Ейдън намери за много смешно. Смя се и през цялото време, докато Спенсър връщаше шеговитата табелка на мястото ѝ.

Половин час по-късно осъзна, че се държеше като капризно дете. Трябваше да е благодарна, че имаше толкова добри приятели, готови да се погрижат за нея. А в „Хамилтън“ я глезеха и се чудеха как да ѝ угодят. По-рано следобед Регън бе изпратила жена от спа центъра, за да изсуши и издуха косата ѝ. А след невероятната вана сестрата ѝ помогна да се облече и смени бинта и връзката, придържаща ръката ѝ към гърдите. Чувстваше се много по-добре благодарение на подкрепата, която получаваше.

Ейдън почука на вратата, за да ѝ каже, че е поръчал вечеря и я очаква на масата.

— Наистина мога сама да се грижа за себе си — тросна му се тя, докато отместваше стола ѝ, а после разгъна салфетката в скута ѝ.

— Да, спомена го няколко пъти днес. — Той повдигна сребърния капак, под който имаше филе миньон, аспержи и дребни червени картопки.

В продължение на няколко секунди тя се взираше в апетитното парче месо, от което устата ѝ се пълнеше със слюнка.

— Направил си го нарочно — заяви ядосано тя.

— Кое? — невинно попита той.

Знаеше много добре, че няма как сама да се справи с пържолата, и я бе поръчал умишлено, за да ѝ докаже, че все още не беше в състояние да се грижи за себе си... Взе ножа и вилицата и нарязва месото на малки хапки.

— Искаш ли да те нахраня? — В гласа му личеше едва сподавен смях.

— Не, няма нужда — изсумтя тя и грабна вилицата със здравата си ръка.

Ейдън седеше срещу нея със същата храна в чинията си. Корди беше учудена, че той вечеря с нея, защото знаеше, че обикновено вечер излизаше или по работа, или за развлечение.

— Искаш ли да хапнем спокойно, без да се караме? — предложи той.

— Ние не се караме. Аз просто изразявам мнение, с което ти никога не се съобразяваш.

— Е, ти винаги си права — отбеляза сухо.

— Добре, край със споровете — обеща тя. И за да му го докаже, благодари за вечерята.

Той опита пържолата и кимна:

— Вкусно е...

Нямаше как да не се съгласи с него.

— Разкажи ми за конгресмена, който те вбесява.

— Няма какво толкова да се каже, а и не той, а Уолкър ме изкарва от кожата... — После ѝ обясни за случилото се с Рок Пойнт. — Спенсър здраво се потруди по тази сделка, а курортът щеше да съживи икономиката в замрелия район, но конгресменът внезапно стана алчен и поиска още пари.

— Съгласил се е на една цена, а после е променил решението си, така ли?

Ейдън кимна. Не беше свикнал да споделя разочарованията си с никого и неочаквано за самия него се почувства по-добре.

— Той е абсолютен мошеник. Знаеш ли какво ми каза? Че дадената дума не означавала нищо. Не бил подписвал документи, така че нямало никаква сделка.

— А Уолкър по какъв начин се е забъркал в това?

Ейдън поклати глава.

— Нямам представа. Още не съм говорил с него. Надявах се първо да овладее гнева си, но не става.

— В такъв случай кога ще настъпи Армагедон?

Въпросът ѝ го разсмя и настроението му веднага се повдигна.

— Утре.

После поговориха за новия парцел в Хюстън и трудностите около издаването на разрешително за строеж. Корди се чудеше как побираше в главата си толкова информация. Самата тя би се затруднила дори да запомни броя на хотелите. Но не и Ейдън. Проследяваше всеки етап — от изкопаването на темелите, до грандиозното откриване, и се справяше с числата по-бързо от компютър.

— Как може да си толкова организиран? — удиви се тя.

— Разполагам с много надеждни хора, на които мога да разчитам, а и Спенсър работи не по-малко от мен. Поделяме си задачите — поясни Ейдън. — Просто той предпочита да стои в сянка.

Корди се замисли над последните му думи и стигна до извода, че прибързано и несправедливо бе определила Уолкър като лекомислен младеж, неспособен да поема отговорност. Просто по-големите му братя бяха поели семейния бизнес и за него не бе останало място. Но може би момчето можеше да им бъде много по-полезно, отколкото предполагаша.

— И четиримата имате еднакво право на глас — каза тя. — Права ли съм? Въпреки че Регън ръководи благотворителна организация, нужно ви е одобрението ѝ за всяко решение.

— Точно така.

— Значи същото се отнася и за Уолкър?

— Разбира се.

— А какво ще стане, ако те двамата гласуват против решение, взето от теб и Спенсър?

Ейдън повдигна рамене.

— Ще намеря друг начин да получа онова, което искам.

Тя се разсмя.

— Толкова си арогантен.

— Така е...

Признанието не беше последвано от извинение, но и не очакваше от него да погледне на арогантността като на недостатък. Ейдън Медисън винаги имаше последната дума. А тогава защо тя, свободната и независима жена, каквато се предполагаше че е, се беше увлякла по такъв мъж?

— Имам да свърша малко работа тази вечер — сподели той.

— В офиса си ли слизаш?

— Не, ще поработя на лаптопа тук.

Корди отмести стола си назад и се изправи.

— Няма да ти преча. И аз трябва да отговоря на няколко имейла. Ще ми отнеме цяла вечност. — Надяваше се, че след като отоците по ръцете ѝ спаднеха, щеше да може да пише нормално, но засега трябваше да натиска по клавиатурата с един пръст. Слава богу, че Регън ѝ донесе зарядното за телефона и лаптопа.

Отиде в спалнята да го вземе, после се върна във всекидневната, за да намери телефона си и да го включи да се зарежда. След кратко, безрезултатно търсене, вдигна стационарния телефон и набра номера си. Следвайки звъна, го откри под един от столовете. Как ли се бе озовал там?

Облегнат на бара, Ейдън я наблюдаваше. Стаята изглеждаше като след полицейско претърсване. Възглавниците на дивана бяха измачкани и разхвърляни, върху масичката за кафе бяха натрупани лаптопът ѝ, айпадът, няколко чифта миниатюрни слушалки и куп зарядни. Един от халатите ѝ беше небрежно преметнат на облегалката на стол, върху седалката на който бе захвърлен таблетът ѝ. „На какво ли ще прилича холът след седмица? Трябва да я приуча към малко ред“ — отбеляза той мислено.

— Имаш ли представа колко време губиш в търсене на вещи, които оставяш където ти падне?

Тя се бе навела, за да извади кабела на зарядното от лаптопа си, и се направи, че не го чува.

Ейдън повтори въпроса си.

— Не, нямам никаква представа... У дома знам къде стои всяко нещо, ала не и тук.

Нямаше време да ѝ възрази, защото телефонът му иззвъня.

— Алек е — събщи той.

Корди чакаше с нетърпение края на разговора, за да разбере за какво се обаждаше Алек.

— Тръгнал е насам със записа от камерите.

— Защо не ни го изпрати на имейл?

— Трябвало да говори с теб.

— Какво друго ти каза? — попита тя, облягайки се на дивана. Не искаше да сяда, защото се опасяваше, че нямаше да може да се изправи. С тези синини и натъртвания, в края на деня всяко движение изискваше усилие.

— Вече всичко било доказано. Шон и Джейдън са били прави. Някой умишлено те е блъснал пред колата.

Корди го погледна изумено.

— Значи е истина — възмутено отрони тя. — И вече има доказателства. Мили боже! Някой се е опитал да ме убие. Сега можеше да съм мъртва.

Реакцията ѝ го учуди.

— Ние вече бяхме наясно с фактите. Записът само ги потвърждава.

— Струва ми се, че го приемаш твърде хладнокръвно.

— Не, не е така — отговори той.

Въпреки това гласът му звучеше прекалено спокойно.

— Направо не мога да повярвам. Трябваше да обърна внимание. Проявих небрежност. Цяла седмица се оглеждах, защото долавях, че някой ме преследва, и в момента, в който позабравих за това, едва не бях убита...

По лицето на Ейдън премина сянка.

— Корделия — изумено изрече той, — смятала си, че някой те следи?

— Да, и очевидно съм му позволила да се промъкне зад мен. Не мога да повярвам. Имаш ли представа кой стои зад всичко? Защото аз се досещам.

Искаше му се да ѝ се разкрещи, задето не му беше казала по-рано. Ала сметна, че е по-добре да изчака Алек, за да изтръгне цялата история от нея. И тогава щеше да даде воля на гнева си.

— Говоря за Симон — заяви тя направо. — Опитва се да се отърве от мен, точно както и от брака си с баща ми. Онова превзето семейство в Австралия не знае какво го очаква, когато аз...

Прекрати тирадата си едва когато Ейдън я привлече в прегръдките си.

— Знаеш ли какво означава това, Корделия?

— Какво?

Той я целуна по челото.

— Че няма да ходиш никъде.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Той реши да изчака, докато дойде уговореният час да позвъни в Сидни. Искаше да омаловажи инцидента, затова не си позволи спешно обаждане.

— Имаш ли какво да докладваш?

— Да — отговори той. — Както ми беше наредено, продължих да я следвам и наблюдавам... В къщата ѝ не открих нищо, свързано с вас.

— Добре.

— Изчаквам подходящото време да разреша проблема... — Мъжът млъкна и се покашля. — Предостави ми се такава възможност на една доста оживена улица и реших да действам.

— И какво предприе?

— Блъснах я пред една кола.

— Пред свидетели? Имаше ли много хора? Някой видя ли те?

— Не, никой не забеляза какво направих — побърза да се оправдае той.

— Но нещо се е объркало. Усецам го по гласа ти.

— Жената оцеля. Доста е пострадала, но ще се възстанови.

— Ти си пълен идиот! Какво те накара да си въобразиш, че ще успееш... Изпратих те там да решиш проблема, а ти създаваш нови...

— Да, така е... — заекна мъжът. — Давам си сметка, че досега трябваше да намеря по-добър начин. Добре че полицията го прие като обикновен пътен инцидент. Тя трябваше да загине, но колата намали и... Действах импулсивно, за да не изпусна възможността... — Едва при последните думи осъзна, че бе започнал да се оправдава.

— Работата трябваше да е свършена отдавна.

— Знам. Провалих се, но няма да се повтори.

— Това е в твой интерес. Няма да чакам повече. Приключвай!

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Докато Корди гледаше записа, Ейдън стоеше зад нея. Алек бе отскочил за бира до бара, преди да се настани срещу тях.

— Оказва се, че наистина съм отскочила... — смръщи лице тя.

— Виждаш ли какво правиш тук? — Ейдън посочи кадър секунда преди удара. — Изглежда сякаш се опитваш да прескочиш като с овчарски скок капака на колата...

— Сериозно ли мислиш, че може да започне разследване само на базата на този запис?

Той повдигна рамене.

— Може би...

— Погледни, все едно че се опитвам да спра колата с лявата си ръка.

— Мигачът е бил включен — намеси се Алек. — Слава богу, че шофьорът е намалил, иначе сега щеше да си в много по-лошо състояние.

Корди знаеше, че искаха да я успокоят, но опитите им да ѝ вдъхнат оптимизъм засега не успяваха. Върна записа и го изгледа отново. Видя се да пристъпва към ръба на бордюра и тълпата, събираща се около нея. Всички гледаха напред, после едновременно, като по команда, обърнаха глави. Очевидно в този момент бяха чули експлозията от камиона. Веднага след това, за части от секундата, тя вече летеше към приближаващата кола. При третото превъртане се съсредоточи върху хората зад нея. Бяха застанали толкова плътно един до друг, че ѝ беше невъзможно да различи лицата им. Следващия път насочи вниманието си към идващите зад ъгъла пешеходци. Само един ѝ се стори подозрителен. Носеше бейзболна шапка, нахлупена ниско над очите, и не поглеждаше нагоре, очевидно да не бъде уловен от камерите. И някак прекалено бързо се смеси с множеството. Остави записът да върви. След произшествието кадрите бяха запечатали как някои се втурнаха да ѝ помагат, други стояха като вкаменени, а трети се чудеха какво се е случило. Суматохата продължи няколко минути,

после зяпачите постепенно започнаха да се разотиват. Вгледа се по-отблизо и забеляза бейзболната шапка да изчезва заедно с тях.

Алек и Ейдън пускаха видеото поне още двайсетина пъти. Разглеждаха отделни лица, като се съсредоточиха предимно върху подозрителния мъж, но в крайна сметка стигнаха до извода, че не попаднаха на улика, която можеше да разобличи евентуалния нападател.

— Достатъчно — обади се Корди. — Не мога да гледам повече. И не разпознавам никого.

— Защо не разкажеш на Алек как си усещала, че те следят? — предложи ядосано Ейдън.

— Какво искаш да кажеш? — учуди се мъжът.

— През цялата седмица имах странното чувство, че някой ме следи — обясни тя.

В продължение на няколко секунди Алек не каза нищо. Отпи голяма глътка от бирата си и повтори замислено:

— Значи, цяла седмица...

Тя кимна. От погледа му се досети, че всеки момент щеше да избухне.

— Искам да ми кажеш какво те накара да си помислиш, че някой те следи? И вероятно след това ще можеш да ми обясниш защо не си ми споменала нищо за това.

— Беше просто усещане — опита да се оправдае тя. — Нямах никакви доказателства, а и всеки път, когато се обръщах назад или поглеждах в огледалото, не виждах никого.

Ейдън едва се сдържаше, за да не побеснее.

— За бога, Корделия! — извика той. — Ако е професионалист, каквото очевидно е, основната му цел е да остане незабелязан.

— Не е нужно да ми крещите. И без това щях да ви кажа.

— Ами започни още сега — обади се Алек. — Кога за първи път изпита подозрение, че някой те наблюдава?

Тя им разказа за изминалата седмица, описа какво ѝ се случи в художествената галерия, на паркинга и на гробището.

— Добре — тежко въздъхна той, когато тя приключи. — Имаш ли да добавиш още нещо?

Корди не можеше да прецени дали ѝ беше ядосан, или не. Обърна се към Ейдън и попита:

— Колко е часът в Сидни в момента?

Не му се наложи да се замисли, за да ѝ отговори:

— Тук е девет, така че там е дванайсет по обяд. Защо?

— Искам да се обадя на Лиъм.

— Вече говорих с него — заяви Алек. — Ще провери някои неща и ще ми звънна.

— Какви неща? — понечи да попита тя, ала той я изпревари:

— Скоро ще разбереш. Трябва да се въоръжиш с търпение, Корди.

Беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Щеше ѝ се да помогне, но не знаеше как. Всичко беше прекалено объркано, а и умората започваше да си взема своето. Поне не ѝ се налагаше да се притеснява за тъмните кръгове под очите си. Синините ги прикриваха.

— Мразя да се чувствам безпомощна — призна тя.

Ейдън я погледна съчувствено.

— Знам, но сега трябва да ни оставиш да разнищим този случай. Преживя сериозни изпитания...

Болките, които я измъчваха в момента, доказваха, че беше прав.

— С Регън искаме да те помолим за една услуга — рече с по-мек тон Алек. Държанието му се бе променило. Вече не беше сериозният агент от ФБР, а добрият стар приятел. — Адвокатите все още не са подготвили за подпис документите по прехвърлянето на къщата...

— Искаш ли да им се обадя? — с готовност попита тя.

Той поклати глава.

— Не, обещаха да го направят скоро. Но се надявахме, че няма да имаш нищо против да пренесем някои неща още сега.

— Разбира се, че нямам. Но Регън не искаше ли да пребоядиса всички стаи, преди да се нанесете?

— Всъщност само две. А бояджиите ще пристигнат утре... Ако нещо отново не се обърка.

— Да, правете всичко каквото искате — усмихна се Корди.

Малко след това Алек си тръгна. Ейдън го изпрати до вратата и две-три минути двамата разговаряха тихо. На няколко пъти я погледнаха, от което се досети, че ставаше въпрос за нея. Беше наясно, че никога няма да разбере за какво си говореха, макар да подозираше, че беше свързано с оставането ѝ в хотела.

Преди да си тръгне, Алек ѝ беше изпратил записа на електронната поща. Включи лаптопа си и го изгледа отново.

— Това видео ще остане доста дълго в съзнанието ми — оплака се тя, когато Ейдън се върна при нея.

— Тогава престани да го гледаш... И опитай да мислиш за нещо друго.

— Каква брилянтна идея. Никога не бих се сетила.

— Радвам се, че ти помогнах — отговори той, без да се засегне от сарказма ѝ.

И седна пред масата с лаптопа, за да прегледа някакви документи. Няколко минути изминаха в мълчание. Беше изцяло потопен в работата, когато Корди отиде в спалнята, отпусна се на леглото и започна да умува как да ускори разследването. След малко отново влезе във всекидневната.

— Ейдън, чудех се... — подхвана тя с подкупващ глас.

— Какво? — попита подозрително той с обичайния си безцеремонен тон.

— Кога пак ще летиш до Сидни?

Той спря да пише и вдигна глава.

— Защо?

— Искам да дойда с теб.

Отправи ѝ поглед, в който можеше да разчете: „Да не си полудяла!“.

— Изключено.

— Не ти ли е интересно да разбереш защо?

— Не.

— Въпреки това ще ти кажа.

Ейдън се облегна на стола.

— И аз така предположих.

— Ще почукам на вратата на Симон Рейбърн и ще я принудя да признае, че е изпратила някого да я отърве от мен. След това, струва ми се, бих могла да направя онова, което предложи Джейдън.

Трудно му беше да потисне усмивката си.

— И какво беше то?

— Ще я прегазя. Може дори да подмамня навън цялото ѝ семейство.

— Корделия — тежко въздъхна той, — идеята ти е чудесна, но ти просто няма да заминеш за Сидни.

Тя престана да спори. Беше ѝ приятно поне за минута да даде воля на въображението си и да се освободи от гнева си към биологичната си майка. Ала в крайна сметка стигна до извода, че наистина трябва да бъде търпелива. Лиъм провеждаше разследване и може би съвсем скоро щеше да събере нужните доказателства за ареста на Симон. Вероятно щяха да заловят и човека или хората, които бе изпратила в Чикаго. Корди нямаше никакво съмнение, че зад случилото се можеше да стои някой друг.

— След малко излизам за важна среща — съобщи Ейдън.

Затвори лаптопа и го отнесе в стаята си. Когато се върна, вече обличаше спортното си сако.

Не ѝ каза нито къде отиваше, нито кога щеше да се върне, а и тя не попита. Ако той преценеше, че тя трябва да знае, щеше да ѝ обясни. Както впрочем беше възпитано. Ала Ейдън очевидно не можеше да се промени... Тя се поколеба дали да не му обърне внимание, че вече минаваше десет, но се отказа. Учителите си лягаха в този час през учебната година, или поне тя го беше правила, докато преподаваше. Ала милионерите можеха да се забавляват до сутринта, ако искаха. Не им се налагаше на следващата сутрин да се оправят с буйни момчета с бушуващи хормони.

Пусна мобилния телефон в джоба си и каза:

— На площадката отвън има охранител.

— Знам, видях го.

— Тук ще си в безопасност. Той няма да пусне никого — нито да влезе, нито да излезе.

„Нито да излезе?“ С други думи, нямаше начин тя да избяга.

И Корди реши да се позабавлява с него:

— Не искам да ходя никъде. Тук много ми харесва. Може и никога да не си тръгна. Прекарай си приятно тази вечер. — Без да каже нищо повече, се прибра в спалнята и затвори тихо вратата.

Не беше излъгала. Беше изтощена и искаше само да се наспи. Беше истински лукс да я поглежат и да ѝ угаждат, а в момента имаше нужда точно от това. Да забрави, че беше самостоятелна и независима. Трябваше ѝ помощ, за да възвърне силите си. Да остане в хотела още

малко не беше чак толкова лоша идея... Поне щеше да се възстанови, преди да се прибере у дома.

Гледа телевизия два часа и се поуспокои. Заспа около полунощ, но малко по-късно се събуди с писък. Приседна в леглото и трескаво се огледа наоколо, опитвайки се да открие заплахата. Разнесе се трясък, последван от ругатня и Ейдън застана до леглото ѝ, потривайки краката си.

— Какво, по дяволите, правиш? Добре ли си? — попита задъхано.

Корди отметна косата от лицето си и присви очи към него:

— Събудих ли те?

— Чух смразяващ писък.

— Аз също — обясни тя. — Извиках и точно от това се събудих.

Не знам защо. — Звучеше съвсем объркана.

— Присъни ти се кошмар, така ли?

— Вероятно. Не си спомням.

Само по боксерки, той стоеше и я гледаше. И въпреки изтощението и уплахата си, тя нямаше как да не забележи колко seksi изглеждаше тялото му, докато нейното беше покрито със синини...

— Искаш ли да остана при теб? — попита Ейдън.

— Не, добре съм...

Той отметна завивките, настани се до нея в леглото и я взе в прегръдката си.

— Вече ми нареждаш и как да спя ли?

— Лека нощ, Корделия...

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ейдън напусна апартамента около седем часа, за да работи навън, и се върна чак след девет. Надникна в стаята ѝ, за да се увери, че всичко беше наред. Тя все още спеше дълбоко. Преоблече се и отново излезе, за да си купи кафе и да обсъди със Спенсър какво щяха да правят с брат им Уолкър.

Когато Корди се събуди, в спалнята беше все още тъмно, но сребристи лъчи светлина се прокрадваха през процепа между завесите. Изтърколи се от леглото, разтвори широко пердетата и се загледа в прекрасния слънчев ден. Опита да се убеди, че се чувстваше по-добре. Болките не бяха вече толкова силни, а щом се раздвижи, сковаността в краката ѝ изчезна. Натъртеното ѝ бедро продължаваше да пари като от огън, но вече не така непоносимо. Беше в състояние сама да се грижи за себе си. И за да го докаже, щеше да се облече, преди да се появи сестрата. Сигурна беше, че ще успее да сложи найлоновия ръкав върху гипса, за да не се намокри. „Нов ден, ново начало“ — каза си мислено.

Доброто ѝ настроение трая само докато видя отражението си в огледалото. Приличаше на Кракен^[1]. Отоците бяха спаднали, но синините се открояваха по-ясно върху кожата, а прическата ѝ... Боже, изглеждаше така, сякаш беше ресана пред реактивен двигател. Изразът „косата ѝ настръхна“ не я описваше достатъчно точно. В крайна сметка може би наистина имаше нужда от малко помощ.

Пати, около четиридесетгодишната медицинска сестра, която пристигна по-късно, беше доста бърлива. Позакръглена, с добри очи и майчинско отношение, тя нямаше нищо общо със сластната красавица, която ѝ бяха изпратили предишния ден. След като се представи, ѝ каза, че за нея е истинска радост да си почине малко от грижите за Уолкър.

— Проблеми ли ви създава? — попита Корди. Не можа да скрие изненадата си. Момчето минаваше за палавника в семейството, но все пак...

Тъй като Пати беше деликатен и възпитан човек, думите ѝ накараха младата жена да избухне в смях:

— Той е като трън в задника. — Свали връзката, придържаща гипсираната ѝ ръка. — Никога не казва „моля“ или „благодаря“, а крещи всеки път, когато се опитаме да му помогнем. Местенето от леглото е истинско изпитание.

— Днес смятах да отскоча да го видя — каза Корди. — Може би трябва да изчакам, докато се почувства по-добре.

— Няма какво да отлагате. Той ще се поразведри, щом види приятел. Със сигурност не е много щастлив от срещите си с физиотерапевта.

Надяваше се Пати да преувеличава. Не можеше да си представи Уолкър да се държи грубо към някого. Ейдън го правеше постоянно. Спенсър — може би понякога... Но Уолкър?

Облече се и тръгна по коридора към апартамента му. Охранителят я изгледа така, сякаш се опасяваше да не избяга, но я остави да мине покрай него и подобно на сянка, пое на крачка след нея.

— Ще бъда тук, отвън — напомни ѝ той.

— А аз ще бъда тук, вътре — отвърна му с усмивка, отвори вратата и се промъкна в стаята.

Нужни ѝ бяха няколко секунди, за да привикне с тъмнината. Всички завеси бяха спуснати и единственият източник на светлина беше малка лампа на отсрещната стена. Направи няколко крачки и го видя. Горкият Уолкър. Изглеждаш толкова блед... И гневен. Седеше в болнична количка в средата на стаята, до масичката за кафе. Кракът му беше опънат напред. Гипсът покриваше коляното, затова Корди не беше сигурна дали можеше да го свива, или не.

Успя да ѝ се усмихне и каза:

— Чух, че те блъснала кола...

— Аз пък чух, че си блъснал кола.

Понечи до го целуне по бузата, но щом се надвеси над него, усети неприятна, задушшаваща миризма. И спря.

— Смърдиш отвратително — изтърси тя.

— Не ни позволява да го изкъпем — оплака се Пати и мина покрай нея с купчина хавлиени кърпи.

Лицето му се превърна в маска на безразличие. Проследи с поглед жената, докато изчезна в спалнята, и едва тогава каза:

— Искам всички да ме оставят на мира.

— Какво се случва с теб? — настойчиво попита Корди.

Той се престори, че не я чува, затова тя повтори въпроса, повишавайки глас. Беше толкова погълната от Уолкър, че не забеляза влизащите в същия момент Ейдън и Спенсър.

— След като се изкъпеш и се преоблечеш в чисти дрехи, ние всички ще те оставим на мира, поне за известно време.

— Трябва ли да се прибера в спалнята и да се заключа там, за да се порадвам на малко спокойствие? — изръмжа той. — Впрочем смятам да направя точно това. — Подкара инвалидната количка назад от масичката за кафе, за да може да я заобиколи.

Ейдън се приготви да скастри брат си, задето се държеше като дете, но в този момент Корди се разсмя. Странната ѝ реакция го разколеба. Какво ѝ се бе сторило толкова смешно?

— Мислиш, че не мога да те измъкна от заключена стая? Ще ми отнеме най-много пет минути — каза тя.

Уолкър изсумтя и престана да върти копелетата на количката.

— Какво ще направиш? Ще накараш някого да разбие вратата с ритници?

— Нищо чак толкова варварско — сладко се усмихна тя. — Знам много начини да те накарам да излезеш сам. Бих могла например да използвам сълзотворен газ. Става бързо и лесно. Очите ти ще парят поне седмица, но ти гарантирам, че за броени минути ще си отвън. Или пък...

— Ти не си с ума си — прекъсна я той. — Откъде ще купиш шибания газ?

Тя го изгледа победоносно:

— А какво според теб правех в гимназия „Сейнт Матю“?

— Беше учителка.

— И какво преподавах?

Преди той да се опита да отгатне, Корди продължи:

— Химия, Уолкър. Преподавах химия. Не ми е нужно да купувам сълзотворен газ. Ще си го направя сама, като всичко необходимо ще бъде доставено направо в стаята ми. Малко оцет, малко сода за хляб, няколко лютивни подправки... Да продължавам ли? Или искаш да чуеш по какъв друг начин мога да те измъкна от заключена стая?

Блъфираше, естествено. Да, наистина знаеше как се прави сълзотворен газ, но никога не би го използвала, а и нямаше идея какво

щеше да му отговори, ако я беше попитал как ще го вкара в спалнята му.

— Ти си истински вампир — измърмори той.

— Да, такава съм — с готовност се съгласи Корди. — И така, ще идеш ли да се изкъпеш, или да се обадя на румсървис и да започна да забърквам изненадата, от която ще станеш доста по-сговорчив?

Уолкър вдигна ръце и неохотно отстъпи.

— Добре, печелиш.

Преди да бе размислил, Пати бързо избута количката към банята.

— Не си тръгвай, Корди — провикна се той. — Няма да отнеме много време.

Според нея едва ли щеше да му стигне и целият следобед, за да се отърве от вонята.

Ейдън пристъпи зад нея и я прегърна през раменете.

— Сълзотворен газ, а?

— Наистина ли знаеш как се прави? — обади се Спенсър. Изглеждаше впечатлен.

— Разбира се — отвърна тя и се обърна с лице към тях.

Беше минало доста време, откакто за последен път видя братята Медисън, събрани на едно място, и нямаше как да не забележи приликата помежду им. Но бяха и доста различни, естествено. Спенсър и Ейдън бяха високи, а мускулестите им, стегнати фигури свидетелстваха за продължителни тренировки. Спенсър беше поширок в раменете, но Ейдън имаше по-добре оформено тяло. Уолкър, от друга страна, не притежаваше никакви качества, говорещи за подобна физическа подготовка. Изглежда, начинът на живот му се отразяваше, защото ѝ се стори по-слаб, отколкото си го спомняше, а кожата му имаше жълтеникав оттенък. Явно нестихващите му лудории започваха да вземат своето...

Въпреки различната им физика, всички бяха красиви и можеха да работят като модели. Ейдън щеше да изглежда съвсем на място в „Джентълмен Куотърли“^[2]. Спенсър беше по-подходящ за „Спорт Илюстрейтид“^[3], а Уолкър... С него нещата стояха по-различно. Ако някога можеше да е кандидат за корицата на „Ескуайър“^[4] сега изглеждаше по-скоро като лице от медицинско издание.

Спенсър я потупа по рамото.

— Днес изглеждаш много по-добре. Синините са почти изчезнали. Съмнявам се, че някой изобщо би ги забелязал. Нали, Ейдън?

— Корделия винаги изглежда добре.

Точно щеше да им благодари за любезните лъжи, когато на вратата се почука и в стаята влезе едър, облечен в бяло мъж.

— Уолкър се предаде, Едуард. Капитулира пред Корделия — съобщи му Ейдън.

— Едуард е квалифициран личен асистент — обясни Спенсър. — Щеше да ни помогне да замъкнем Уолкър под душа.

Ейдън ѝ го представи. Когато улови ръката ѝ, мъжът присви очи и попита, оглеждайки лицето ѝ:

— В колата с Уолкър ли сте била?

Корди се обърна към Спенсър и го стрелна с обвинителен поглед:

— Едва забележими синини, а? — каза през смях тя.

— Блъсна я кола — обади се Ейдън.

Тя не възрази, когато Едуард внимателно освободи ръката ѝ от придържащата връзка. Огледа пръстите ѝ и отбеляза:

— Няма сериозен оток. Това е добре. Кога ще ходите на преглед?

Нямаше никаква представа. Дори не знаеше името на лекаря, който бе сложил гипса.

Вместо нея отговори Ейдън:

— Има час при специалист вдругиден.

— Така ли? Откъде знаеш? — попита тя.

— Запазих го лично.

— Кога?

— Още докато беше в болницата.

— Имаше ли изобщо намерение да ме уведомиш? — Беше изумена и объркана.

Той продължаваше да планира живота ѝ, без тя да знае...

— Да, вдругиден.

— Дотогава още няма да са свалили гипса — отбеляза тя.

— Знам. Става въпрос за рутинен преглед, колкото да се уверят, че заздравява правилно. Аз ще те закарам.

— Ейдън, най-вероятно след два дни няма да съм тук...

— Напротив, ще бъдеш.

Корди се отказа да спори с него точно в този момент. Щеше да изчака, докато останеха сами. Тогава щеше да му каже всичко и да го застави да я изслуша.

— Ще отида да помогна на Уолкър — рече Едуард, но преди да тръгне, се обърна към нея: — За мен беше удоволствие да се запозная с вас. Ако имате някакъв проблем, обадете се.

Пред нея наистина имаше огромен проблем, но се съмняваше, че точно Едуард можеше да ѝ помогне да се справи с Ейдън.

— Моля да ме извините, но трябва да проведа няколко телефонни разговора. — Тя прекоси стаята и спря до вратата. — Спенсър, няма да е лошо да се обадиш да изпратят някого да поразчисти. Тук е истински хаос. — Видя изражението на Ейдън и вдигна примирително ръка: — Да, забелязах сходството.

Смехът му я съпроводи чак до коридора. И все пак не беше съвсем същото. Схващането му за ред се различаваше коренно от това на нормалните хора. Един небрежно захвърлен на масата шал за него вече означаваше бъркотия. Е, вярно, може би тя разхвърляше из всекидневната повече неща от един шал, но това все още не беше достатъчно, за да се определи като безпорядък.

Охранителят я изпрати до вратата.

— Мистър Медисън се притесни много, когато не ви намери в стаята. Успокой се едва след като му обясних, че сте отишли да посетите брат му.

Ейдън се е притеснил? Да не би да си е помислил, че е напуснала хотела? Дори да бе опитала, как би могла да го стори? Нямаше начин да направи и крачка, без да я следват по петите. Даже да се осмелеше да се вмъкне тайно в асансьора, пак щяха да я завлекат обратно в апартамента. Докато Ейдън командваше парада, тя нямаше никакъв шанс да се измъкне оттук.

Влезе в спалнята, взе телефона, мина покрай широкия килер, който се използваше за гардероб, и застина на място. Предишната вечер беше празен. Сега беше претъпкан с дрехи. Напипа с пръсти ключа за осветлението, натисна го и онемя... Това бяха нейните собствени дрехи, при това не само част от тях. Всички рафтове бяха запълнени. На един от тях бяха подредени три чифта грижливо сгънати дънки. На съседния бяха тениските.

И това ли беше работа на Ейдън? И ако беше така, защо го е направил? Сега, за да пренесе всичко обратно или да го опакова за преместването в Бостън, щеше да бъде истинско мъчение. Чу вратата на апартамента да се отваря. Разговаряйки по телефона, Регън влезе във всекидневната. Остави апарата и чантата си върху масата, огледа се и забеляза приятелката си.

— Алек докара кашона с обувките ти. Ще го донесе всеки момент. Срећна се с някакъв приятел във фойето — съобщи тя.

Вече съвсем объркана, Корди попита:

— Това пък защо?

— Тъй като ще останеш тук известно време, си помислих, че може би ще имаш нужда от дрехи и обувки. — Отпусна се на дивана и потупа съседната възглавница: — Имаш нужда от почивка.

— Напоследък не правя нищо друго, освен да отдъхвам — тросна се Корди. — И защо реши, че ще стоя тук? Вече съм готова да се прибера вкъщи.

— Как така защо? — Регън отново потупа мястото до себе си. — Моля те, седни.

Корди се предаде и се отпусна до нея.

— Регън, какво става?

— Алек смята, че трябва да останеш в хотела още малко. Тук си в безопасност, а според него ще отнеме известно време, преди да се установи кой те е блъснал пред колата.

— Това може да не се разбере никога, въпреки подозренията ми... Няма как да се крия тук вечно — възрази тя. — Това е домът на Ейдън, не моят. Натрапвах му се прекалено дълго.

— Точно той настоя да останеш при него, при това е достатъчно широко. Спалните са доста отдалечени една от друга — отбеляза Регън. — Едва ли ще му пречиш, защото рядко се задържа тук... А и така никой няма да може да се добере до теб. Съмнявам се, че на света съществува по-сигурно място.

— Знам, но...

— Освен това тук разполагаш с необходимата помощ. Да се облечеш например...

— Виж, и сама мога да се обличам.

— Можеш ли да се пъкнеш в тесните си дънки с една ръка? А да закопчаеш сутиена си? Сигурно като раздвижиш пръстите си, ще ти

бъде по-лесно, но засега си безпомощна. Е, сестрите, които обслужват Уолкър, ще ти помагат.

— Ако се прибера, бих могла да наема някого.

— А как ще се опазиш?

— Ще заключвам вратите.

— Глупости. Знаеш, че трябва да останеш тук.

Корди не отричаше, че е приятно да живее в подобен лукс, само че въпреки това се чувстваше като в капан. Но трябваше да признае, че упорството ѝ нямаше нищо общо с желанието за независимост, а по-скоро със страха ѝ да остава насаме с Ейдън. Как щеше да продължи напред и да го забрави, щом продължава да живее под един покрив с него, да го вижда всеки ден, да копнее за допира му? Искаше ѝ се да излее душата си пред Регън и да ѝ разкаже за случилото се между тях в Сидни, но не можеше... Няколко ноци на лудост в обятията му все още не означаваха връзка, а и ако приятелката ѝ узнаеше, щеше да се притесни. А тогава само един господ знае какви ще ги наговори на брат си. Нямаше никакво значение, че беше станало по взаимното съгласие на двама зрели хора. Още повече че бе положила много усилия, за да накара Регън и Софи да повярват, че увлечението ѝ по него бе останало в миналото. „Преместването в Бостън — помисли си за стотен път Корди — явно няма да се случи достатъчно скоро.“

— Не съм свикнала да ме гледат, но трябва да призная, че е много приятно. Обслужването по стаите е безупречно, а да ми сменят чаршафите всеки ден е прекрасно. Не ми се налага да си помръдна пръста.

— Значи ще останеш?

— Добре де, но не за дълго.

— Тогава обещавай, че няма да се оплакваш повече...

Корди се разсмя.

— Не, няма. Но стига толкова сме говорили за мен. Нещо интересно около теб?

— Една малка новина — отвърна Регън. — Занесох чек на онази ужасна жена, от която бяхме наели отвратителната кутийка, наречена жилище, а тя ни заяви, че трябвало да подпишем едногодишен договор за наем. Досега плащахме месец за месец, докато си търсехме дом...

— А ти какво направи?

— Прибрах си чека и ѝ заявих, че ще се изнесем още другата седмица.

Корди вече се досещаше какво щеше да последва.

Регън прехапа устни, погледна я умолително и продължи:

— Може ли да се нанесем веднага в къщата ти?

— Разбира се, че може... Нали я купувате. Просто преместете нещата ми в стаята за гости, докато дойдат хамалите да ги изнесат.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно.

Не се чувстваше изхвърлена. Наистина нещата се развиваха по-бързо от очакванията ѝ, но беше щастлива, че новите собственици бяха най-добрите ѝ приятели. Надяваше се, че ако нещата са наред, скоро ще бъде в Бостън. Поговориха още малко за къщата и предимствата на престижния квартал, после разговорът се насочи отново към жената, която ѝ създаде толкова проблеми.

Регън поклати глава с отвращение:

— Трябва някак да се справим с оная вещица Симон.

— И как?

— Тя те е заплашвала, нали? Смятам, че тя стои зад всичко, което те сполетя. А то не може да се определи по друг начин, освен като опит за убийство.

— И аз стигнах до същото заключение — съгласи се Корди.

— Може да е изпаднала в паника, че тайната ѝ ще излезе наяве, затова трябва да я изпревариш в собствената ѝ игра...

— Какво имаш предвид?

— Разгласи го. Нека всички в Сидни да разберат какво е причинила на баща ти и как ви е изоставила. Наеми билборд, ако се налага.

Корди се разсмя.

— Билборд ли?

— Всичко, което може да свърши работа — настоя Регън.

— Щом веднъж издадеш тайната ѝ, няма да има за какво да те преследва. Да се надяваме, че тогава най-после ще те остави на мира.

— Или пък ще побеснее толкова, че ще наеме десетина души да ме убият.

— И това не е изключено — притеснено въздъхна Регън.

— Не съм съгласна да ѝ се размине. Нито на онзи тип, който ме блъсна пред колата... — Преди приятелката ѝ да отговори, Корди продължи: — Ако хвърля цялата вина върху Симон, какво става с него? Няма да допусна и той да се измъкне безнаказано. Трябва да иде в затвора с нея. Искам да ги улича и двамата.

— И как смяташ да го направиш?

— Нямам никаква идея. Смятах да поговоря за това с Алек и Джак. Те ще измислят нещо.

Регън се усмихна доволно.

— Хубаво е, че имаш голямо доверие в мъжа ми и колегата му.

— Разбира се. Но знам какво ще ми отговори Алек.

— Та какво ще ти отговоря? — попита той, като влезе в апартамента, понесъл огромен кашон.

Жена му нареди да остави кутията при дрехите в килера.

— Ще ги подреда по-късно — рече Корди, после обясни: — Знам, че ще ми кажеш, че правя прибързани заключения, без да разполагам с достатъчно информация, и би трябвало да огледам пълната картина.

— Абсолютно си права. Точно това щях да ти кажа. — Приблужи се до нея и я целуна по челото. — Как се чувстваш, миличка?

— Много добре — усмихна се тя.

— С Регън обожаваме новата си къща.

— Тя все още не е наша — напомни жена му.

— Но скоро ще стане — обеща той. — Чух се с Лиъм, Корди.

— Е, съобщи ли ти някакви новини?

— Проверил е за двамата бодигардове, придружавали Симон. Изчезнали са. Не е успял да ги открие никъде в Сидни. Не са използвали собствените си паспорти и най-вероятно се крият под чужда самоличност там. Или пък са отлетели за Щатите през последната седмица...

— Допускаш ли, че може да са ме последвали в Чикаго?

— Много вероятно е да са направили точно това.

— Трябва да заложите капан — предложи Регън. — Очакването е страшно изнервящо.

— Лиъм скоро ще събере допълнителна информация — обеща той. — Имай търпение.

— Аз съм достатъчно търпелива — възрази Корди.

Алек се засмя.

— Говорех на жена ми.

Тя ги остави да спорят и отиде до спалнята, за да вземе няколко списания, които смяташе да предложи на Уолкър. Когато се върна във всекидневната, приятелите ѝ бяха потънали в обятията си и се целуваха страстно. Годината семеен живот определено не бе охладила ентузиазма им, защото дори не забелязаха, че напускаше апартамента. До асансьора стоеше друг охранител, но със същото подозрително изражение. Кимна му и продължи към стаята на Уолкър. Мъжът се втурна напред, за да ѝ отвори вратата.

Уолкър беше сам, седнал на дивана и подпрял гипсирания крак върху кръгла табуретка. Беше облечен в чист сив анцуг и бяла тениска. Гледаше нещо на лаптопа си.

— Прекъсвам ли те? — попита тя.

Той погледна към нея и се усмихна.

— Ела да седнеш до мен. Може пък чарът ти да ми донесе късмет, преди Ейдън и Спенсър да са се върнали за втория рунд.

Корди със задоволство забеляза първите признаци на завръщането на предишния Уолкър, когото толкова харесваше. Той отместа купчина документи, за да ѝ направи място.

— Как е ръката ти? — попита, кимайки към връзката, придържаща лакътя ѝ под прав ъгъл към гърдите.

— Вече е добре.

— Я кажи истината, Кейн.

Тя се усмихна. Уолкър винаги се обръщаше към нея и Софи с фамилиите им.

— Още ме боли... Не мога да я изпъна и се чувствам толкова безпомощна. А твоят крак?

— Обажда се от време на време — призна той. — Но не искам да вземам повече болкоуспокояващи. Не ми харесва начинът, по който се чувствам от тях.

— На мен също.

— Бирата помага повече — каза ѝ той с широка усмивка. — Искаш ли една?

Тя се засмя на предложението му.

— Не, благодаря.

Уолкър се обърна към лаптопа си.

— Гледам пресконференцията на конгресмен Митчъл Рей Чембърс. Един от журналистите ми я изпрати на електронната поща. Такъв жалък самохвалко. Ще погледнеш ли?

— Покажи ми го.

— Купих един парцел от него и братовчед му. Доста изгодна сделка, между другото — похвали се той. — Но Ейдън не спира да се кара с мен заради тази история.

Корди обикновено не изпитваше неприязън към никого от пръв поглед, ала конгресменът се оказа изключение. Още щом се усмихна на камерата и започна да говори, тя се изпълни с отвращение. Мъжът повтаряше до премала как бе договорил сделката на века с Медисън, след като бе работил върху нея повече от година. Подчерта, че кметицата Грийн се опитала да провали продажбата на Рок Пойнт и да хвърли вината върху него. Държал избирателите му да са наясно, че не го беше позволил, и сега с вълнение им съобщавал, че най-сетне ще се реализира планът за хотел „Хамилтън“ и курорта. И то благодарение само и единствено на него...

Веднага след края на пресконференцията Корди попита:

— Има ли нещо вярно в онова, което каза?

— Отчасти — отвърна той. — Конгресменът ме потърси лично и заедно договорихме сумата за покупката. Стори ми се прекалено изгодна, за да я изпуснем. При това ставаше въпрос едва за половината от цената, която са му предложили Ейдън и Спенсър. — Замълча за момент и повтори: — Едва половината...

— И каква е причината според теб? Защо е приел толкова неизгодни условия?

— Заради предстоящите избори. Бори се за нов мандат, а кметицата Грийн води убедително в предварителните социологически проучвания. Рейтингът ѝ хвърчи до небето, докато неговият е на дъното... Готов е на всичко, за да го преизберат.

— Ти каза, че братовчед му е съсобственик на земята. И той ли се съгласи с цената?

— Да. Сигурно Чембърс ще му отстъпи своята част, за да компенсира разликата. Не знам.

— А какво мисли за това Спенсър?

— Харесва му непосредствената близост на Рок Пойнт до града, затова ми се струва, че иска хотела. Според него районът се

обезлюдява, защото няма работа, и един курорт ще промени коренно местната икономика. Ала иначе поддържа Ейдън, който пък не иска да си има работа с Чембърс. А би трябвало да е доволен.

Уолкър се самонавиваше, явно готвейки се за предстоящия сблъсък. Корди не искаше да застава помежду им, но не можа да се въздържа и посочи очевидното:

— Мога да разбера защо братята ти са толкова предпазливи.

— Ти на тяхна страна ли си?

— Това е въпрос, който може да ми зададе някой от учениците ми. Не, не вземам ничия страна. Просто отбелязвам, че никога досега не си проявявал какъвто и да било интерес към хотелиерския бизнес. Права ли съм?

— Аз съм равноправен партньор.

— Който винаги гласува „въздържал се“. — Сръга го шеговито с лакът. — Хайде, признай си. Доскоро пет пари не даваше за семейната компания.

— Вярно е — съгласи се той и въздъхна примирено. Облегна се на възглавницата, затвори лаптопа и го остави настрана. — Реших, че искам да вляза в бизнеса, но те няма да ме допуснат.

— Не си прав — възрази тя. — Знам, че биха се възползвали от помощта ти. — Стори й се, че той понечи да й възрази, затова побърза да добави: — А и всички знаят, че си роден да водиш преговори.

— Сериозно ли го казваш?

— О, я стига, Уолкър, ти си чаровникът в семейството. Само че трябва да решиш дали го искаш за постоянно, или само докато се възстановиш достатъчно, за да се впуснеш в поредните си лудории...

— Приключих с тях окончателно. Време ми е да се пенсионирам.

Говореше така, сякаш заставаше зад всяка изречена дума. Беше участвал в нерегламентирани състезания с коли толкова дълго, че не й се вярваше някога да спре, но се надяваше да е искрен. Дълбоко в себе си Уолкър беше добър човек. Просто му трябваше време да спре с щуротиите си, а после да даде възможност и на другите да го забележат.

Корди прекара останалата част от деня в разговори със строителните работници в Бостън и когато сестрата дойде да й помогне да си вземе душ и да облече синята копринена нощница, беше готова да се сгуши в леглото пред телевизора и да се унесе.

Ейдън се върна към единайсет. Заклучи вратата и се прибра в стаята си, без да ѝ каже дума.

„Може би му е писнало да ме вижда постоянно наоколо“ — помисли си тя. Дали не бе започнал да гледа на нея като на бремена? Хрумна ѝ да му зададе въпроса направо, но реши, че няма да ѝ каже истината. Той беше джентълмен, макар доста прям и понякога груб. Колкото и да му се искаше, нямаше да я изгони.

Какво ѝ ставаше тази вечер? Беше неспокойна, без настроение, и я спхождаха нелепи мисли. Знаеше какво не беше наред, но ѝ отне цели пет минути да го признае. Желаше го... Неприятно ѝ беше да се намира толкова близо до него и да бъде постоянно пренебрегвана. Мразеше да се чувства уязвима и през цялото време да ѝ се налага да се защитава. Проблемът беше, че не знаеше как.

По телевизията даваха някакъв детективен филм. Не му обръщаше достатъчно внимание, за да се заинтригува от сюжета, и точно търсеше дистанционното, за да изключи телевизора, когато Ейдън влезе в стаята. Косата му беше мокра. Гърдите му бяха голи, беше обул само долнището на стар анцуг. Изглеждаше толкова неустоим, че ѝ идваше да скочи в прегръдката му. Отметна притеснено къдриците от лицето си, ала осъзна какво прави и спря неуверено. Ако няколко синини бяха в състояние да го отблъснат, проблемът беше негов, а не неин.

Изражението му не издаваше нищо. Тя нямаше и най-малка представа какво мислеше. Нищо чудно, че никога не губеше на покер.

— Искаш ли нещо? — шепнешком попита тя.

— Да, искам. — Заобиколи дивана и седна до нея. После я повдигна внимателно и я сложи в скута си, като разтвори краката ѝ така, че да се обвият около него.

Смръщила лице, тя се подпря на колене и попита:

— Какво правиш?

Той бавно повдигна нощницата до кръста ѝ. Ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ и на устните му трепна едва доловима усмивка, щом установи, че тя не носеше бельо. Надникна в очите ѝ и каза тихо:

— Ще те накарам да се почувстваш добре. — Притисна я към себе си и обсипа шията ѝ с целувки, предизвиквайки тръпки по цялото ѝ тяло. — Не е нужно да правиш нищо, Корделия.

— Ейдън...

Устните му покриха нейните и всичко, което искаше да му каже, мигом се изпари от съзнанието ѝ. Достатъчна беше само една целувка, за да я накара да закопнее по него. Без да се отдръпне, той продължи да подклажда огъня в нея. Когато най-последно се съединиха, беше нежен и настойчив. Оргазмът я заля, тя извика и го притисна силно в себе си. Той не можа да се овладее и свърши, шепнейки името ѝ, докато тя крещеше неговото.

Отнесе я в леглото и остана да спи при нея, но отново не каза дума за любов или някакви чувства. Тя не бе и очаквала, но онова, което ѝ се стори най-странното, беше, че нямаше нужда от тях.

[1] Кракен — митично морско чудовище, представляващо гигантски октопод или сепия, с пипала с размери над 15 метра. — Б.а.

↑

[2] Gentleman Quarterly — международно месечно мъжко списание, издавано в Ню Йорк. Акцентира върху модата, стила и културата на мъжете чрез статии за храна, филми, фитнес, секс, музика, пътувания, спорт, технологии и книги. — Б.а. ↑

[3] Sports Illustrated — американско спортно списание с над 3,5 милиона абонати, със свои собствени телевизионни програми, музикални клипове и календари. — Б.а. ↑

[4] Squire — мъжко списание, основано през 1932 година. — Б.а.

↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Откъм апартамента на Уолкър гърмяха фойерверки, при това съвсем не празнични. Корди се озова в центъра на грандиозен скандал. И тримата братя бяха там. Ейдън мълчеше, облегнат на бюфета със скръстени ръце, и наблюдаваше Спенсър, който крачеше гневно и крещеше на Уолкър. Най-малкият сякаш изобщо не забелязваше връвата. Тя се обърна с намерението да се изниже незабелязано, но Ейдън я улови за китката.

— Обясних ви, че му дадох дума, а един Медисън никога не я престъпва — спокойно се защити Уолкър. — Не е ли така, Ейдън?

— Ти нямаш правомощията да сключваш сделки — роптаеше Спенсър.

— Корди, ела да седнеш до мен — помоли я Уолкър.

Ейдън пусна ръката ѝ, но тя имаше само едно желание, да си тръгне.

— Не, аз мисля да...

— Иди да седнеш — подкани я Спенсър. — Няма да вилнея повече. Обещавам.

И спази обещанието си в продължение на цяла една минута.

— Какво си въобразяваш, за бога? Никога не си проявявал и капка интерес към работата ни, а изведнъж тръгваш да купуваш земя за хотел? По дяволите, да не си се побъркал?

Тя забеляза, че Уолкър присви юмруци, затова ги покри с длан и ги потупа успокояващо.

— А ти какво мислиш, Корди? — попита я той.

— Струва ми се, че водите прекалено оживен спор.

— Оживен спор? — засмя се Ейдън. — Така ли наричаш това бойно поле?

— Май трябва да ви оставя насаме. — Надигна се да си тръгне, но Уолкър я дръпна назад.

— Искам да ни кажеш мнението си — настоя той. И обясни с помек тон: — Ейдън и Спенсър няма да отстъпят, аз също. Може пък ти

да успееш да ги накараш да разберат каква изгодна сделка съм сключил.

— Не, аз наистина трябва да си вървя...

Но Уолкър не я пускаше. Накрая тя се примири и се настани покорно до него. Ако му беше нужен съюзник, щеше да направи каквото можеше. Огледа всеки един от братята.

— Може ли да задам няколко въпроса?

— Давай — насърчи я Спенсър.

— Договорът подписан ли е?

— Още не — отговори й Уолкър. — Конгресмен Чембърс каза, че напоследък е прекалено зает с кампанията, но насрочихме дата през първата седмица след първичните избори. Уговорихме условията по телефона.

— Той ще отрече изобщо да е провеждан такъв разговор — обади се навъсено Спенсър. — Повярвай ми, проклетото копеле ще се отметне от думите си. Няма да продаде такъв апетитен парцел, все едно сменя кон за кокошка...

Ейдън кимна.

— Конгресменът е... — Млъкна, преди да бе изрекъл думата, която се въртеше в ума му, после продължи: — Той е корумпиран и непочтен човек. Не искам да си имам работа с него. Няма как да му се има доверие.

— Не е необходимо дори да се срещате с него — посочи Уолкър. — Веднага щом подпише документите, ще изчезне от сцената. Няма да има нищо общо нито с хотела, нито с курорта.

— Договорът готов ли е за подпис? — осведоми се Корди.

— Донякъде... Той е първоначалният, предложен от Спенсър, в който е коригирана само цената. Конгресмен Чембърс ме увери, че е прочел внимателно всяка дума и е съгласен с променените условия. Братовчед му също се е запознал с книгата и бил готов да ги подпише.

Спенсър се отпусна на един стол срещу него. Подпря ръце върху коленете си, наведе се напред и попита:

— И как се случи това? Как изобщо се забърка в тази история?

— Вече ви обясних. Чембърс се свърза с мен. Каза, че искал да сключи сделката, но вие сте затръшна вратата под носа му за всякакви бъдещи преговори. Показа ми договора, който сте му занесли, но той отказал да подпише...

— След като се отметна от думите си — напомни Спенсър.

— Точно така, отметнал се е, но после размислил и осъзнал, че продажбата на парцела ще доведе до икономически подем за района... Попита ме колко бих дал. Назовах му сумата и се съгласи. Получаваме Рок Пойнт на половината от първоначалната цена. Това е дяволски изгодна сделка.

Ейдън се опитваше да сдържи гнева си.

— Чембърс няма да подпише — заяви той. — Това е просто хитро обмислен ход, за да изпревари кметицата Грийн на първичните избори. Фолсбъро е еднопартиен град и който и да ги спечели, ще победи и на основните през ноември.

Спенсър кимна.

— Грийн водеше убедително, докато конгресмен Чембърс не даде пресконференция, на която хвърли новината, че ни е продал Рок Пойнт. Обзалагам се, че до изборите ще свика поне още една, за да напомни на избирателите, че е спасил района, като е докарал хотелска верига „Хамилтън“ в града.

— Ще подпише — настоя Уолкър.

— Не, няма — възрази Ейдън, изгубил търпение към упоритостта на брат си. — Никога няма да продаде земята на такава символична сума. Той е алчен и манипулативен. Не може да се вярва на нито една негова дума. Самият факт, че е отложил оформянето на документите за след изборите, трябваше да събуди у теб някакво съмнение. Ще изчака да спечели, после ще се откаже от сделката. Все още си мисли, че може да измъкне повече пари за Рок Пойнт. На пресата ще каже, че ние сме се оттеглили, или ще излезе с друга убедителна история.

Уолкър не се предаваше. И каза упорито:

— Вие всички си мислите, че ме е използвал.

— Точно така — отсече Спенсър и спорът продължи да се разгаря, докато той отново се разkreщя, а лицето на Ейдън придоби предишното си каменно изражение.

След десетина минути безполезни словесни престрелки, Корди вдигна ръка. Братята млъкнаха.

— Не сме в класната ти стая, Корделия. Имаш ли да кажеш нещо? — попита Ейдън.

— Според мен в тази пиеса има две основни действащи лица. Първото е въпросният политик. — Обърна се към Уолкър и продължи: — Намирам идеята ти да купиш Рок Пойнт на половин цена за брилянтна. Сега единственото, което трябва да направиш, е да изчакаш Ейдън да принуди конгресмена и братовчед му да подпишат договора.

— И как ще стане това, моля? — поиска да узнае Спенсър.

— Просто ще го изненада.

— Така ли? — повдигна вежди Ейдън. Тънка усмивка смекчи изражението му.

Тя кимна бавно.

— Знаеш какво да правиш. — Излишно беше да обяснява точно на него.

Мислите му бяха почти толкова коварни, колкото и нейните.

Изправи се и се приготви да си тръгне:

— Трябва да вървя. Софи ще пристигне всеки момент, а войната тук може да продължи до сутринта...

— Почакай — спря я Уолкър. — Спомена за две действащи лица.

— Да, точно така. Второто си ти. На Спенсър и Ейдън им е трудно да приемат, че си решил да се включиш в семейния бизнес и да станеш част от отбора. Предлагам тримата да седнете и да се разберете по въпроса.

Уолкър бавно кимна в знак на съгласие, а Корди се отправи към вратата.

— Веднага се връщам — каза Ейдън на братята си и се втурна след нея.

Щом се озоваха в коридора, той я погледна усмихнато:

— Ти си много проникателна, доктор Кейн.

— Благодаря, мистър Медисън — отвърна тя, доста учудена от похвалата.

Ейдън не раздаваше лесно комплименти.

Охранителят пред асансьора отново беше друг. Не носеше бадж с името си, но Ейдън го познаваше.

— Как е брат ти, Джош? — попита той.

— Много добре — отвърна младият мъж. — Смята през есента да се върне на терена. Сигурен е, че дотогава ще успее да сформира отбор.

— Радвам се да го чуя.

„Как може да помни толкова много подробности?“ — мислеше си с удивление Корди. Той имаше стотици служители. Невъзможно беше да познава лично всеки един от тях, но тя подозираше, че беше точно така.

След като я представи на Джош, Ейдън я улови за ръката и я поведе към апартамента. Погледна назад към охранителя и подхвърли:

— Знаеш правилото.

— Да, сър. Знам го.

Корди спря по средата на коридора и попита настойчиво:

— Какво правило?

Ейдън се опитваше да я издърпа към стаята, но тя не помръдваше.

Джош не забеляза малката схватка и отговори:

— Не можете да напускате етажа, освен ако не сте с мистър Медисън.

Тя впери очи в Ейдън, който най-после успя да я завлече в апартамента.

— Не мога да напускам етажа, освен ако не съм с теб, така ли? — повтори шокирано тя.

— Чу го какво каза. — Мъжът взе някаква папка от масата и тръгна обратно към стаята на Уолкър.

Корди го последва до вратата.

— Най-сетне трябва да ми обясниш.

— Какво по-точно?

— Защо с всички се държиш внимателно и любезно, а към мен си толкова груб?

Ала реакцията му никак не ѝ хареса. Той се разсмя.

— Подлудяваш ме, Ейдън.

Не изчака да чуе как щеше да изкоментира думите ѝ, защото сигурно щеше да я вбеси. Той беше арогантен, деспотичен и всезнаещ.

А тя беше все така безнадеждно влюбена в него...

Корди прекара останалата част от деня със Софи и Регън. Приятелките ѝ се бяха освободили по-рано от работа, за да я посетят. Знаеше, че се притесняват за нея, и правеше всичко възможно, за да ги успокои. Не спираше да ги убеждава, че се възстановява и се чувства в

безопасност. Както и да повтаря, че Алек и Джак съвсем скоро щяха да измислят брилянтен план за залавянето на мъжа, който опита да я убие.

Регън бе подготвила изненада за нея и Софи. Тъй като Корди не можеше да слезе до спа центъра на хотела, бе решила да го докара в апартамента ѝ. Връчи ѝ една голяма брошура и ѝ каза да си избере каквото пожелае. Корди нямаше представа какво представляват половината от изброените услуги, затова Регън направи избора вместо нея. Докато на тях двете им правеха масаж на лицата, косата на Корди беше измита с шампоан, изсушена и оформена. Тялото ѝ беше намазано с восък на всички достъпни места. Последва епилация, завършваща с втриване в кожата на божествено ухаещ лосион. И накрая ѝ направиха маникюр и педикюр с чудесната колекция лакове на „Мула Ред“. Докато се отдаваше на удоволствието от процедурите, Корди не можа да се въздържи да не се пошегува. Сравни се с автомобил, качен на стенд, за да бъде смазан с грес. Когато изрече мисълта си на глас, Регън любопитства каква кола точно има предвид, което отведе разговора в друга посока.

В очакване лакът върху ноктите им да изсъхне, Софи поиска да чуе отново подробностите около смъртната опасност, в която се бе озовала приятелката ѝ.

— Не ме карай да го преживявам за пореден път — помоли я Корди. — И за твоє сведение, не беше смъртна опасност.

— Но ще изглежда точно така, когато излезе във вестника ми.

— Нали пишеш за кулинарните страници — изгледа я с недоверие Регън. — Което впрочем продължава да ми се струва абсурдно. Та как точно смяташ да вкараш темата за смъртната опасност между гозбите?

— Много лесно — отвърна Софи. — Ще започна примерно така: Когато ядете това шоколадово суфле, ще изпитате усещането, че сте умрели и сте попаднали в рая... И като заговорихме за смъртта, моята приятелка Корди...

— Интересно, откъде намираш нови рецепти? — попита замислено Корди. — Всички знаем, че не умееш да готвиш.

— Не е вярно. Ставам все по-добра. Но си имам тайно оръжие.

— Мъжът ти — досети се Регън.

— Да — кимна Софи. — Той обожава да готви и наистина много го бива.

Корди се чувстваше толкова спокойна, че се облегна на меката възглавница с протегнати напред крака и задряма, докато приятелките ѝ продължаваха да разговарят. Събуди се едва когато Софи леко я побутна.

— А ти какво мислиш?

— За кое? — стреснато се изправи тя.

— Смяташ ли, че братята на Регън някога ще се оженят?

Корди се поколеба, преди да отговори:

— Спенсър да. От тримата той е най-чувствителен. Уолкър... Може би и той. Ала в момента е уязвим и подозирам, че ще му е трудно да се довери на някого извън семейството.

— А Ейдън?

Тя повдигна рамене.

— За него не знам. — Напротив, знаеше. Той беше прекалено деен, за да се установи на едно място...

— А според мен точно Ейдън никога няма да се ожени — заключи Софи. — Но пък, от друга страна, не предполагах, че и аз някога ще се омъжа... А вижте какво се случи.

Регън се усмихна:

— Струва ми се Джак.

Софи духна на ноктите си и докосна леко един, за да провери дали лакът беше изсъхнал.

— Впрочем, Корди, как се разбираш с Ейдън? — попита тя. — Не е ли малко странно усещането да живееш под един покрив с него?

— Погледни колко е голям апартаментът — разпери ръце Корди. — Има достатъчно място и за двамата. Освен това той се прибира рядко, а когато е тук, почти не го виждам — продължи тя, знаейки много добре, че не казва истината. В момента лъжеше приятелките си и колкото повече я разпитваха за него, толкова повече измислици щеше да им наговори. С твърдото намерение да сложи край на темата, тя скочи и тръгна към телефона: — Да се обадим на румсървиса. Умирам от глад.

— Чудесна идея — съгласи се и Регън. — Внезапно изпаднах в настроение за шоколадово суфле.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Корди реши, че трябваше да се откаже от секса. И по-точно — от секса с Ейдън. Не че уточнението имаше някакво значение. Преди него не бе правила любов толкова дълго, че бе започнала да се опасява да не би нещо да не ѝ е наред. Докарала се беше дотам, че да се пита дали не се е превърнала в нещо като женски евнух?

А сега се налагаше да устои на най-сексапилния мъж на света... Колко трудно би могло да бъде? За Великите пости миналата година отказа захарта и кофеина и изтърпя всички четиридесет дни без измама. Естествено, първата седмица беше кошмарна. Натисна я ужасно главоболие и така ѝ личеше, че момчетата в училище бързо се връщаха обратно, щом я видеха да се задава по коридора. Ала в крайна сметка го преживя...

Но това не беше същото. Вече беше безполезно да повтаря старата мантра, че „всичко е останало в миналото“. Възможно ли беше да преодолее увлечението си, щом живееше с него? Разбира се, просто трябваше да стои настрана. Да се прибере в спалнята си и да затръшне вратата.

О, кого заблуждаваше? Дори мисълта за докосването на ръцете му я оставяше без дъх. Еротичните думи, които шепнеше в ухото ѝ, още повече я възбуждаха и сгорещяваха спомените ѝ...

Да, нещата се бяха объркали и тя не знаеше какво да прави. Той не ѝ бе обещавал нищо, а тя нямаше никакви очаквания за съвместно бъдеще. За него това беше само необвързващ секс, а най-лошото беше, че и тя нямаше нищо против.

Наближаваше полунощ, когато се отказа от опитите си да заспи. Беше се мятала и въртяла толкова дълго, та имаше усещането, че лежи върху буре с барут. Вероятно беше заради кофеина, който беше погълнала през деня. Това беше причината да не можеше да заспи. И, естествено, по никакъв начин не бе свързано с факта, че Ейдън още не се бе прибрал у дома. У дома ли? Нима беше започнала да нарича жилището му свой дом?

Отиде във всекидневната и включи телевизора. Измисли съвсем прост план. Щеше да превключва каналите, докато попадне на нещо досадно, като голф или риболов, и постепенно ще се унесе.

Ала кой да допусне, че съветите за правилното чистене на сома можеха да се окажат интересни? Следващата програма обаче щеше да свърши работа. „На риба с Лари“ беше точно онова, което ѝ трябваше. Всички в шоуто шептяха, за да не плашат животинките. Беше ужасно скучно. Постепенно се унесе, но се събуди посред нощ. Намираше се в силната прегръдка на Ейдън в неговото легло. Той ухаеше чудесно, тялото му беше стегнато и топло... И тя отново го пожела. Беше достатъчно само да го целуне по врата отстрани, точно под ухото, и да прошепне името му. Той свърши останалото. Беше изключително нежен, пазеше гипсираната ѝ ръка и все пак мощно я тласкаше към ръба на пропастта, издърпваше я обратно, докато тя се извиваше в ръцете му и молеше за още. Този път му беше трудно да се контролира и свърши едновременно с нея.

Корди спа дълбоко в прегръдките му цялата нощ, а когато се събуди, Ейдън вече беше напуснал апартамента... „Вероятно е слязъл в офиса си“ — предположи тя. Отиде в спалнята, наметна халата и тръгна към банята да измие зъбите си. Минута по-късно на вратата почука сестра Пати и тя беше благодарна, че не я бе сварила в неговата стая.

— Мистър Медисън ще дойде да ви вземе в дванайсет и половина — съобщи Пати. — Каза да ви предам, че заедно с двамата агенти на ФБР ще ви заведат на преглед.

— Джак и Алек са наши добри приятели. Вече си ги виждала.

— Да, и съм сигурна, че ще се погрижат добре за вас. Поне днес със сигурност никой няма да ви блъсне в натовареното движение. Ала не мисля, че имате нужда от тях, особено когато сте с мистър Медисън. Знам, че не носи оръжие, но ще се справи с всеки, който се опита да ви нарани. Занимава се със спорт, както знаете. — Кимна с глава и добави поверително: — Той е много силен физически.

Корди знаеше това много по-добре от нея. Беше галила и целувала всеки сантиметър от невероятното му тяло. Беше прокарвала нокти по гърдите и раменете му, а после надолу, по ръцете. Познаваше топлината на здравите, стегнати мускули, загорялата му кожа. Тези

мисли ускориха пулса ѝ. Осъзна, че бе задържала дъха си, и бавно въздъхна...

Пати се взираше в нея с озадачено изражение.

— За какво се замислихте? От очите ви струи странен, мек блясък...

Корди нямаше намерение да ѝ каже истината.

— Мислех си, че по принцип мога и сама да се грижа за себе си. Ейдън научи Регън, Софи и мен на някои хватки.

Пати ѝ помогна да сложи найлоновия ръкав, за да предпази превръзката, докато си вземаше душ, после подреди сапуна, шампоана и кърпите така, че да ѝ бъде удобно да ги стигне, като през цялото време не преставаше да приказва. Час по-късно Корди беше готова за предстоящия ден. Беше облечена в семпла бяла блуза, пола в синьо и бяло и ниски обувки. Сестрата среса косата ѝ, преди да отиде да се погрижи за Уолкър. До тръгването за прегледа имаше много време, затова отвори лаптопа си на масата. Докато дояждаше купа кисело мляко с плодове и мюсли, прегледа електронната си поща. Имаше няколко писма от бивши нейни ученици, на които веднага отговори. Макар че вече не им беше учителка, държеше да продължи приятелството си с тях.

Ейдън се появи десет минути по-рано. Огледа я преценяващо и попита:

— Готова ли си?

Тя затвори лаптопа, взе чантата си и тръгна към вратата.

— А къде са Алек и Джак?

— Чакат ни във фойето. — Обърна я към себе си, намести връзката, придържаща ръката ѝ, и нареди кратко: — Стой близо до мен.

Вече беше хванал дръжката, но стоеше неподвижно и чакаше, за да му отговори.

— Да, добре — съгласи се тя.

Преди да успее да отгатне намеренията му, той се наведе и я целуна. Беше дълга, гореща целувка, и когато най-последно се отдръпна, тя се облегна на гърдите му.

— Да тръгваме — каза Ейдън с глух глас.

Очевидно той реагираше съвсем различно от нея. Изправи се, мина покрай него и се отправи към асансьора в ъгъла на площадката.

Охранителят задържа вратите отворени. Когато слязоха във фойето, видя Алек и Джак да ги чакат до високата, въртяща се врата на хотела. Корди се притисна към Ейдън, опитвайки се да разгледа лицата на гостите. Възможно ли беше някой да я наблюдава в момента? Освен ако не носеше табела, нямаше как да прецени дали сред тълпата се спотайва наемен убиец...

Джак се настани зад волана, а Ейдън и Корди седнаха на задната седалка. Той я докосна по ръцете и попита:

— Притеснена ли си?

— Защо? Да не би да смяташ, че докторът ще ми бие инжекция?

Бяха му нужни няколко секунди, за да разбере, че се е пошегувала.

— Не е смешно, Корделия. Имах предвид дали си притеснена, че излизаш навън. Това е сериозно...

Започваше да се ядосва и тя усети обзелото го напрежение.

— Не съм напрегната, защото съм сред добри приятели. Ти сам каза, че няма да допуснеш да ми се случи нищо лошо, и аз ти вярвам.

— Е, добре — усмихна се той.

Алек се обърна към тях и забеляза, че бе уловил ръцете ѝ, но, естествено, не направи никакъв коментар. Вместо това каза:

— Корди, снощи говорих с Лиъм и той настоява да си направиш ДНК тест колкото може по-скоро.

— Обясни ли ти защо? — попита Ейдън. — Да не би да има някакъв план.

— Работи по него.

— Единствената причина да го поиска, е, за да докаже, че имам кръвна връзка с онази вещица. Иначе за какво му е? Ала аз нямам нужда от доказателства — възрази тя.

— Но все пак ще го направиш, нали?

— Не мисля, че трябва...

— Става лесно и бързо — обади се Джак.

— Всичко ще свърши, преди да си усетила — допълни приятелят му.

— С други думи, нямам избор, така ли?

— Така е, моето момиче — засмя се Алек.

Корди се загледа през прозореца. Беше прекрасен слънчев ден, при това адски горещ, точно както ѝ харесваше. Искаше ѝ се да се

облегне и спокойно да наблюдава бързо променящите се гледки на улицата, но не можеше. В съзнанието ѝ се въртяха прекалено много мисли, които трябваше да подреди. Щеше да си прави ДНК тест. Но за какво му беше на Лиъм? Каква беше връзката с мъжа, който се беше опитал да я убие? Обикаляше ли все още наоколо в очакване на друга възможност?

Усети хладни тръпки по кожата си и се облегна на Ейдън. Достатъчно ѝ беше да почувства силата и самоувереността му, за да се успокои. Обикновено той приемаше разговор след разговор и можеше да прекара цяло денонощие с телефона си, но този ден явно беше отклонил всички обаждания към телефонния секретар. Съобщенията се трупаха непрекъснато, но не им обръщаше внимание. Внезапно ѝ хрумна, че от самото начало се бе досетила, че щеше да я придружи на прегледа. Е, добре де, но защо? Той трябваше да знае, че е в безопасност с Джек и Алек, и въпреки това бе отменил ангажиментите си. Беше толкова мила постъпка... Настроението ѝ се разведри и внезапно изпита желание да го целуне. За съжаление усещането не продължи дълго. Ейдън развали всичко с естествената си прямота:

— Скоро всичко това ще свърши и всеки от нас ще може да заживее собствения си живот.

Ако бяха сами, щеше да му каже, че може да поеме по своя път още в същата минута. Тя не беше нито негова отговорност, нито задължение. Но Корди знаеше, че Алек и Джек слушат разговора им. И избра по-деликатен отговор. Отдръпна се от него и отново се загледа през прозореца.

Влязоха в кабинета на специалиста и излязоха оттам за рекордно кратко време. Чакалнята беше претъпкана с пациенти, но щом рецепционистката видя значките на двамата, бързо ги въведе при лекаря. Корди се чувстваше нелепо на масата за прегледи, обградена от трима едри мъже.

— Тук съм в безопасност — обърна се към тях тя. — Защо не ме почакайте отвън.

— Няма да стоя там. Може да пипна нещо — заяви Джек.

Алек кимна в знак на съгласие.

Корди се засмя.

— Счупените кости не са заразни.

Алек не изглеждаше убеден, но отстъпи.

— Ще чакаме точно до вратата.

Джак го последва, но от позата на Ейдън ставаше ясно, че нямаше намерение да ходи никъде. Стоеше с гръб към стената, скръстил ръце пред гърдите си. Остана при нея през цялото време, докато докторът, който не страдеше от излишна скромност, оглеждаше с възхищение свършената от него работа и не преставаше да я хвали. Изпрати я на рентген, остана доволен от снимката, ала я уведоми, че ще остане в гипс поне още четири седмици. Последвалият ДНК тест мина бързо и леко, както ѝ бяха обещали. След броени минути пътуваха обратно към хотела.

Джак сви към кръглата алея, спря точно пред стълбището и направи знак на охранителя, който чакаше пред входа.

Алек се измъкна от колата и отвори вратата от страната на Корди.

— Ще идем да проверим охраната, преди да слезете — заяви той. Щеше да каже още нещо, но телефонът му иззвъня. — Извинявайте, трябва да вдигна.

Ейдън не можеше да допусне Корделия да остане толкова дълго на улицата. Улови я за ръката и я повлече след себе си. Щом се озоваха зад вратите на хотела, махна на началника на охраната и двама мъже бързо прекосиха фоайето, за да застанат от двете ѝ страни. Корди оценяваше загрижеността им, но започваше да се чувства като звезда, преследвана от скрити в тълпата папараци. Гостите отстъпваха встрани, докато минаваше покрай тях, заобиколена от свитата си. Правеше всичко възможно да не привлича вниманието към себе си, но беше трудно.

Въпреки че вървяха бързо, успя да забележи Пати недалеч от бюрото на нощния пазач да разговаря с някакъв мъж, носещ огромна ваза с лилии. И се запита коя ли от обожателките на Уолкър му изпращаше такава впечатляваща изненада с пожелание за по-бързо възстановяване. Цветята бяха аранжирани изящно в толкова голям букет, че доставчикът трябваше да го държи с две ръце. Не можеше да забележи лицето му, но виждаше ясно това на сестрата. То беше пламнало. Дали не флиртуваше? Така изглеждаше...

Пати беше толкова погълната от старанието си да задържи вниманието на мъжа, че изобщо не я видя, дори когато ѝ помаха с ръка. Корди се качи в частния асансьор и докато вратата му се

затваряше, чу боботеция смях на мъжа и се усмихна. Значи и той флиртуваше. „Ох, силата на любовта... Всички мъже и жени ли мечтаеха да се влюбят? — зачуди се тя. — Да разтворят сърцата си и да станат уязвими...“ Това, естествено, ги правеше или смели, или наивни до глупост, а засега тя смяташе, че принадлежи към втората категория. Любовта към Ейдън се бе оказала едновременно божествена и дяволски болезнена. И ѝ беше дошла в повече.

Щом стигнаха до най-горния етаж, тя се обърна към него:

— Благодаря ти, че отдели време да дойдеш с мен днес. Знам колко си зает.

— В момента ти си моята работа — отвърна той.

Охранителят им отвори вратата на апартамента, но Ейдън не я последва, обяснявайки, че трябва да отиде до кабинета си.

— Утре се налага да замина извън града — рече той, преди да се разделят, — но не мога да те оставя сама, Корделия. Тази вечер ще изготвим график.

Вратата се затвори, преди да успее да му възрази. Наистина ли си мислеше, че все още има нужда от бавачка? Започваше да става смешен. В хотела беше в пълна безопасност, нямаше по-защитено място от това. „Време беше за още един разговор — реши тя. — И този път наистина щеше да го накара да я изслуша.“

Захвърли чантата си на дивана, но после премисли и я занесе в спалнята. Не искаше Ейдън да се раздражни, когато я видеше. Преди да я остави на страничната масичка, извади мобилния си телефон и прегледа съобщенията.

Получени бяха само пет. Седна на ръба на леглото да ги изчете. Четири от тях бяха от строителите в Бостън. Петото беше от Софи, която се интересуваше как беше минал прегледът, затова набра номера ѝ, за да докладва. Десет минути по-късно все още разговаряха. Приятелката ѝ разказваше възторжено за последния риболов, на който съвсем наскоро бяха ходили с Джак.

— Мога да те науча как се чисти сом — предложи Корди.

Софи беше изумена.

— Какво? Ти пък откъде се научи?

— Ами, миналата нощ не можах да заспя... О, няма значение.

След като приключи разговора, отново прегледа съобщенията и откри едно от Алек, изпратено преди няколко минути. Пишеше, че

едва след като напуснал хотела, се сетил, че забравил да я попита дали е в настроение да вечеря с него и Регън тази вечер. Реши да му се обади веднага. Срещата с приятелите ѝ щеше да я ободри.

Той отговори още след първия сигнал.

— Здравсти — каза тя, докато излизаше от спалнята и се насочи към масата във всекидневната. — Вечеря звучи страхотно. Доведете Джак и Софи...

Гледаше надолу, но с периферното си зрение улови нещо, което привлече вниманието ѝ. Вдигна рязко глава и видя цветята. После и него. Мигновено разпозна гневната решителност в очите му, намръщеното изражение, мустаците в стил Фу Манчи. И направи единственото, което можеше. Нададе смразяващ вик...

Той изпусна цветята, при което вазата се пръсна на хиляди парчета. Скочи към нея, докато вратата на апартамента хлопна зад гърба му. Тя продължаваше да пици. Знаеше, че трябва да се добере до коридора, за да повика помощ. Ако се скриеше в спалнята, щеше да се окаже в капан. Заобиколи масата и се втурна навън, но той я хвана, преди да бе успяла да стигне до изхода, и стисна шията ѝ с пръсти, лишавайки я от въздух.

Джак включваше на скорост, когато двамата с Алек чуха вика ѝ в телефона. Той освободи скоростния лост, изскочи от колата и за рекордно време изкачи стълбите. Алек вече тичаше пред него.

Ейдън също я беше чул. Излизаше от асансьора, когато пронизителният ѝ писък го удари като мълния. И се втурна обратно нагоре.

Корди нямаше да се даде без борба. Сви здравата си ръка в юмрук и го стовари с всичка сила в адамовата ябълка на мъжа. Ударът го забави, но не за дълго. Той се задави, пусна я за секунда, после я сграбчи отново. Осъзнавайки, че силата ѝ не можеше да се сравни с неговата, тя се отпусна към пода и опита да се претърколи, но мъжът я стискаше здраво и успя да я задържи. Времето се забави в съзнанието ѝ и всеки момент щеше да потъне в мрак, когато някой рязко го издърпа от нея. Борейки се за всяка глътка въздух, Корди се закашля и опита да се изправи. Светът около нея се въртеше. И единственото, което можа да види, беше Ейдън. Внезапно я обзе ужас, че и той можеше да пострада. Когато най-после погледът ѝ се избистри, осъзна,

че Ейдън удряше ожесточено нападателя й. „Мили боже, щеше да го убие...“

Времето се разми в съзнанието й. Сякаш от нищото се появи и Алек, а веднага след него нахлу и Джак. Тя забеляза как Алек се опитва да издърпа Ейдън от поваления на земята мъж, докато Джак я вдигаше и я отнасяше на дивана.

— Дай да те огледам — каза той. — Ранена ли си?

— Не — отвърна тя и пак се закашля. Гласът й беше дрезгав, едва си поемаше дъх. — Добре съм.

В момента, в който я остави на дивана, тя отново опита да се изправи, но изгуби равновесие. Краката й сякаш бяха от гума. Сграбчи Джак за рамото и примижа за момент, опитвайки да се успокои. Не можеше да откъсне поглед от Ейдън. Блясъкът в очите му беше смразяващ. „Ако не беше Алек — помисли си тя, — сигурно щеше да пребие мъжа до смърт.“ Това не беше раздразнението, което добре познаваше, нито пък гняв. Беше дива ярост.

Докато Алек му слагаше белезниците, мъжът каза нещо на Ейдън, което очевидно го засегна. Той се хвърли към него, но Алек му препречи пътя.

— Давай, наречи я още веднъж кучка и чакай да видиш какво ще стане — каза подигравателно Ейдън с измамно спокоен глас.

Когато отново се опита да избути Алек от пътя си, Джак застана пред него — изпитан трик, просто за всеки случай. И започна да потупва леко мъжа, докато Алек му четеше правата.

— Как се казваш? — попита Джак.

Онзи повдигна рамене и не отговори.

— Той е един от двамата, които бяха със Симон — обади се Корди.

— Името му е Арнолд Дженкинс — рече Алек.

— Откъде знаеш... — започна тя.

— От Лиъм — кратко отговори той.

Корди беше прекалено замаяна, за да осмисли думите му. Всичко се развиваше с шеметна бързина.

— Приятелят ти Чарлс Кендрик с теб ли е? — заинтересува се Алек.

Отговорът на Дженкинс не беше за пред възпитани хора. Очевидно и на Алек му бе писнало от ругатните му, защото го блъсна

грубо към стената и нареди:

— Затваряй си устата, копеле...

Джак претърси арестувания, но не откри никакви лични документи, а само електронна хотелска карта. От единия от ботушите му измъкна нож, от който Корди я побиха тръпки. В другия беше пъхнат малък пистолет. Веднага щом Джак предаде оръжията на Алек да ги огледа, Дженкинс настоя за адвокат.

— На кого искаш да се обадим първо? — попита Джак. — На адвокатата или на Симон?

Дженкинс вторачи в него празни очи за няколко секунди, после се ухили арогантно. Действията му не останаха незабелязани от двамата агенти, които си размениха многозначителни погледи, сякаш се питаха: „Това пък какво беше?“.

Ейдън отиде при Корди и я прегърна силно. Тя усети, че целият трепереше, докато леко я положи да седне на дивана.

— Нарани ли те? — попита той. — Трябва да извикаме лекар да те прегледа.

— Добре съм — настоя тя. — Само малко се задавих.

— Малко... Та този тип можеше да те удуши. — Беше толкова разгневен, че едва изричаше думите.

Джак приближи до дивана и клекна да огледа шията ѝ.

— Няма страшно — отбеляза той. — Ти по-добре си го одрала...

— Ударих го в адамовата ябълка — обясни тя.

— Добро момиче.

Алек беше стоварил Дженкинс на един стол до вратата и говореше по телефона. Щом приключи, каза:

— Джак, идват след десетина минути.

После поясни за останалите:

— Обадох се на двама агенти, които ще минат да го отведат. Ще ги инструктирам да го затворят в изолатора, докато го разпитаме и му позволим да се свърже с адвокат.

— А това законно ли е? — попита шепнешком Корди, защото не искаше Дженкинс да я чуе.

— Рутинната процедура отнема време — отвърна той, — а ние с Алек не обичаме, когато нападнат наш човек.

Думите му я трогнаха и тя неочаквано се разчувства. Избърса бликналите от очите си сълзи и каза:

— Накарайте го да се поизпоти.

Джак се засмя:

— Това няма да му се размине. — Потупа ръката ѝ и отиде при Алек. — Виж, ти се оправяй тук. Аз смятам да ида с момчетата и Дженкинс, за да се уверя, че ще го вкарат точно там, където искам.

— Но когато го разпитват, държа да присъствам — обади се Ейдън.

Алек поклати глава.

— Съжалявам, няма да стане.

Започнаха да спорят, докато Джак излезе с Дженкинс. До вратата спря и се обърна към Ейдън:

— Ти по-добре разбери как е успял да влезе тук.

— Ще се заема с това веднага — увери го той. — Алек, ти ще останеш, нали?

— За малко. После двамата с Джак ще идем в хотелската стая на Дженкинс. Но и полицията вече идва насам.

— Изчакай, докато се върна — помоли го Ейдън. — Уолкър и сестрата сигурно също са чули виковете на Корделия. Трябва да ги успокоя, че е добре. — Гласът му отново стана твърд: — Освен това искам да открия охранителя. — Спря до вратата и се усмихна на Корди: — Писькът ти беше направо божествен.

След като вратата хлопна зад гърба му, тя се обърна към Алек:

— Това комплимент ли беше?

— Така ми се струва.

— Ще ме извиниш ли за момент? — Без да изчака разрешение, тя изтича в банята да наплиска лицето си със студена вода. Когато се погледна в огледалото, остана приятно изненадана. Кожата на шията ѝ беше зачервена, но не очакваше да останат сериозни синини. Връзката, придържаща ръката ѝ, беше скъсана. Нямаше представа как беше станало. Сигурно Дженкинс я бе дръпнал, докато се опитваше да я задържи. Споменът беше още твърде пресен и тя отново потрепери. Облегна гръб на стената и няколко пъти си пое дълбоко дъх. Напомни си, че беше достойна дъщеря на баща си и нямаше да губи време в сълзи и истерия. Трябваше да се вземе в ръце. Можеше да се поддаде на слабостта си довечера, когато щеше да остане сама.

Отне ѝ няколко минути да се приведе в приличен вид. Хвърли връзката в кошчето, смени блузата, среса се и дори си сложи малко

гланц за устни. За момента това беше най-доброто, което можеше да направи. Седна на леглото си за малко, докато пулсът ѝ се успокои. Щом се почувства по-добре, извади бележник и химикалка от чекмеджето на нощното шкафче и се върна във всекидневната.

Ейдън отново беше там и разговаряше с Алек до бара. Тя отиде до масата, дръпна един стол и седна.

— Корди, искаш ли едно питие? Ще те отпусне — предложи Ейдън.

— Диетична кола, ако обичаш. — Гласът ѝ все още беше дрезгав, а гърлото я наболяваше от стегнатите пръсти на мъжа.

— Сигурна ли си, че не искаш нещо по-силно? — обади се Алек.

Ейдън сложи лед в една чаша и ѝ наля напитката. Остави я на масата и седна на стола до нея, докато Алек се настаняваше срещу тях. Корди се държеше така, сякаш не се бе случило нищо необичайно, и той беше впечатлен от способността ѝ да се владее. Но Ейдън изглеждаше притеснен. Знаеше, че тя има нужда да излее емоциите си, а не да ги потиска в себе си.

— За какво ти е този бележник? — попита я той.

— Мислех да си водя някои записки и да запиша телефонния номер на Лиъм. Искам да му се обадя. — Взе химикалката и погледна Алек: — Ще ми го кажеш ли?

Той го беше запомнил наизуст и ѝ го продиктува. Едва когато започна да пише цифрите, осъзна колко щеше да ѝ е трудно. Беше левичарка, а за съжаление лявата ѝ ръка беше в гипс. Не можеше да си служи добре с другата, но опита да изпише името на Лиъм и се отказа още след третата буква. Написаното приличаше на драсканица на дете от детската градина.

Подаде бележника и химикалката на Алек, но той предложи:

— Дай ми мобилния си телефон. Ще вкарам номера в указателя.

— Но къде е той... Говорех, когато... — Тя млъкна, пое си дълбоко дъх и помоли Ейдън да ѝ позвъни от неговия.

Откриха го под един стол. След като въведе номера, Алек ѝ го върна.

— Интересно ми е за какво искаш да говориш с него — започна той, — но ще ми обясниш по-късно. Сега искам да чуя какво точно се случи. Ти ли пусна Дженкинс вътре? Сама ли му отвори вратата?

— Не. Той влизаше в апартамента точно когато аз излизах от спалнята. Видях цветята... А после и него. — Корди се намръщи и огледа стаята. — Какво стана с тях?

Алек посочи наоколо. Цветята бяха разпръснати из целия мраморен под, а вазата беше пръсната на парчета. Стори ѝ се странно, че до този момент не беше забелязала бъркотията. Той ли ги беше захвърлил? Не можеше да си спомни. Тогава беше прекалено заета с усилието да попречи на този освирепял мъж да я удуши.

— Как е минал покрай охраната?

Ейдън знаеше отговора. Пати бе слязла във фойето през почивката си, за да проведе няколко лични разговора. Дженкинс приближил до нея с цветята и я попитал дали знае къде се намира частният асансьор за последния етаж. Бил облечен със сини панталони и синя риза с логото на цветарски магазин на гърба и бейзболна шапка със същия надпис. Предложила му да отнесе цветята, но после си дала сметка, че вазата е прекалено тежка за нея. И без да се замисли, го взела със себе си. Това била първата грешка.

Втория пропуск допуснал дежурният охранител. Уолкър изпаднал в пристъп на ярост, защото не успял сам да се премести от леглото в количката. Охранителят напуснал поста си и изтичал да му помогне.

Третата и най-сериозна грешка беше отново на Пати, която лично отворила вратата на апартамента пред Дженкинс, тъй като не знаела, че Корди се е върнала от прегледа в болницата. Казала му да остави цветята на масата и без да го изчака да излезе, забързала към Уолкър.

Ейдън искаше да уволни всички, в това число и брат си, ако това беше възможно. Ядосваше му се, че проявявайки нетърпение, беше привлякъл вниманието на всички към себе си. Все още не можеше да разсъждава рационално, тъй като не се бе отърсил от емоционалния шок, че едва не бе изгубил Корделия. Никога не би си позволил да признае защо губеше контрол винаги, когато ставаше въпрос за нея. И дори само мисълта, че някой би могъл да я нарани, го докарваше до ярост. Но откри, че му беше невъзможно да разсъждава трезво.

Корди успя да го убеди да се откаже от крайната мярка, спасявайки работата на няколко души. Посочи, че след като са сгрешили, всички щяха занапред да бъдат по-предпазливи. В крайна

сметка Ейдън се реши на компромис, за да запази мира. Щеше да позволи на Пати да продължи да се грижи за Уолкър и да помага на Корделия, когато се налагаше, а охранителя щеше да премести на някое по-спокойно място в хотела. Каза на Алек, че ако е необходимо, ще наеме частна охранителна фирма, за да осигури сигурността ѝ. После реши да го направи още сега...

— Спомняш ли си, когато Регън имаше проблеми? — попита приятелят му.

— Разбира се — отвърна Ейдън. — Преследваше я някакъв маниак, а ти се зае с разследването. Веднага щом кошмарът свърши, с теб станахме роднини.

— По онова време тя живееше в хотела и ти бе поставил охрана. Ейдън кимна.

— Да, и това помня. Притеснявах се за сестра си.

Алек се отправи към вратата и подхвърли:

— Беше разстроен, но се владееше. С Корди е по-различно, нали?

Вратата се затвори, без да последва отговор.

Дженкинс бе отседнал в луксозен хотел, но стаята му приличаше на кочина. Отвън висеше табелка „Не безпокойте“, която предупреждаваше чистачките, че влизането е нежелателно. Дрехите му бяха нахвърляни по леглото, върху столовете и по пода. В килера висяха само няколко неща. В банята имаше купчина мокри кърпи, около кошчетата за боклук се въргаляха различни кутии и опаковки. Под един от матраците откриха скрит „Глок“.

Джак вдигна пистолета и се зачуди:

— Откъде ли го е взел?

— Ще трябва да го попитаме — отбеляза Алек.

На бюрото бяха оставени три предплатени телефона. Двата бяха напълно заредени, от третия беше останал само панелът.

Алек го показа на колегата си:

— Можеш ли да се обзаложиш колко пъти го е използвал да говори с Австралия?

С нахлужени ръкавици, те внимателно прехвърлиха съдържанието на кошчетата за боклук с надеждата да открият частите

на телефона. Тогава, за да получат доказателство за връзката между Чикаго и Сидни, щеше да е необходимо само да натиснат бутона за повторно избиране и да видят кой щеше да отговори. Но късметът не беше на тяхна страна.

Изобщо нищо в този случай не беше лесно.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Преди да отидат да вземат вечерята, Алек и Джак оставиха съпругите си в хотела. Бяха им разказали за случилото се с Корди и двете настояваха лично да се убедят, че с нея нещата са наред. Тя отговори на всичките им въпроси, докато ѝ помагаша да се преоблече в удобен клин и тениска.

— Как можеш да имаш толкова много екипи, а да не ходиш да тренираш? — учуди се Софи.

— Захващам се веднага, щом се установя в Бостън. Докато работех в „Сейнт Матю“, ми беше достатъчно да тичам нагоре и надолу по стълбите десетки пъти на ден. Напоследък съвсем се отпуснах.

— Ти също не спортуваш, Софи — напомни ѝ Регън, докато решише косата на Корди.

— Започнах отскоро заедно с Джак. И установих, че ми харесва. Другите две се разсмяха.

— Не е вярно — възрази Регън.

— Никак не те бива да лъжеш — подхвърли Корди.

Софи сви рамене и кимна в знак на съгласие:

— Така е.

Корди се изправи, измъкна четката от ръката на приятелката си и се отправи към всекидневната:

— Остави косата ми на мира, Регън. Умирам от глад. Кога ще дойдат Алек и Джак?

— Всеки момент — увери я приятелката ѝ. — Ще донесат готова храна. Не ми каза къде са я поръчали, само спомена, че било нещо екзотично и много щяло да ни хареса.

— Пица — извикаха едновременно Софи и Корди.

Регън кимна.

— Да, познахте.

— А Джак ми каза, че тази вечер ще сме на здравословна храна.

— Пица — повтори Корди, като седна на дивана и подви крака под себе си.

Софи скрита обувките си и се настани до нея, а Регън се сви на фотьойла срещу тях.

— Трябваше да видите това място малко по-рано. Навсякъде бяха разхвърляни цветя и парчета от ваза. Добре че чистачите ги изметоха... — Забелязала ужасените погледи, които си размениха приятелките ѝ, тя бързо додаде: — Хайде да не говорим повече за случилото се.

Регън кимна в знак на съгласие.

— Искам да те помоля за една голяма услуга, Корди.

— Няма да ти откаже — увери я Софи.

— Какво трябва да направя?

— Става въпрос за бала в Съмърсет...

— Винаги ходим заедно — подкрепи я Софи. — Фондацията помага на много хора, а балът е най-голямото събитие. Тази година Регън е в организационния комитет. А и ти винаги си се забавлявала, нали? Няма да е същото без теб.

— Кога ще се проведе?

— След месец. Можеш да останеш тук дотогава и после да заминеш за Бостън, нали? — помоли я Регън.

Софи потупа Корди по рамото:

— Трийсетина дни не са кой знае колко време. А и не спомена ли сама, че трябва да се свършат някои неща, преди да се преместиш в новата си къща?

— Да, но...

— Алек каза, че още не са започнали да пребоядисват стаите. Майсторите имали някакъв спор с профсъюза. Няма нищо общо с къщата ти, но това е причината за закъснението. Мисля, че преговорите продължават и няма да се върнат на работа, докато не се вземе някакво решение.

— Освен това не можеш да заминеш никъде, докато навън дебнат разни типове, които искат да те убият... — допълни Софи.

Напомнянето беше произнесено с толкова доволен тон, че Корди се разсмя.

— Точно така — съгласи се тя. — Но това скоро ще приключи.

— Говориш доста уверено — отбеляза Регън.

— Та, за бала... — подхвана Софи.

— Ако вече съм в Бостън, ще долетя специално за него.

— Къде е Ейдън? — попита Регън и огледа стаята, сякаш очакваше брат й да изскочи иззад някой стол.

— Не е тук — отвърна Корди, — така че можеш да престанеш да го търсиш.

Като че ли да я опровергават, тримата мъже влязоха, смеейки се в стаята точно в този момент. Джак беше натоварен с купчина кутии от пицария „Тони“, Алек носеше бирата, а Ейдън сваляше вратовръзката си. Взе една бутилка, отвори я и отпи голяма глътка.

— Къде е Спенсър? — попита Регън.

— На среща — отговори брат й, без да обяснява повече. После се обърна към Корди: — Как си?

— Ръката ме боли малко, но иначе съм добре, благодаря. Трябваше да доведеш и Уолкър.

— Той е зает.

— Какво прави?

Въпросът й го накара да се усмихне. Звучеше подозрително.

— Много е зает.

— Той обича пица от „Тони“. Поне му занеси няколко парчета.

— Корделия, казах ти, че той е с някого, по-точно — с някоя.

Не разбра защо, но фактът, че Уолкър се забавляваше с жена, я смути. Вероятно защото се наложи Ейдън да й го обясни толкова подробно.

— О, така ли... — сведе поглед тя.

Той се разсмя.

— Изчерви се.

— Корди — подвикна Софи. — Алек е донесъл безалкохолна бира „Кели“. Знаем, че я обичаш.

„Кели“ беше местна пивоварна и продуктите й бяха много популярни. Джак отвори една изстудена бутилка и й я подаде.

— Шефът ми, мистър Митърман, е направо пристрастен към нея — каза Софи.

Ейдън последва Корди до масата.

— Алек, кога ще се обади Лиъм? — попита той.

— В десет. Ще включа компютъра, за да можем да го виждаме.

— Не искам да го виждам — отвърна той и раздражението пролича в гласа му. — Интересува ме какво, по дяволите, прави.

Корди разбираше гнева му.

— Може да има някакъв напредък...

— Какъв напредък? Вече трябва да има арести и самопризнания.

— Ейдън, бъди по-търпелив — скара му се Регън.

— По дяволите, търпението. Дженкинс каза ли нещо? — обърна се той към Джак.

— Не, но ще се разприказва.

— Откъде си толкова сигурен? — учуди се Корди.

Алек отговори вместо приятеля си:

— Повдигнато му е обвинение в опит за убийство. Изчакваме това да поулегне малко в съзнанието му и следващия път, когато разговаряме с него, смятаме да му предложим сделка.

— Имаш предвид да предаде Симон срещу по-леко обвинение, така ли? — предположи тя.

— Нещо такова.

Ейдън знаеше, че двамата му приятели бяха перфектни в работата си. Доказваха го многото им награди, но въпреки това му се искаше да поеме нещата в свои ръце и да им обясни какво да правят. Нито едно от предложенията му не беше законно, но след като беше видял ръцете на онова копеле около шията на Корделия, това нямаше никакво значение.

— Корди, къде е връзката? Не трябва ли да я носиш? — обади се Софи.

— Скъсала се е, когато Дженкинс... Така де, тогава.

— Ще ти донеса нова — обеща Ейдън. Вдигна телефона и се отправи към спалнята.

Вечерята ѝ подежда разтоварващо. Повече никой не спомена Симон или Дженкинс, и Корди им беше благодарна. Изяде две парчета вегетарианска пица и търпеливо изслуша Алек, който ентусиазирано обясняваше как щеше да преобрази мазето в новата им къща с Регън. Изглежда, единственото нещо, което нямаше да сложи вътре, беше баскетболно игрище.

— Подписахте ли вече документите? — попита я Софи. — Защото ако не сте, къщата е все още твоя и двамата с Джак искаме да ти предложим оферта да я купим.

Слисаното изражение на Алек накара всички да се разсмеят.

Софи го потупа по рамото успокоително:

— Само се пошегувах.

— Наистина трябва да задвижим нещата и да преведем парите — обади се Регън. — Договорът ще е готов утре следобед. Ако можеш да дойдеш с нас до банката...

Съпругът ѝ поклати глава.

— Ще донеса документите тук, Корди.

— Кога ще ти свалят гипса? — обърна се към нея Регън.

— След месец.

— О, идеално. Щом като бездруго се налага да си тук, за да се видиш с ортопеда, ще можеш да дойдеш и на бала в Съмърсет.

— Чувала съм, че и в Бостън има болници — възрази Корди.

— Трябва да останеш — настоя Софи. — Няма смисъл да се местиш от лекар на лекар.

— Виж, след като на мен така или иначе няма как да ми се размине, значи и ти е добре да присъстваш — обади се Алек.

— Но ти изглеждаш чудесно в смокинг — усмихна се на мъжа си Регън. — И знам колко си падаш по балове... — Въздъхна и продължи: — Добре де, разбрах, че никой няма да се хване.

Той се разсмя.

— Ходя само защото това е важно за теб, скъпа. По същата причина ще дойде и Корди.

— Ще видим — отвърна му уклончиво тя с надеждата да успокои приятелите си.

Чувстваше се като уловена в капан наред рая и започваше да изпитва съжаление към Ейдън. Щеше да полудее, ако останеше в апартамента му, след като арестите бъдат извършени и заплахата изчезнеше. Но не ѝ се искаше да мисли за това сега. Приятелите ѝ бяха тук. Прекарваше си чудесно. Само дето започваше да усеща умора и болезнено пулсиране в ръката. Извини се и тръгна към банята си, за да вземе таблетка Тайленол^[1]. Когато отвори вратата, Ейдън я чакаше в спалнята с нова връзка.

— Откъде я взе? — попита Корди.

— Току-що я донесоха — обясни той. — Мирувай, за да я наглася.

След като свърши, Ейдън измъкна косата ѝ изпод лентата и сложи ръце върху раменете ѝ. И като се взираше в нея, ѝ каза нещо, което я изуми:

— Много си красива, Корделия.

Не знаеше как да реагира. Тогава той я целуна, но веднъж не му беше достатъчно. Привлече я в прегръдките си и отново покри устните ѝ със своите. Целувката не беше нежна, а хищна и похотлива в настойчивостта си. И я възбуди дотолкова, че когато той се отдръпна от нея, отчаяно ѝ се прииска да разкъса дрехите му и да се хвърли с него в леглото...

Смехът на Софи откъм всекидневната я върна в реалността. Едва тогава осъзна, че пръстите ѝ бяха върху ципа на дънките му. Изправи се бързо, пое си дълбоко дъх и му се закани с пръст. Приглади косата си, сякаш това щеше да я изправи, и изтича обратно при гостите. И до края на вечерта не погледна към Ейдън.

Няколко минути преди десет Алек посочи часовника си.

— Почти стана време да осъществим връзка със Сидни. — Отиде да донесе лаптопа на Ейдън и го сложи на масичката за кафе, така че всички да могат да гледат.

Лиъм се включи точно в уговорения час. Появи се на монитора в тениска с надпис „Барът на Боб — бира и мадами“. Задният фон не се виждаше много ясно, но, изглежда, той седеше на палуба или тераса, зад която се чуваше плискането на вълните в брега. Попита кой беше там и Алек изброи всички, като го представи на Регън и Софи, които излязоха от обсега на камерата и размениха помежду си възхитени погледи. Очевидно външният му вид ги бе впечатлил дълбоко. Те попитаха Корди с жестове, които означаваха: „Защо не си ни казала?“. А тя само повдигна рамене.

Джак наблюдаваше тихия обмен на знаци. Очарован от безмълвното разбирателство между трите жени, прошепна в ухото на Софи:

— Какво правите?

— Говорим си — рече невинно тя.

Лиъм поздрави компанията. Държанието му беше учтиво и делово и въпреки това вбеси Ейдън. Защото към Софи и Регън беше очарователен и любезен, а с Корделия флиртуваше открито...

Алек вече му беше казал за нападението на Дженкинс и Лиъм искаше да се увери със собствените си очи, че тя е добре.

Корди застана пред монитора и се усмихна:

— Всичко е наред.

— Имаш ли нова информация за нас? — попита Алек.

— Задръж малко — намеси се Ейдън. — Какво става с втория от придружителите на Симон? Онзи, който се опита да я измъкне от хотела?

— Чарлс Кендрик — подсказа му Алек.

— Той къде е?

— Все още тук, в Сидни — отговори Лиъм. — Наблюдаваме го.

— Нещо да докладваш? — обади се Джак.

— Всъщност има някои интересни неща. Документи... Изпратих ти ги в имейл, Алек. Струва ми се, че след като ги прочетеш, ще разбереш защо не мога да престана да се усмихвам.

— Добри новини, а?

Лиъм кимна.

— Да, много добри. Доста сухо четиво, но си струва. Само не ме питай как съм се добрал до тях.

След като прекратиха връзката, Ейдън предложи тримата мъже да слязат в офиса му, да разпечатат имейла и да го прочетат.

— Софи, това ще отнеме известно време — каза извинително Джак.

— Лимузината на хотела ще ги закара вкъщи — успокои го Ейдън.

Двамата целунаха съпругите си за довиждане и го изчакаха до вратата. Той прекоси стаята, отиде до Корди и нареди строго:

— Да не си посмяла да напуснеш апартамента.

— Какво? — престори се на шокирана тя. — Тъкмо имахме намерение да потанцуваме на пилон.

— Не е смешно. Говоря сериозно, Корделия. Стой тук.

— Да, сър.

Щом той излезе, Корди се тросна:

— Брат ти се държи като генерал. Знам, че го прави от загриженост, но започва да ми ходи по нервите...

— А моите ги къса от години — успокои я Регън.

— Аз пък го обичам — обади се Софи. — Доколкото мога да преценя, той никога не греши.

— Ние също го обичаме — призна приятелката ѝ. — Просто с Корди виждаме недостатъците му.

Софи изпадна в носталгично настроение.

— Никога не съм ви казвала какво ми се случи, когато бях на девет. Беше ужасно. Ейдън стана моят шампион.

— Какво? — попита Регън заинтригувана.

— Баща ми имаше проблем със закона... За пореден път. Бях вкъщи с икономката, когато двама страшни на вид мъже с пистолети и значки дойдоха и ме отведоха в полицейския участък. Бях ужасена. Единият от детективите ме заплаши, че ще ме дадат в приемно семейство и никой нямало да разбере къде съм. Лично щял да се погрижи за това.

— И защо ти е наговорил такива неща?

— Искаше да му кажа къде е татко. Нямах представа, но тогава дори и да знаех, не бих го издала. За нищо на света. Интересуваше се също дали в къщата ни има скривалище. Въпросите нямаха край. И до днес не знам как Ейдън е разбрал какво се случва. Може икономката да му се е обадила. Питях я много пъти, ала винаги отричаше.

— И какво направи той? — насърчи я да продължи Регън.

— Спаси ме. Щом го видях, се разплаках и се затичах към него. Той ме прегърна и ме увери, че всичко ще бъде наред. Водеше със себе си двама адвокати и засипа полицаите със закани. Закле се, че ако някога отново се доближат до мен, ще им отнеме значките. А от начина, по който юристите го подкрепяха, си мисля, че като нищо щеше да го направи.

— Защо не си ни казала още тогава?

— Ами страхувах се да не ме помислите за малка. После пък така и не стана дума за това...

— Даваш ли си сметка колко млад е бил Ейдън, едва ли е имал двайсет — отбеляза Корди.

— Трябваше да го споделиш веднага — въздъхна Регън. — Да поговорим открито, щеше да ти бъде от полза.

— Аз знаех — заяви изненадващо Корди.

— Откъде? — възкликна учудено Софи. — Ейдън обеща да не казва на никого...

— Бяхме останали да спим в дома на Регън, а по онова време бях страшно хлътнала по него. Помните ли?

Приятелките ѝ се разсмяха.

— Не знаехме — поклати глава Регън. — Не и докато не ни каза сама.

— Чух как икономката го предупреди, че го търсят адвокатите на семейството. Бях притеснена като вас, че може да се е забъркал в нещо, затова подслушах разговора. И така научих.

— Защо никога не спомена нищо? — попита Софи.

— Не мога да ти обясня. Предполагам, защото съм си мислила, че ако си искала да знам, щеше да ми кажеш сама.

— Шофьорът ще дойде всеки момент. Ще ти помогнем да се приготвиш за лягане, преди да си тръгнем — предложи Регън.

Корди им благодари и докато бяха в спалнята, продължиха да си говорят.

— Каква е сделката с Лиъм? — попита Софи, отмятайки завивката.

— Двамата с Алек са приятели отдавна — обясни Регън. Отвори едно чекмедже на скрина и извади пижама. — Мисля, че Алек го е арестувал веднъж. Сигурно тогава са се запознали. Все още не знам цялата история.

— Корди, не го ли намираш страхотен? — По лицето на Софи засия възхита. — Забеляза ли как се усмихваше и гласът му омекваше, докато говореше с теб?

— Не, не забелязах. Но наистина изглежда добре.

— Харесах акцента му — продължи Софи.

— Та той живее в Австралия. Да не искаш да се преместя там, за да започна да излизам с него?

— Не, разбира се. Накарай го да дойде тук. Ти заслужаваш такава жертва.

На вратата се почука.

— Ето го и шофьора — обади се Регън. — Хайде, Софи.

Приятелките прегърнаха Корди и си тръгнаха.

Беше изтощена. Настани се удобно в леглото и включи телевизора. Превъртя няколко канала и намери „На риба с Лари“ на една от кабелните телевизии. Софи ѝ беше казала, че предаването ще я

приспи, но то започваше да ѝ става интересно. Час по-късно реши, че Лари беше на път да я направи запалена рибарка.

Чу входната врата да се отваря и тримата мъже със смях влязоха в апартамента. Любопитна да разбере какво ставаше, тя стана от леглото. Отне ѝ няколко минути да нахлузи халата и придържащата връзка, а когато зашляпа боса към всекидневната, те вече отваряха бутилки с бира. Ейдън хвърли пред тях свитък документи.

— Какво е толкова смешно? — попита тя.

Тримата се обърнаха едновременно и се усмигнаха.

— Алек, искаш ли да ѝ кажеш? — смигна му Джак.

Другият мъж дръпна един стол и ѝ направи знак да седне.

— Оказва се, че нещо повече от евентуалния скандал разпалва желанието на Симон да се отърве от теб...

И мъжете отново се разсмяха.

— Ейдън, обясни ѝ ти — предложи Алек.

Той побутна документите към нея.

— Когато приключим със семействата Тейлър и Рейбърн, ти ще притежаваш компанията им.

[1] Тайленол (Tylenol) — американско лекарство за облекчаване на болка, треска и симптоми на алергии, простуда, главоболие и грип, по-известно по света чрез международното си непатентовано наименование Парацетамол. — Б.а. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Ти си първородната — поясни Ейдън.

— Какво означава това? — недоумяваше Корди.

— Когато си навършила двацет и една, си наследила двацет процента от акциите на „Мерик“. Такава е била волята на Мерик. — Той поклати глава и продължи: — Никога не съм виждал подобно нещо. Не мога да си обясня защо старият се е разпоредил така със състоянието си. И вероятно никога няма да разберем.

— Двацет процента не звучи много — намеси се в разговора Джак, — но всъщност е една огромна част. Оценява се за милиони. Симон е наследила своя дял от акциите от майка си Алис. Искала е да се възползва от привилегиите, но не и да носи отговорност, затова прехвърлила управлението им на баща си. Според завещанието, ти получаваш двацет процента от нейните, което е достатъчно да изгуби мажоритарния контрол.

— И точно затова тя или някой от семейство Рейбърн иска да те премахне от пътя — обобщи Алек.

— Някой от семейството ли? Не — възрази Корди. — Симон не би разказала на никого за мен. Омъжила се е за баща ми с фалшиво име. Тогава се е наричала Натали Смит.

— Била е бременна с теб, когато са се оженили, нали? — попита Джак.

— Да, така е било...

— Извадила си късмет, че не се е опитала да направи аборт — отбеляза Алек.

Корди седна на ръба на стола с изправен гръб и сложи дясната ръка в скута си. Мисълта за Симон предизвикваше тръпки по кожата ѝ.

— Каза ми, че е искала, но било късно. Била вече в петия месец.

В продължение на няколко минути никой не каза нищо, после се обади Алек:

— Хубаво е, че не е била наблизо, когато си била още дете. Не мога да си представя какъв би бил животът ти.

— Не разбирам как баща ти не е прозрял истинската ѝ същност — учудено я изгледа Джак.

— Сигурно е бил заслепен от любов — отвърна тя. — Обичаше я почти до деня на смъртта си.

— Звучи ми по-скоро като мания — отбеляза той.

— Синовете на Симон я обожават — каза Корди. — А и тя изглеждаше луда по тях на бала. — Усмихна се и добави: — Докато не съсипах вечерта ѝ.

Ейдън се засмя.

— Наистина успя.

— Момчетата са все още тийнейджъри, но вече са подготвени от Джулиън Тейлър — обади се Алек. — Очевидно той смята, че по-големият от тях е първородният.

Джак потупа разпечатаните страници, които лежах на масата.

— От начина, по който аз разчитам този сложен документ, който между другото звучи така, сякаш е писан през Средновековието, разбирам следното... Когато си навършила двайсет и една, ти не само си станала равноправен съсобственик на компанията, но изцяло си променила структурата на управлението ѝ.

— Но дали се явявам законен наследник, след като тя е използвала фалшива самоличност, когато се е омъжила за баща ми? — усъмни се Корди.

— В завещанието няма никакви допълнителни условия — поясни Ейдън. — Първороден означава първото дете, родено от Симон.

— А синовете ѝ няма ли да го наследят?

— Не — отговори ѝ Джак. — Сигурен съм, че ще получат недвижима собственост и много пари, а вероятно и други придобивки, но не и акциите от гиганта „Мерик“.

— Не можеш да ги продадеш или да се откажеш от тях — уведоми я Алек. — Остават при теб завинаги.

— Ами ако не предявя претенции към тях?

— Вече имаше два опита за убийство срещу теб — намеси се Ейдън. — Мислиш ли, че ще спрат дотук? Можеш да бягаш и да се криеш, или да влезеш в офиса на Джулиън Тейлър, да хвърлиш ДНК теста на бюрото му и да му кажеш, че ще съсипеш него и цялото му семейство. А аз ще бъда щастлив да ти помогна да го направиш.

— И на Симон да ѝ се размине, така ли? Та тя изпрати този тип да ме убие...

Алек поклати глава.

— Остави ние да се погрижим за това.

Джак се изправи и се протегна.

— Лиъм има идея как да ускорим нещата — съобщи той. — Просто изчаква подходящия момент. Тогава ще го обсъдим.

Тя искаше да говорят още сега, но двамата вече се готвеха да си тръгват. Ейдън ги изпрати до вратата, заключи след тях и я последва в спалнята ѝ. Свали връзката ѝ, за да може да съблече халата, когато я обърна към себе си и каза:

— Позволи ми да ти помогна да се приготвиш за лягане.

— Вече съм готова — възрази тя.

— Не, не си.

Смъкна халата ѝ и започна да разкопчава горнището на пижамата. В следващия момент дрехата ѝ вече лежеше на пода. Тя остана чисто гола, докато Ейдън беше напълно облечен. Въпреки това не се усещаше неловко, защото начинът, по който я гледаше, я караше да се чувства красива. Ръцете му галеха пълните ѝ гърди, докато зърната им се втвърдиха. Целуна я бавно, спокойно, сякаш разполагаше с цялото време на света. Усети, че бе започнала да трепери, и прошепна:

— Сега вече си готова. Лягай в леглото, Корделия.

Тя се подчини и се опита да придърпа завивките, но той не ѝ позволи. Наблюдаваше го, докато събличаше дрехите си, после бавно покри тялото ѝ със своето. Кожата му беше гореща.

Ейдън изстена при първия допир.

— Мислех за това през целия ден. Ти ме подлудяваш. — Дланите му се плзгнаха под коленете ѝ и я повдигнаха към него.

Целуна всеки сантиметър от корема ѝ, преди да се спусне надолу. Тя усети наболата му, едnodневна брада с вътрешната страна на бедрата си и изстена. Той продължи, докато прогони от съзнанието ѝ и последната трезва мисъл. Тя го умоляваше да я доведе до края и се гърчеше в ръцете му, докато получи онова, което искаше...

Ейдън беше също толкова алчен. Корди не можеше да изброи колко пъти през тази нощ посягаше към нея.

— Ще ти липсвам, когато замина — прошепна тя.

Мина доста време, преди да ѝ отговори:
— Да.

Ейдън не отпътува от града на другия ден. Тя реши, че за отлагането имаше някаква делова причина. Следващите четири денонощия не видя нито него, нито някой друг, освен персонала на хотела. Знаеше, че е още тук, защото го чуваше да излиза сутринта и да се връща много късно вечер. Но спеше в своето легло. Може би беше решил да стои настрана от нея. А и тя трябваше да направи същото, поне в мислите си, за да се подготви за Бостън.

Софи и Регън бяха потънали в работа и не ѝ се искаше да ги притеснява. Не бяха длъжни да я забавляват. Разговаря с Алек няколко пъти. От Австралия все още нямаше новини. Беше споменал, че Лиъм имал идея как да ускори нещата, но не ѝ беше обяснил в какво се състоеше тя. И реши, че ако не разбере нещо днес, щеше да му се обади лично и да го попита.

Започна да се чувства като затворено в клетка животно. Стените на апартамента я потискаха и се улови да фантазира за различни начини, чрез които би могла да се измъкне навън поне за няколко минути.

Хубавото беше, че отоците на пръстите ѝ спаднаха и вече можеше да пише на клавиатурата с две ръце. Получи имейл от един от докторите в институт „Гарвън“, който я уведомяваше, че бил прочел дисертацията ѝ и останал много впечатлен. Задаваше ѝ някои въпроси за проучванията ѝ, както и за резултатите от оживената дискусия, която намирал за много забавна и предизвикателна. И след като размислил, решил да ѝ предложи работа.

После ѝ се обади Джейдън Мартин. Беше изпаднал в паника. След няколко седмици от летния семестър бил сигурен, че отново ще го скъсат по химия. „Откъде знаеш?“ — попита тя. Отговорът му беше пряк: „Каза ми го самият преподавател“. Знаеше, че младежът беше умен, но мързелив, затова понечи да го попита дали изобщо си беше направил труда да отвори учебника, когато слушалката взе майка му и я помоли от името на сина си. Корди не можеше да ѝ откаже и първият урок беше насрочен за пет следобед на следващия ден. В процеса на

подготовката тя се обади на портиера да му поръча някои неща, сред които и книгата „Въведение в химията“.

Джейдън, подобно на повечето тийнейджъри, не ходеше никъде сам. Заедно с още три момчета се появи на вратата ѝ петнайсет минути преди уговорения час. Всички носеха учебниците си и имаха нужда от помощ.

Ейдън беше на срещи през целия ден и единственото, за което мислеше, беше да се прибере у дома при Корделия. През последните няколко дни не бе разполагал с нито една свободна минута и искаше да прекара известно време с нея. Дори самото ѝ присъствие го караше да диша по-леко. Убеждаваше се, че желанието да бъде близо до нея се дължеше на загриженост за безопасността ѝ, но скоро дори самият той престана да вярва в тази заблуда.

Прибра се малко след шест. Влезе в апартамента и застина... Около масата във всекидневната бяха насядали четирима тийнейджъри с отворени тетрадки и учебници. Корделия стоеше пред малка черна дъска. Представи му приятелите на Джейдън и след като ги поздрави, той отиде в спалнята си да се преоблече. През цялото време не преставаше да се усмихва. Момчетата попиваха всяка нейна дума и това със сигурност не се дължеше на любовта им към химията. Изглеждаха толкова влюбени, че той се запита дали изобщо нещо от онова, което им говореше, стигаше до съзнанието им.

Когато се върна във всекидневната, учениците си бяха тръгнали. Дъската беше оставена в ъгъла, а Корделия събираше книгите и грижливо ги подреждаше в шкафа.

Алек пристигна минута по-късно.

— Току-що говорих с Лиъм — докладва той. — Ето какво предлага той. В петък Джулиън ще води Симон и Крейг на вечеря в Къщата на сенките. Той ще бъде там с оръжие и значка и когато станат да си тръгват, ще направи всичко възможно тя да го види как с помощта на чиста салфетка внимателно взема чашата ѝ за вода. И после я слага в найлонов плик, което е особено важно да забележи. Помоли ме да ви предупредя, че това е капан за абсолютни идиоти, ала ако Симон гледа телевизия, ще се досети с каква цел го прави.

— Това ще я хвърли в паника — допусна Ейдън.

— Да видим какво ще предприеме — отвърна Алек.

— А Дженкинс проговори ли? — Споменът за пръстите на проклетото копеле около шията на Корделия за пореден път проблесна в съзнанието му и цялото му тяло се стегна от напрежение.

— Искане да сключи сделка.

— Каква по-точно?

— Сваляме обвиненията, а той ни разказва всичко, което знае.

Ейдън беше наясно, че зет му никога нямаше да се съгласи на нещо подобно.

— Ние, естествено, му се изсмяхме — продължи Алек.

Корди ги слушаше мълчаливо, докато изведнъж заяви:

— Мислех си... Всъщност ще го кажа направо. Трябва да се махна оттук поне за малко.

Ейдън поклати глава в категорично отрицание. Ала моментът не беше подходящ за подобна реакция. Тя се обърна към него и го сграбчи за ризата:

— Побърквам се! — пусна го и отстъпи крачка назад. — Престани да се усмихваш. Говоря сериозно. Наистина откачам... — Вдигна ръка пред лицето му и плъзна палеца върху показалеца си, докато почти се изравниха. — Само толкова ме дели от решението ми да напиша писмо на Лари, за бога. Само толкова, Ейдън.

— Кой, по дяволите, е този Лари? — попита я Алек.

Тя го изгледа свирепо.

— Лари рибарят. — Тонът ѝ предполагаше, че всеки би трябвало да го познава.

Алек вдигна отбранително длани.

— Добре, ще измислим нещо.

Обещанието му я успокои.

— Благодаря ти — каза тя с цялото си достойнство, което успя да събере.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ейдън стоеше до вратата на офиса си и четеше разпечатката, която секретарката му бе дала, когато случайно вдигна поглед и видя Корди да минава наблизо. Погледна отново, изпусна листа и се втурна след нея.

— Корделия!

Тя се обърна точно в момента, в който Алек се приближи до нея.

— Да, Ейдън?

— За да дойдеш дотук, е трябвало да използваш частния асансьор, да минеш през цялото фоайе, а после да вземеш един от общите и да се качиш до третия етаж.

— Да, точно така направих.

Върху лицето му нервно трепна мускул.

— Кой те пусна навън?

— Да ме пусне ли?

Алек почти можеше да види пламъците, които се стрелкаха от очите ѝ.

— Аз ѝ разреших — намеси се той. — Обещах ѝ.

— За протокола, това не е навън — възрази тя. — Все още съм в хотела. И наистина искам да изляза навън.

— Няма как да стане — изръмжа Ейдън.

— Това е компромисно решение — обясни Алек. — Поне докато е безопасно. Хайде, Корди, да идем да намерим Регън. Трябва да е в офиса си.

Ейдън пое по коридора с тях.

— Обади ми се, когато тръгне да се качва обратно горе. Ще я придружа. — Сграбчи я за ръката и я притегли към себе си. Намръщи се и я погледна напрегнато в очите. Държеше се така, сякаш искаше да ѝ каже нещо, но замълча.

— Ще дойда да те взема — обеща тя.

Той кимна и се върна в офиса си, минавайки покрай листа, който беше изпуснал, без изобщо да го забележи.

— Направо го подлудявам — прошепна тя. — Почти започнах да го съжалявам. Ейдън обича спокойната, подредена домашна обстановка, а откакто съм тук, не е нито спокойно, нито подредено. Истински хаос е.

— Ще му липсваш, когато заминеш.

Тя не повярва на тази глупост дори за секунда. Може би щеше да му липсва само сексът... Умопомрачителният, невероятен секс.

— А кога ще замина?

— Скоро — обеща Алек и погледна часовника си. — В Сидни е десет сутринта, а тази вечер Лиъм ще бъде зает в ресторанта в опит да разстрои Симон. Ще направи истинско шоу, преструвайки се, че взема материал за ДНК тест. Ще ми се да можем да го видим.

— Тя ще разбере ли изобщо какво прави той?

— О, ще разбере. Единствената причина да ѝ се прави такъв тест е резултатите да се сравнят с твоя, за да се докаже, че си нейна дъщеря. Освен ако не е пълна идиотка, няма как да не се досети.

— Лиъм вече каза, че има нейно ДНК... Откъде го е взел?

Алек отвори вратата към приемната на жена си.

— Не съм го питал, а и той не ми каза. Така е по-добре.

— Използвал е неговия капан за пълни идиоти, така ли?

Алек се засмя.

— Едва ли...

Тя знаеше, че няма да ѝ даде доброволно информацията, но поне не ѝ пречеше да подпитва. После се замисли за момент и отбеляза:

— Симон ще побеснее.

— На това се надяваме.

— Смяташ ли, че ще реагира веднага?

— Да, така мисля.

И се оказа прав. Реакцията беше мълниеносна.

В седем часа Ейдън разтърси Корди, за да я събуди и да ѝ каже, че Алек пътува към тях с новини, но преди да успее да изрече нещо повече, погледът му потъна в нея. Струваше му се, че не я беше докосвал цяла вечност, и когато тя се обърна, все още сънена и изстена, не можа да устои на изкушението. Късата ѝ копринена нощница с дантела не покриваше почти нищо и той нямаше търпение да я смъкне

от нея. Близостта ѝ сякаш го превръщаше в животно. Никакъв самоконтрол, никакви задръжки. Отметна завивката, съблече бързо дрехите си и я сграбчи... Тя откликна диво, страстно, всеотдайно.

След като най-после успя да си поеме дъх, Ейдън се надигна и се подпря на лакът. Погледна я, проследи с пръст доволната ѝ усмивка и я предупреди:

— Алек ще пристигне всеки момент.

Тя приседна, отметна косата от очите си и го попита защо.

— Каза само, че има хубави новини за теб. — В този момент на вратата се почука. — Ето го и него.

Корди скочи от леглото.

— Облечи нещо! — нареди му с яростен шепот. Вдигна дънките и му ги подхвърли. — Имаш ли някаква представа... Не трябваше да... Не искам да разбере, че ние... Така де... — Пое си рязко дъх и изстреля: — Даваш ли си сметка колко съм разочарована?

Той нахлузи дънките, но не си направи труда да вдигне ципа. Без да обръща внимание на повторното почукване, заобиколи леглото и застана пред нея.

— Разочарована ли? Ако наистина е така, трябва веднага да се върнем в леглото...

Тя сложи ръка на устните му и се засмя.

— Не в този смисъл. Иди да отвориш.

За щастие отвън не чакаше Алек. От румсървиса им носеха закуската.

Ейдън я повика, но тя вече беше под душа. Беше станала истински професионалист в къпането с една ръка. Когато се облече, усети, че умираше от глад и беше готова да изживее поредния ден в райския затвор само за да се нахрани. По-късно, докато допиваше портокаловия сок, седнала срещу него, а той се ровеше в нещо, което изглеждаше като стоков отчет, внезапно ѝ хрумна колко сюрреалистично беше всичко това. Те се държаха като стара семейна двойка.

Алек пристигна няколко минути по-късно. Прие чашата кафе, предложена от Корди, и се настани до масата.

— Получих някои добри новини — започна той. — Чарлс Кендрик е на път към Чикаго. Лиъм докладва, че се е качил на самолета в Сидни под името Чарлс Форд и с подправени документи.

— И това е добра новина? Предполагам, че идва, за да ме убие...
— възкликна тя, опитвайки се да прикрие паниката в гласа си.

— Точно така — съгласи се Алек.

— Няма да му позволим да се приближи до теб, Корделия — увери я Ейдън.

— Това ми е известно — кимна тя и си пое дълбоко дъх. — И така, какъв е планът?

— Двамата с Джак ще го чакаме на летището, за да го поздравим с добре дошъл в Чикаго. Носим му за подарък белезници — отвърна Алек. — Ще го хванем веднага щом слезе от самолета.

— Не би ли трябвало да го арестувате на местопрестъплението? Не можете да го обвините в опит за убийство, което все още не е направил.

— За бога — измърмори Ейдън, ужасен от подобна идея.

— Разполагаме с достатъчно доказателства, за да действаме — отвърна Алек. Отново беше пестелив на думи и тя, колкото и да го разпитваше, не влезе в допълнителни подробности.

Ейдън виждаше колко е обезкуражена. Да се живее ден след ден с неизвестността, беше изнервящо. След като Алек си тръгна, се опита да я развесели:

— Още малко и ще можеш да ходиш където поискаш.

— Би било чудесно — въздъхна тя. Оценяваше оптимизма му, но се страхуваше да се надява.

— Довечера ще си поръчаме хубава вечеря и ще изгледаме някой филм.

— Съжалявам. Не мога...

— Как така не можеш?

Корди взе една поничка и я разчупи надве.

— Имам си планове. Какво стана с портокаловия ми сок?

— Вече го изпи. Какви планове? Няма как да излезеш. Престани да си играеш с мен.

— Ще играя карти с Уолкър.

— Не можа ли да го кажеш направо?

Можеше, разбира се, но нямаше да бъде толкова забавно.

Чарлс Кендрик не беше особено щастлив да види очакващите го двама агенти на ФБР. Веднага щом преодоля първоначалния шок, започна да се държи грубо. „Може би си вярваше, че с ругатни и закани ще избегне ареста“ — помисли си Алек. Вкараха го в стаята за разпити и го оставиха да се поти, докато претърсваха брезентовата му раница. В един от джобовете, увити в чорапи, намериха три предплатени телефона. В единия от тях беше запаметен номер в Сидни. Находката зарадва Джак и Алек повече, отколкото първите коледни подаръци в детството.

Лиъм вече беше проверил всички мобилни, домашни и служебни постове на името на семейство Рейбърн, но от нито един от тях не бе засякъл обаждане от Чикаго, което означаваше, че запаметеният номер беше на друг предплатен телефон. Единственият начин да разберат на кого принадлежеше беше да позвънят...

Разпита водеше Джак. Настани се до металната маса срещу Кендрик в малката стая без прозорци. Тъй като искаха да се чувства като в капан, бяха го вързали с белезници за масата. Алек се бе облегал на стената зад него и го наблюдаваше. От време на време обикаляше ограниченото пространство, връщаше се на мястото си и буквално дишаше във врата му. Кендрик се размърда на стола. По челото му беше избила пот, която се стичаше покрай очилата му, придаващи му вид на застаряващ Хари Потър. Първите думи, които произнесе, бяха очаквани:

— Не съм направил нищо незаконно.

Джак се облегна небрежно. Едва ли би могъл да изглежда по-сговорчив.

— Даваме ти уникална възможност, Чарлс. Можеш да си помогнеш сам, като ни кажеш името на шефа си. Искаме да знаем само кой те нае да убиеш Корделия Кейн?

— Вие луди ли сте? Никой не ме е наемал да застрелям когото и да било — изръмжа Кендрик. — Дойдох тук на екскурзия.

— А, разбирам — отвърна с извинителен тон Джак. — Е, след като изяснихме този важен въпрос, можеш да си вървиш.

Проблясък на облекчение мина през лицето на мъжа, преди да схване сарказма в забележката му. И се отпусна на стола.

Алек отново пристъпи зад гърба му.

— Ще спестим много време, ако ни кажеш истината.

— Това и направих.

— Да се върнем към уникалната възможност — спокойно предложи Джак. — Ако сътрудничиш на детектив Бюканън и на мен сега, ние също ще ти помогнем.

— Нищо няма да изкопчите — измърмори Чарлс. — Искам адвокат. Доведете ми адвокат. — По челото му отново избиха едри капки пот.

Джак се престори, че не бе чул желанието му.

— Това е много сладка сделка — продължи той, — но има един недостатък. Ограничена е във времето. Веднага щом позвъним на номера, запаметен в предплатения телефон, помощта ти няма да ни е необходима. Тогава двамата с детектив Бюканън ще направим всичко възможно да получиш максимална присъда.

— За какво? Нямате и една улика срещу мен.

— Нека започнем с фалшивия паспорт — възрази Джак. — Дори само това е достатъчно. Ако не ни съдействаш, ще те изпратим в затвора за дълго, ама много дълго време. — Бутна стола назад и се изправи. — А сега отивам да ти доведа адвоката.

Алек го последва до вратата. На прага се спря и подхвърли:

— Имаш пет минути, преди да позвъним.

Оставиха го потънал в пот и, както се надяваха, обзет от паника, и се отправиха към другата стая за разпит, където ги очакваше Дженкинс. Бяха наредили да го доведат на четвъртия етаж, за да могат да поговорят отново с него или, както го наричаше Алек, за втория рунд. Планът беше да настроят двамата заподозрени един срещу друг.

В коридора Джак заговори изумено:

— Даде му пет минути да реши какво иска да направи... Това пък откъде ти хрумна? Разбрахме се да му кажем, че разполага с дванайсет часа, не помниш ли?

— Да бе, сещам се, но пет минути ми се стори много по-драматично. Дванайсет часа няма същия емоционален заряд.

Той се разсмя.

— Прав си.

— А сега ми се иска най-после да позвъним на този номер.

— На мен също, но трябва да изчакаме. А и няма ли да изглежда доста нелогично Кендрик да се обади на шефа си само час след кацането на самолета? За толкова кратко време едва ли би имал какво

да му докладва. Ако поръчителят се е уплашил и не вдига телефона, значи сме прецакани. Тъй че да не слагаме тигана, докато рибата е още в морето...

— Освен ако Кендрик и Дженкинс не изпеят това, което искаме да узнаем.

През останалата част на деня двамата непрекъснато сновяха от едната стая за разпити в другата с надеждата да сломят поне единия от заподозрените, но нито Дженкинс, нито Кендрик се огънаха. Заплахите за по-големи присъди за престъпленията им не ги стряскаха. Сякаш бяха репетирали защитата си и всеки поотделно твърдеше, че не е получавал заповеди от никого.

Джак трябваше последен да разпита Кендрик. Когато излезе от стаята, Алек го очакваше.

— Операторът е готов.

Минута по-късно заедно прослушваха запис, на който се чуваше само пукане като от статично електричество.

— Ще свърши ли работа? — попита мъжът.

— Идеално е... — увери го Джак.

— Кендрик ще заяви, че е бил принуден — предупреди го Алек.
— Това никога няма да мине в съда.

— Вярно е — призна Джак, — но пък може да го накара да се разприказва.

— Е, време е за обаждането — заяви Алек.

Той вдигна предплатения телефон, докосна екрана и го остави в средата на бюрото, за да чуват всички.

Мъжете се наведоха над него и се заслушаха. „Едно... две... три... четири... пет...“ Сигналят продължаваше да се повтаря ритмично. Те се спогледаха. „Шест... седем... осем...“ Алек поклати глава и понечи да изключи, когато внезапно се чу изщракване. Последваха няколко секунди мълчание, сякаш човекът от другия край на линията изчакваше този, който му се обажда, да заговори първи. Накрая тишината беше нарушена.

Джулиън Тейлър попита:

— Свършено ли е?

Джак и Алек нямаха търпение да поговорят отново с Чарлс Кендрик. И двамата се усмихваха, когато влязоха в стаята за разпити. Той седеше до адвоката си — около четиридесетгодишен мъж с кисела физиономия и подобаващ нрав. Позата му беше на човек, който цял живот бе застиган от разочарования.

— Няма да ви кажа нищо — заяви предизвикателно Кендрик. — Адвокатът ми, мистър Кейл, ми обясни, че дори не съм длъжен да разговарям с вас.

Детективите дръпнаха по един стол и се настаниха срещу тях. Самодоволното му изражение скоро щеше да се промени.

Джак погледна спокойно към адвоката и заяви:

— Ще повдигнем още обвинения.

— И какви по-точно? — заядливо попита Кендрик, преди мистър Кейл да успее да се намеси.

— Знаем, че си дошъл тук да убиеш Корделия Кейн — отговори му Алек, — и можем да го докажем.

Кендрик се наведе към него.

— И как? — заинтересува се Чарлс със самодоволен тон, в който прозираше негодувание. — Как ще го докажете?

— Радвам се, че попита — намеси се отново Джак. — Обадохме се на номера, запаметен в предплатения телефон, и си поговорихме с Джулиън Тейлър.

Кендрик не изглеждаше вече толкова самонадеян.

— Той е разговарял с вас ли? Не го вярвам. — И повтори: — Разговарял... Глупости.

— Всъщност не говори с нас — поясни Джак.

— Наистина — потвърди Алек.

— Мислеше, че се обаждаш ти — продължи мъжът. — Сам направи предположението, а ние просто не го поправихме.

Кендрик изглеждаше объркан.

— Лъжете.

— Ние сме агенти на ФБР — авторитетно заяви Алек. — Никога не лъжем. — Беше донякъде изненадан, че го каза, без да се разсмее.

— Записахме разговора — обърна се към адвоката Джак. — Искате ли да го прослушате? — Остави телефона на масата и натисна бутона.

Гласът на Джулиън беше силен и ясен:

— Свършено ли е? Корделия мъртва ли е? Говори!

Леко пукане заглуши отговора:

— Не... Още не.

Очите на Кендрик сякаш щяха да изскочат от орбитите си.

— Трябвало е да му кажете кои сте. Заблудили сте го умишлено, като не сте му се представили.

— Признаваме — кимна Джак. — Мисля, че с право можеш да ни наречеш измамници.

Натисна отново бутона и записът продължи:

— Няма да получиш остатъка от парите, докато проклетата златотърсачка не умре. А това трябва да стане веднага. Струва ми се, че още тук ти обясних колко е спешно. Взеха чашата на дъщеря ми за ДНК тест. Действай! — Повтори нареждането с креслив тон. — И ако случайно налетиш на онзи смотаняк Дженкинс, му кажи, че е уволнен.

Разговорът приключи.

— Пукането, което включихме специално, ни помогна да го праметнем, не мислиш ли?

— Това никога няма да мине в съда — избухна Кейл. — Никога. Послужили сте си с измама.

— Може би... — замислено отрони Алек. — А може би не.

Тъй като нямаха намерение да използват записа, изобщо не ги интересуваше дали щеше да мине в съда. Искаха само да накарат Кендрик и Дженкинс да проговорят.

— Аз отлично познавам закона — изръмжа адвокатът.

— Ние също — сряза го Джак.

— Ще напиша възражение...

— Давай.

— Освен това разполагаме и с признанията на Арнолд Дженкинс — намеси се Алек. — Той те предаде, Чарлс. Отговори на всичките ни въпроси. Вече подписахме споразумение с него.

— Пиленцето кацна на рамото му и той го сграбчи. А ти го изпусна — заключи Джак.

— Мисля, че приключихме. — Алек взе телефона и тръгна към изхода.

Джак го последва. Излязоха в коридора и точно преди вратата да хлопне след тях, чуха вика на Кендрик:

— Почакайте една минута...

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Новината не би трябвало да я изненада, но въпреки това Корди остана потресена.

— Сигурни ли сте, че на телефона е бил Джулиън Тейлър?

Алек кимна.

— Лиъм го потвърди, както и доста други хора. Той беше.

— Изглежда съвсем логично — обади се Ейдън. — С дела на Симон той контролира петдесет и един процента от акциите на „Мерик“. Може да отхвърли решенията на борда, когато си поиска. В момента, в който получиш своите дващсет, Корделия, с властта му е свършено.

— Но ако не се бях появила аз, така или иначе щяха да преминат в ръцете на по-големия син на Симон, когато навърши дващсет и една години — посочи тя.

Приближи се до бара, където бяха застанали мъжете, и седна на една табуретка.

— Симон му е прехвърлила управлението на акциите си и аз съм сигурен, че е щял да убеди внука си да направи същото.

Ейдън и Алек се отнасяха много спокойно и делово към последното развитие на събитията. На Корди обаче ѝ идваше да крещи. Едва сега разбра защо децата понякога пищяха и надаваха вой. Това беше чудесен начин за освобождаване от натрупаното чувство на безсилие. Искаше ѝ се да хвърля из стаята всичко, попаднало пред очите ѝ. Природата сякаш проявяваше съпричастност към настроението ѝ. Пороен дъжд обливаше прозорците на апартамента, откъм далечината се носеше тътен на гръмотевици. Вятърът се усилваше с всяка минута.

— Веднага щом Кендрик и Дженкинс се увериха, че знаем кой ги е наел, разбраха, че са изгубили значението си за нас. Сега вече не можем да ги накараме да престанат да говорят. Прехвърлят вината един на друг, упрекват Джулиън и са готови на всичко, за да сключим споразумение.

— И двамата бяха със Симон, когато тя се скара с мен в хотела. Още тогава се досетих, че работят за нея.

— Не само са работили за нея, ами са докладвали и на баща ѝ всяка нейна крачка. Така е разбрал, че си се върнала в играта. Според Кендрик, Джулиън е знаел за теб много отдавна.

— Откога?

— Още когато си била бебе.

— Какво? — Тя едва не падна от табуретката. — Ситуацията става все по-зловеща...

Алек ровеше в хладилника зад бара. Извади бутилка безалкохолна бира и я отвори.

— Явно в това семейство има сериозен дефицит на доверие — отбеляза философски той.

— Шпионирал е собствената си дъщеря. Защо го е правил? — учуди се Корди.

— Просто е защитавал личния си интерес — обясни Ейдън.

— Кендрик се е радвал на по-голямо благоразположение от Дженкинс — продължи Алек. — Поне два пъти в месеца си е пиел водката с Джулиън. Естествено, тогава му е докладвал за семейството ѝ. Една нощ му споделил, че като тийнейджърка Симон била избягала от къщи. Отнело му известно време да я открие и когато най-после успял, изживял шока на живота си. Не можел да повярва какво била направила.

— А тя знаела ли е, че ще наследи двайсет процента от акциите? — попита Корди и погледна към Ейдън.

— Сигурен съм, че е знаела.

— Може би това е поредната причина да се представя като Натали Смит — предположи Алек. — Не мисля, че изобщо е имала намерение да остане при баща ти. Родила е и малко след това е избягала. Джулиън казал на Кендрик, че имал намерение да изпрати двама мъже да я върнат насила в Австралия, но не се наложило. Тя се прибрала сама, извинила му се за тревогите и продължила да живее живота си. И повече никога не споменала за теб, нито за бившия си съпруг.

— Какво ще стане с Джулиън сега?

— Арестуван е — отвърна Алек.

— Щеше ми се да бях там, когато са му щракнали белезниците — измърмори Ейдън.

— Щом австралийските медии научат новината, за тях ще бъде истински празник — усмихна се Алек. — Имам предчувствие, че този път Симон няма да спечели приза „Жена на годината“.

— Мили боже, а аз съм генетично свързана с тези хора — изплака Корди. — Съжалявам, че изобщо се заех да различавам тази история. Но поне най-после всичко свърши. Нали така?

— Не съвсем — възрази Алек.

— О, я стига. Кой още ще иска да ме убие? Симон ли? Или пък съпругът ѝ? А може би двамата тийнейджъри? — Дръпна една дълга сламка за коктейли и я пъкна под гипса.

— Корделия, какво правиш? — изумен я погледна Ейдън.

Тя измъкна сламката и обясни:

— Сърби ме. — После отново се обърна към Алек: — Та, кажи, сега пък кой ме преследва...

— Никой, поне доколкото ми е известно. Ала трябва да продължим да бъдем предпазливи, докато акциите не ти се прехвърлят официално. А това ще стане след няколко дни.

— Джулиън ще се опита ли да попречи?

— Няма да има възможност — увери я Алек. — Лиъм разполага с резултатите от ДНК теста ти. Познава хора, които ще помогнат нещата да се случат.

Тя автоматично посегна към нова сламка. Ейдън я възпря.

— Някоя може да остане вътре.

Не мислеше, че е добра идея да му признава, че нямаше да е първата...

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Конгресмен Митчъл Рей Чембърс се готвеше да омае избирателите си. Беше свикал пресконференция точно седмица преди първичните избори, за да напомни на добрите хора от Фолсбъро, че бе спасил града им. И да им обясни, че е работил усилено повече от година за строежа на хотел „Хамилтън“ и курорт на Рок Пойнт.

Не беше подписал договора, изпратен му от Уолкър Медисън. Умело отложи процедурата за първата седмица след изборите. Беше се съгласил да приеме смехотворно ниската цена, която, в интерес на истината, назова сам, но нямаше никакво намерение да довежда сделката докрай...

Чембърс все още вярваше, че може да получи многократно повече и сега, след като вече беше замесен и Уолкър Медисън, беше по-сигурен от всякога. Щеше да бъде много по-лесно да манипулира най-малкия брат. Единственото, което трябваше да направи, беше да убеди избирателите, че е готов на всичко, за да превърне Фолсбъро в богат и проспериращ град. А после, когато победата му бъде в кърпа вързана, щеше да се погрижи за собственото си богатство и благоденствие. Беше абсолютно сигурен, че с тримата братя Медисън на масата за преговори може да прокара собствените си условия и да сключи сделката на живота си. Естествено, не бе необходимо хората да знаят тези незначителни подробности.

Кметицата Грийн бе изгубила всякакви шансове срещу него и вече нямаше никакво съмнение, че през ноември щяха да го преизберат. Политиката не беше нищо друго, освен изкусна манипулация.

Нямаше защо да се тревожи, че братовчед му Лестър щеше да хленчи, да се оплаква и да го излага пред медиите, защото беше откупил дела му и сега беше едноличен собственик на Рок Пойнт. Високата цена, която му беше изплатил, щеше да му се възвърне многократно.

За пресконференцията се облече в червено, бяло и синьо — морскосин костюм, снежнобяла риза и червена вратовръзка. Забоде миниатюрно американско знаме на ревера си и реши, че е готов. Беше изчислил цялата хореография на събитието до най-малката подробност. Беше отработил грандиозното си влизане в залата, точно бе очертал мястото на трибуната, и най-важното — къде да бъде поставен националният флаг. Държеше да е зад гърба му, но малко вляво, така че от какъвто и ъгъл да го уловеше камерата, знамето задължително да присъстваше в кадър. Дори изпробва няколко различни изражения пред огледалото. Трябваше да изглежда скромен и в същото време достолепен и интелигентен. Щеше да се хвали, естествено, но всичко щеше да бъде завоалирано зад обяснението какви гигантски усилия е положил, за да докара хотелската верига в района.

Беше сигурен, че е предвидил всичко.

Двойните врати към офиса на предизборния му щаб бяха отворени. Ейдън стоеше във фойето, без да се набива на очи, но от мястото си можеше да наблюдава как Чембърс се изкачваше към малката трибуна. Около нея се беше събрала голяма тълпа от хора, дошли да чуят заключителната му реч. Микрофони и камери записваха всяка дума. Реши да изчака, докато настанеше време за въпросите. Искаше му се Корделия да е с него. Щеше да остане не по-малко отвратена от гротескното държание на конгресмена, който в стремежа си да убеди присъстващите в своята скромност, си приписваше заслугите за всичко, освен за откриването на Америка. Докато говореше, непрекъснато пъхаше дясната си ръка под сакото, близо до сърцето. Вероятно опитваше да изглежда като Наполеон. По-неприятна от фалшивата усмивка беше речта му. Всяка една проклета дума, изречена от него, беше лъжа. Ако Корделия беше тук, щеше да го предизвика да изложи числа и факти.

Докато стоеше и слушаше кухата предизборна риторика, Ейдън си помисли колко си приличаха Чембърс и Джулиън Тейлър. И двамата бяха движени от алчност и жажда за власт. Джулиън бе доказал, че нямаше нищо против да мине през трупове, за да запази империята си, а конгресменът беше готов на всичко, за да бъде преизбран. „Колко

време беше имал работа с хора като Чембърс?“ — запита се той. Дори само мисълта за това го караше да се чувства изтощен.

Политикът беше готов за въпросите. Кметицата Грийн излезе напред и вдигна ръка.

— Конгресмен Чембърс, всички се питаме дали вече подписахте договора с братята Медисън за Рок Пойнт? — Преди да успее да ѝ отговори, тя продължи: — Или ще стане като миналия път, когато променихте условията в последния момент и провалихте сделката?

— Не знам откъде имате тази информация, но тя е погрешна — заговори със снизходителен тон той. — Трябва да проверявате източниците си, преди да хвърляте обвинения, кмете.

Изслуша следващия въпрос от другия край на залата, като се стараеше да отбягва погледа ѝ. В центъра на разговора бяха хотелът и курортът. Колко нови работни места щяха да се открият? Колко време щеше да отнеме строителството?

Ейдън виждаше отчаянието на местните жители. Спенсър беше прав. Тези отрудени хора имаха нужда от надежда. Беше изумен от отговорите на конгресмена. Говореше толкова авторитетно, сякаш лично бе изготвил плана на хотела и дори можеше да им съобщи квадратурата на всяка стая.

Кметицата отново се опита да привлече вниманието му, като застана най-отпред и упорито замахна с ръка, за да я забележи.

— Не отговорихте на въпроса ми — извика тя, когато той млъкна за момент да си поеме дъх.

— На кой въпрос искате да ви отговоря? — попита той с отегчение.

— Подписахте ли договора с Медисън? За последно чухме, че сте променил решението си. Съобщиха го в новините.

— Не бива да вярвате на всичко, което казват по телевизията — иронизира я Чембърс.

— Отговорете на въпроса! — настоя някой от публиката. — Подписахте ли? Ще имаме ли хотел в града?

— Разбира се, че ще имаме — заяви надменно конгресменът.

— Подписахте ли договора? — извиси глас кметицата.

Изкуствената усмивка върху лицето му започна да се разпада.

— Не, не съм.

Всички едновременно се обърнаха към него на секундата. Възвръщайки предишното си ведро изражение, той вдигна ръце и започна да обяснява:

— Чакайте, изслушайте ме... Прочетох договора и всичко е наред. С Уолкър Медисън се уговорихме да се срещнем лично и да подпишем документите. Така е редно. Дори го оставих да избере датата. Сигурно всички сте чули за ужасната автомобилна катастрофа... — Замълча за момент и преглътна с усилие достатъчно шумно, за да може звукът да бъде уловен от микрофоните. И най-последно фалшивата му усмивка се стопи...

С ужасени очи наблюдаваше как към него с широка крачка се приближава Ейдън Медисън.

Изражението на лицето му беше безценно и Ейдън отново си помисли, че ако сега Корделия беше с него, щеше да се разсмее. И много щеше да хареса онова, което предстоеше да се случи.

— Достатъчно за днес, дами и господа — припряно каза Чембърс. — Трябва да се връщам във Вашингтон за важно гласуване.

Ейдън пристъпи към микрофона и веднага привлече вниманието на присъстващите. Всички знаеха кой беше той.

— Името ми е Ейдън Медисън и съм подготвил голяма изненада за вас и за конгресмена. — Огледа любопитните лица, после се обърна към Чембърс и продължи: — Нося договора със себе си и вие ще имате възможност да станете свидетели на подписването му. С братята ми нямаме търпение да започнем работа по новия проект, а зная, че и вие също очаквате това.

Оваците бяха оглушителни.

Конгресменът вдигна ръце, за да накара тълпата да замлъкне, и заговори припряно:

— Не, не. Обещах на Уолкър, че...

— Той вече го подписа, както и Спенсър — прекъсна го рязко Ейдън. — Сега всичко зависи само от вас и от мен. — Извади писалка от джоба на самото си и му я подаде: — Защо не подпишете пръв, конгресмен Чембърс?

Мислите му препускаха бясно, докато се опитваше да измисли начин да се измъкне от този провал, но съзнанието му беше празно. Беше се оказал в капан и го знаеше. Вълнението сред публиката стигна връхната си точка, когато всички започнаха да скандират името му.

Хората го гледаха с благоговение, благодарни за онова, което правеше за тях.

„Може би от тази катастрофа щеше да има и някаква полза в крайна сметка — мина му през ума.“ Вече ги държеше в ръцете си. Всеки един от присъстващите щеше да гласува за него, защото той беше техният спасител. Със замах взе писалката и се наведе да сложи подписа си.

Единствено Ейдън видя яростта в очите му, когато си стиснаха ръцете. Конгресменът кипеше от гняв, докато върху лицето му беше застинала заучената усмивка.

Чембърс беше потупан многократно по рамото и му се наложи да се здрависа с почти всеки от присъстващите, докато си проправяше път към вратата, за да се върне във Вашингтон за важното гласуване. Искаше му се да се позабави в залата и да се наслади на хвалебствените думи, но се опасяваше да не се досетят, че ги бе излъгал и за неотложния си ангажимент. Нямаше представа как щеше да се обяснява, ако от медиите го попитаха какво точно щеше да се гласува. Загубата на богатството, което можеше да спечели от Рок Пойнт, определено го гнетеше, но въпреки това имаше добро предчувствие за бъдещето. Поне нямаше да му се налага да харчи пари за допълнителна кампания. Току-що бе спечелил доверието на избирателите.

Кейли, младата репортерка, с която Ейдън и Спенсър бяха разговаряли при последното си посещение в града, го чакаше до вратата. Когато Ейдън се появи, тя го пресрещна с микрофон в ръка, а зад гърба ѝ вървеше операторът.

Кметицата Грийн бързо приближи към него.

— Отново ви благодаря за щедротостта дарение, което направихте за кампанията ми — подхвана тя, — но след пресконференцията на конгресмен Чембърс не мисля, че имам някакви шансове.

— Вие сте точният човек за този пост — отвърна той и направи знак на Кейли да започнат да снимат. Около него се събираха хора, когато погледна право към камерата и каза: — Кметът Грийн е тази, която истински се грижи за жителите на този град. Ако не беше тя, строителството на хотел „Хамилтън“ и курорта никога нямаше да се осъществи. Въпреки че конгресменът си приписва всички заслуги, няма нищо общо с тях. Именно вашата кметица работи упорито повече

от година, обаждаше се, пишеше и изпращаше снимки на красивата местност, за да ни убеди да започнем преговорите. Точно както се бореше за хотела, така ще отстоява интересите ви във Вашингтон. Постъпете по най-правилния начин. Гласувайте за нея.

Обърна се към Грийн и се усмихна. Тя изглеждаше поразена. За щастие Кейли точно навреме даде знак на оператора да престане да снима.

Час по-късно Ейдън беше в самолета на път към дома. Не беше виждал Корделия повече от седмица. И не можеше да повярва колко му липсваше тя. Знаеше, че преди три дни бяха свалили гипса ѝ, а от Регън бе разбрал, че докторът не беше останал много доволен, когато беше открил сламки за коктейл в него.

Пътуването беше изтощително. Беше летял от Сан Диего до Хюстън, а оттам до Рок Пойнт. Още преди месец реши да позабави темпото, но едва когато му се наложи да се сблъска с конгресмена и други хора като него, осъзна колко беше уморен.

Искаше да напусне състезателната писта. Искаше Корделия.

Благодарение на връзките и упоритата работа на Лиъм, на известен адвокат и на съда в Сидни, Корделия вече беше собственик на акциите на „Мерик“. Очакваше се тя да се върне в Австралия, да се представи на борда и да подпише допълнителните документи. Ейдън ѝ заяви, че няма начин да я пусне да отиде без него. Вече се беше научил да не използва думата „позволи“, защото тя изпаднаше в ярост. Споменът го накара да се усмихне.

Беше чул, че арестът на Джулиън Тейлър бе предизвикал истински фурор в австралийската преса. Лиъм му съобщи, че Симон и семейството ѝ били на почивка, което в превод означаваше, че се бяха скрили до утихването на бурята. Но миналото на Симон беше толкова пикантна история, че не очакваше това да се случи скоро. До този момент медиите бяха оставили Корделия на мира. Ейдън знаеше, че рано или късно щяха да поискат интервю от нея. Но беше сигурен също, че тя нямаше да разговаря с никого.

Наближаваше един часът посред нощ, когато се прибра в хотела. Първо се отби в апартамента на Уолкър. Брат му беше нощна птица,

преглеждаше записките, които му беше оставил Спенсър. Ейдън влезе и хвърли договора в скута му:

— Това е твое и на Спенсър — рече с усмивка. — Той ще поеме управлението и ще ти покаже как се прави.

— Не искаш ли да го поемеш ти?

— Не.

Изобщо не се притесняваше, че Уолкър ще прецака нещата. Екипът нямаше да му го позволи. Бяха в този бизнес достатъчно дълго, за да допуснат сериозен провал. Машината беше добре смазана.

— Утре ще ти разкажа всичко за пресконференцията на конгресмена. Като пребит съм и отивам да си легна.

Прекося коридора и отвори вратата на апартамента си. Вътре беше безупречно чисто. Всяко нещо си беше на мястото. Нямаше паднал под стола телефон, провесени на облегалката на дивана шалове, разхвърляни учебници...

Нямаше я и Корделия.

Беше му оставила подпряна на вазата със свежи цветя бележка, в която му съобщаваше, че си тръгва и му благодари за помощта. Дълго я държа в ръката си, застанал на прага на спалнята ѝ, също толкова чиста и подредена като всекидневната. Нямаше представа нито къде се намира, нито какво правеше. Беше сигурен само в едно. Искаше я обратно.

Отне му известно време да се отърси от мъката. Крачеше нервно из всекидневната и в два часа позвъни на Алек. Той, естествено, спеше дълбоко.

Звукът го стресна. Внимателно пусна рамото на Регън, за да не я събуди, и трескаво затърси телефона.

— Агент Бюканън — каза в слушалката.

— Къде е тя?

— Какво? Ейдън, ти ли си?

— Къде е Корделия? — повтори тихо Ейдън.

Алек се прозя.

— Ами спи в стаята за гости...

Изминаха няколко секунди, преди Ейдън да заговори отново:

— Добре ли е?

— Да, всичко е наред.

— Кога заминава за Бостън?

— След два дни. Утре е оная глупост в Съмърсет, а на следващата сутрин тръгва.

— Е, добре. — В гласа на Ейдън се прокрадна облекчение.

— Радвам се, че най-после разбра — каза Алек през дълга прозявка. — А сега смятам да си легна отново.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Корди току-що бе изтърпяла изтощително двукилометрово пътуване около стария ѝ квартал с новата кола на Джейдън Мартин. Той не ѝ спомена, че беше с ръчни скорости, докато тя не се настани до него на предната седалка, още по-малко пък че нямаше представа как се сменят. Така тя преживя първия камшичен удар още преди да бяха завили зад най-близкия ъгъл.

Момчето се гордееше с придобивката си и очакваше оценката и одобрението ѝ, затова беше много тактична, когато спомена за ремонтите, които според нея бяха неотложни. На първо място ауспухът. Той щеше всеки момент да падне. После идваха гумите. Бяха гладки като стъкло и имаха нужда от подмяна. Накрая го посъветва да намери някой, който да го научи да кара кола с ръчни скорости, защото иначе щеше да изрони зъбните колела.

Когато най-последно се прибра в къщата, почти не ѝ беше останало време да се подготви за бала в Съмърсет. Алек и Регън вече се бяха нанесли в бившия ѝ дом и ѝ се струваше странно да спи в стаята за гости. Тъй като леглото ѝ изглеждаше точно на мястото си там, реши да го остави и да си купи ново в Бостън.

През цялата седмица умишлено се товареше с различни задачи, за да не ѝ остава време да мисли за Ейдън. Щом тръгнеш, можеше да плаче през целия път ако искаше, въпреки че баща ѝ не би одобрил подобно поведение. Сълзите го разстройваха и всеки път, когато ги видеше в очите ѝ, ѝ казваше да се държи мъжки. А това, като се замислеше, ѝ се струваше лишено от смисъл.

Имаше и някои хубави неща. Учениците, на които даваше уроци, внезапно започнаха да разбират материята. В началото почти виждаше бъркотията от хаотични понятия, премятащи се в съзнанието им, но когато всичко започна постепенно да си идва на мястото, тя изпадна в еуфория. Именно заради такива моменти на неочаквани успехи бе станала учителка. И сигурно още щеше да преподава в „Сейнт Матю“, ако не беше Ейдън. Сега отчаяно се опитваше да не тръгне по стъпките

на баща си и да копнее за нещо, което никога нямаше да има. Животът беше прекалено кратък, за да се пропилява, пък и вече беше готова за ново начало.

— Защо вече не си под душа? — Регън застана на прага на кухнята с ръце на кръста. Беше с направена коса, гримирана и само по халат. — Още не си готова.

— Ти не си готова — възрази приятелката ѝ.

— Остава само да си облека роклята. Побързай, Корди. Тази вечер ще си прекараш чудесно.

Корди изплакна чашата си и я сложи в миялната машина.

— Откъде знаеш, че ще ми е забавно?

Регън повдигна рамене.

— Никой няма да се опита да те убие. Дори само това е достатъчно, за да се повеселиш.

— Като се замисля, права си...

— Имаш смазка на лицето.

— Знам. — Джейдън бе вдигнал капака и я бе помолил да погледне двигателя и връзките. — Е, отивам да се изкъпя — заяви тя и забърза нагоре по стълбите.

Не беше в настроение да се преструва на щастлива, да се усмихва и да води закачливи разговори, но щеше да прави точно това. И никой, дори приятелите ѝ, нямаше да се досети, че душата ѝ страда...

Сапфиреносинята рокля, която беше носила в Сидни, висеше почистена и изгладена в гардероба ѝ. За съжаление мис Мари не беше тук, за да се погрижи за грима и косата ѝ. Мисълта за властната матрона я накара да се усмихне, с надеждата да я види някога отново.

Изсуши косата си и се гримира леко. Нищо артистично, като работата на мис Мари, но поне заприлича малко на себе си. Остави къдриците си да се спускат свободно върху раменете, защото единствената друга възможност беше да ги върже на конска опашка, което ѝ се струваше неподходящо за случая. След като се приготви, се огледа в голямото огледало, за да се убеди, че всичко е наред. „Мис Мари беше права — отбеляза мислено тя, — роклята много подхожда на цвета на очите ми.“

Регън и Алек я чакаха в антрето. Тя оправяше вратовръзката на съпруга си. Двамата се обърнаха едновременно, щом я чуха да слиза по

стълбите.

— Красива си — каза приятелката ѝ.

— Ти също — отвърна Корди и това не беше празен комплимент.

В тъмночервения, елегантен тоалет Регън изглеждаше ослепително.

Корди мълча през целия път към клуба, в който се провеждаше балът. Седеше на задната седалка и гледеше как Алек недоволно подръпва яката си.

Жена му забеляза:

— Налага ти се да обличаш смокинг само два пъти в годината, скъпи. Така че ще го преглътнеш.

— Какво мъчение... — изпъшка той. И се усмихна.

Настроението се разведри и когато пристигнаха, всички бяха готови да се забавляват.

Клубът беше едно от най-старите заведения в Чикаго, но наскоро беше ремонтиран и балната зала беше разширена почти двойно. Беше красиво обзаведен, със съвременен дизайн. Високите от пода до тавана прозорци разкриваха гледка към езерото и игрището за голф. От тавана се спускаха стъклени полилеи във формата на искрящи фонтани, които хвърляха мека светлина върху гостите, събиращи се в центъра на залата. На кръглите маси със снежнобели покривки блестяха кристални чаши и сребърни прибори.

Музикантите от оркестъра настройваха инструментите си в отдалечения край на дансинга. Прииждаха все повече хора и навсякъде се лееха шампанско и звънък смях. „Поводът е празничен — напомни си Корди. — Наистина е крайно време да се отърся от меланхолията си и да се забавлявам...“

Алек намери тяхната маса. Тя си помисли, че щеше да седи и да гледа как другите танцуват, но стана точно обратното. Още при първите акорди беше буквално завлечена на дансинга от най-досадния мъж на света. Казваше се Елиът и я бе преследвал през всичките ѝ години в колежа. Не разбираше от намеци, че не е желан, и чудесно изпълняваше ролята на досадник. И сега нямаше да я остави на мира, независимо колко пъти се опитваше да се извини. С пресилена усмивка тя се опитваше да слуша онова, което ѝ говореше, но романтичната песен, изпълнявана от оркестъра, непрекъснато отвличаше мислите ѝ в съвсем друга посока.

Музиката най-после утихна. Корди се отдръпна от партньора си, любезно му отказа следващия танц и се обърна да се върне на масата. И замръзна на място...

Ейдън беше застанал до вратата и разговаряше с Джак и Софи. Ейдън в смокинг... Ако нещо на света можеше да я остави без дъх, това беше той в смокинг. Стоеше сама в центъра на дансинга и се взираше в него. Разумът ѝ казваше да се обърне и да си тръгне, дори да избяга, но краката не я слушаха. Беше си въобразявала, че ще успее да напусне града, без да го види повече. Всъщност това се бе превърнало в надежда.

„Боже, какъв късмет...“

Трябваше да овладее емоциите си. Щеше да му благодари още веднъж за грижите, да го целуне по бузата и светкавично да изчезне. Това ѝ се стори добър план за действие, докато не го преосмисли. Да бъдеш страхливец не беше чак толкова лошо. Може би е по-добре да избяга веднага.

Оркестърът засвири отново още една романтична песен. Елиът мигновено се появи до нея. Преди да успее да му откаже, Ейдън го отпрати и я притегли в прегръдките си. Притисна тялото си към нейното и я поведе към дансинга.

Един танц. Можеше да го понесе. После щеше да си тръгне.

— Как е ръката ти? — попита той.

— Добре. Отлично.

Притисна я по-плътно.

— Липсваше ми.

— Ще го преживееш.

Реакцията му я озадачи. Той се разсмя и разхлаби прегръдката си само колкото да надникне в очите ѝ.

— Знаеш ли какво още ми липсва?

— Не.

Изобщо не беше подготвена за отговора.

— Стоновете ти, когато съм в теб.

— О, господи...

— И когато ме молиш да продължа...

Корди затисна с длан устните му.

— Престани да говориш така. Някой може да те чуе.

Червенината по бузите ѝ го накара да се усмихне.

— И какво още? — прошепна отмаляла тя. Зарови лице в гърдите му и бързо додаде: — Да не си посмьл да го кажеш.

— Липсва ми начинът, по който забиваше нокти в гърба ми и крещеше името ми, докато се извиваше под мен.

Тя тихо изстена:

— Моля те, спри.

Ейдън не устоя на изкушението.

— Никога не съм те чувал да ме молиш за това.

Коленете ѝ се подкосиха, но за щастие той я задържа. Корди осъзна, че трябваше да се овладее на всяка цена. И заяви с по-хладен глас:

— Вече установихме, че харесваш секса. Няма нужда да ми обясняваш защо.

— Харесвам секса с теб. Не, не се изразих точно. Обичам секса с теб.

Тя се опита да го отблъсне и изстреля, без да се замисли:

— Глупости. Обичаш кльоцави блондинки!

— Аз... — Ейдън примигна учудено. — Какво каза?

Изглежда я тъй, сякаш беше откачила. Тя си помисли, че може и да е така...

— Заминавам за Бостън утре сутринта — заяви накрая.

— Не. Няма — заяви той със спокоен глас. Продължаваха да се движат в ритъм, без да забележат, че музиката беше спряла.

— Какво искаш да кажеш с това „не“? — възнегодува тя. Да не би да си въобразяваше, че ѝ беше необходимо разрешението му?

— Няма да те пусна да заминеш.

— Да ме пуснеш ли?

Ейдън можеше да се закълне, че от очите ѝ изскочиха искри.

— Бях на пресконференцията на Чембърс.

— Сериозно ли? — изглежда го с изумление тя. — И какво направи? Добре ли мина?

Той се засмя.

— Да, мина много добре.

Когато ѝ разказа какво се беше случило, тя изпадна в екстаз.

— Кметицата Грийн е нямала никаква представа, така ли?

— Не — увери я той. — Единственият човек, който знаеше, че съм замислил нещо, беше репортерката Кейли. Предупредих я да е

ГОТОВА.

— Смяташ ли, че Грийн може да го бие на изборите?

— Мисля, че има много голям шанс.

— Искане ми се да бях там и да видя всичко със собствените си очи.

— И аз исках да си с мен — призна Ейдън. И продължи, вече съвсем сериозно. — Корделия, трябва да поговоря с теб... Да ти кажа...

— Какво?

— Ела в хотела с мен. Там ще можем да се усамотим.

Тя поклати глава.

— Не, Ейдън. Утре заминавам за Бостън. А ако се прибера в апартамента с теб, знаеш какво ще се случи.

— Не мога да те оставя да заминеш. — Той въздъхна. — Ето, виждаш ли, не казах: няма да те оставя да заминеш...

Опита се да я целуне, но Корди извърна глава.

— Хората гледат, за бога. Дръж се прилично.

— Е, добре. Разбрах, че няма да дойдеш с мен в хотела, където можем да се усамотим — примирено рече той. — В такъв случай ще ни се наложи да го направим тук.

— Какво... — попита тя подозрително.

— Ако бяхме в апартамента ми, първо щях да те целуна, а после, ако успея да откъсна устните си от теб, щях да ти кажа, че те обичам.

Беше толкова стъписана, че ѝ бяха необходими няколко секунди, за да реагира.

— Не, не ме обичаш. Просто ти бях удобна. Да, точно така — повтори тя, забелязала скептичния му поглед. — Ти не ме обичаш.

— Обичам те, Корделия. — Усмивката му беше пълна с нежност. — А ти?

— Аз заминавам за Бостън. — Беше разтърсена до дъното на душата си и ѝ беше трудно да разсъждава. Той я обичаше? Кога се беше случило?

— А ти? — настоя Ейдън.

— Вече купих къщата. Трябва да се преместя в нея.

— Обичаш ли ме?

— Да. — Беше едва доловим шепот, но той я чу. Допря пръст до гърдите му: — Само че вече съм решила да замина.

— В такъв случай идвам с теб в Бостън.

— Не можеш. Целият ти живот е тук.

— Където си ти, там ще бъда и аз. Нали така се създавало здраво семейство.

— Семейство ли?

— Да. Обичам те, Корделия... — Обви силните си ръце около нея и я целуна толкова страстно, че тялото ѝ омекна.

Когато отдели устни от нейните, Корди беше все още в прегръдките му. Огледа се наоколо и прошепна:

— Оркестърът не свири.

— Знам — тихо каза той. И отново понечи да я целуне.

Тя сложи пръсти на устните му, за да го възпре, и му кимна с глава, за да се огледа. Ейдън се обърна и се усмихна. Недалече от тях бяха застанали Регън и Софи и ги наблюдаваха, зяпнали от изумление.

Той се разсмя.

— Позволявам ти да им обясниш.

— Позволяваш ми?

ЕПИЛОГ

Корделия и Ейдън се венчаха в църквата „Сейнт Матю“ три месеца по-късно. Нито един от двамата не искаше да чака и въпреки че не разполагаха с достатъчно време за подготовка, всичко мина блестящо. Сестра Долорес беше щастлива от решението на Корди да се върне към преподавателската си работа в гимназията и благодарна за стипендията, учредена на името на Андрю Кейн. Тя се обливаше в сълзи от началото до края на церемонията. Младоженците прекараха медения си месец в Австралия, където Корди се наслади на възможността да разгледа всички красиви места, за които беше чела. Джулиън и дъщеря му не можеха да съсипят любовта ѝ към страната, но отбягваше Сидни, докато трябваше да се представи на борда и да подпише документите. Не искаше тези акции, но според завещанието не можеше да се откаже от тях.

— Какво ще ги правим? — попита тя.

— Ще измислим нещо — успокои я Ейдън.

Щом пристигнаха в Сидни, се настаниха в апартамента си в хотел „Хамилтън“. Според Лиъм, скандалът на годината бавно беше започнал да отшумява. Той ги придружи до седалището на фирмата за срещата с борда на директорите. Носеше пистолет на кръста си, но Корди не забеляза значка.

— Очакваш ли някакви проблеми? — Вървеше между него и Ейдън, докато изкачваха широкото стълбище във внушителната сграда.

— Просто предпазна мярка — обясни той.

Членовете на борда я очакваха. Около дългата маса седяха единайсет мъже и всеки от тях посвоему се опитваше да прикрие неудобството си. Дванадесетият, Крейг Рейбърн, отсъстваше и тя беше благодарна, че не ѝ се налагаше да стои в една стая с него. Когато влезе, всички станаха на крака.

— Мис Кейн е тук — съобщи мъжът, седнал на председателското място.

— Доктор Кейн, ако обичате — поправи го Ейдън.

— Доктор?

— Точно така. — В тона му се долавяше твърда нотка и Корди разбра, че това беше неговият начин да ги застави да проявят уважение.

Всеки член на борда ѝ се представи лично. Тя не се ръкува с никого. Ейдън ѝ подаде писалка. Беше доволна, че съпругът ѝ беше завършил право, защото ѝ позволи да сложи подписа си едва след като внимателно бе изчел документите. Подобно на бодигард, Лиъм стоеше плътно зад нея.

— Смятате ли да се възползвате... от акциите си? Имате ли намерение да... гласувате? — заекна мъжът в председателското кресло.

— Може би — кратко отвърна тя.

След трийсет безкрайно дълги минути Лиъм ги връщаше обратно в хотела, а Ейдън се опитваше да го уговори да остане с тях на специална вечеря в знак на благодарност за всичко, което беше направил.

— Високо ценя поканата — усмихна се Лиъм, — но довечера трябва да съм в Мелбърн. Там възникна проблем, който... трябва да го разреша.

— Мога ли да ти задам един въпрос? — обърна се към него Корди.

Той я погледна в огледалото за обратно виждане.

— Разбира се.

— За кого работиш?

— Зависи кой ден от седмицата е — отговори ѝ той с широка усмивка.

— Добре, да кажем — днес.

— А, днес за правителството.

— За кое по-точно?

— Уместен въпрос. Ако нямате нищо против, ще ви оставя пред хотела и ще продължа нататък. Чака ме самолет — заяви Лиъм, приключвайки с темата за работодателите му.

Корди се отказа да настоява и се обърна към Ейдън:

— Как ти се стори бордът?

— Все още не мога да преценя. Не разполагам с достатъчно информация.

— Не останах с впечатлението, че ме харесаха.

— Какво те кара да мислиш така? — попита Лиъм.

— Усещам, когато се опитват да ме преметнат — заяви тя компетентно.

Думите ѝ му се сториха забавни.

— Щом усещаш, добре... — отбеляза той.

— Да. Свикнала съм да общувам с хора, които се опитват да ме измамат. Все пак преподавам в гимназия за момчета в риск.

— В такъв случай трябваше отдавна да си разбрала, че ремонтът в къщата ти в Бостън никога нямаше да свърши. Алек измисляше извинение след извинение, за да те задържи в Чикаго. Но... ти вече го знаеше, нали?

— Какво? Защо му е трябвало да ме задържа в Чикаго?

— Според него вие и двамата не бяхте в час. Така ми каза. Смяташе, че на Ейдън му е необходимо време, за да прозре чувствата си, а и на теб също.

Корди стоеше като онемяла. Отново я бяха водили за носа.

— Значи, подовете...

— Бяха подменени още първата седмица.

„По дяволите!“

— Ще проведе кратък разговор с него, след като се приберем.

Все още мислеше за номерата на Алек, когато Лиъм спря пред хотела и излезе да се сбогува с тях.

— За мен беше удоволствие — каза и стисна силно ръката на Ейдън.

Когато се обърна към Корди, тя го прегърна и прошепна искрено:

— Благодаря ти за всичко, което направи.

— За теб съм готов на всичко — засмя се той, намигна ѝ и се качи отново в колата.

Докато се отдалечаваше, Ейдън я улови за ръката.

— Бих пийнал нещо. А ти?

— Чудесна идея — съгласи се тя.

Влязоха в хотела и се отправиха към бара. Изведнъж той спря и въздъхна отегчено:

— Я виж кой е тук...

Корди погледна към отдалечения край на фойето и присви очи. Симон седеше сковано в едно кресло недалече от асансьорите.

— Какво иска? — попита тя.

— Не си длъжна да разговаряш с нея.

— Не мисля, че ще си отиде...

Продължиха към бара, давайки си сметка, че тя ги наблюдаваше. Когато Симон се изправи и ги последва, Корди изпита нереалното чувство, че всеки момент щеше да се окаже насред престрелката в О. К. Корал^[1]. Настаниха се на една маса и зачакаха.

Симон дори не се опита да прикрие гнева си. Помежду им беше металната маса, но за втори път Корди си помисли, че жената щеше да се нахвърли върху нея.

Когато заговори, гласът ѝ трепереше:

— Даваш ли си сметка какво ми причини? Какво стори със семейството ми?

— Не мога да повярвам, че аз съм тази, която е направила нещо нередно. Баща ти беше наел хора да ме убият. Мястото му е в затвора. И не съм сигурна дали не трябва да му правиш компания. За съжаление да си безсърдечна кучка не се смята за престъпление.

Симон не можа да се въздържи. Вдигна ръка и замахна към лицето на Корди. Ейдън успя да улови китката ѝ.

— За какво си дошла? — ледено попита Корди.

— Исках да знаеш до какво ни докара. Съсипа мен и най-близките ми хора.

— И как успях да постигна такъв успех? — спокойно попита тя.

— Благодарение на теб не можем да вървим с вдигнати глави. Срама... Унижението... Няма да ги понеса. Помолиха ме да се оттегля от бордовете на всички благотворителни фондове. Не ме допускат до никаква обществена работа в града. За всичко е виновна твоята омраза.

— Аз не те мразя. Съжалявам те. Скандалът ще отшуми и след време ще се забрави. Обещавам ти, че занапред няма да ти се налага да ме виждаш. Можеш отново напълно да забравиш за съществуването ми.

Обещанието сякаш я успокои. Тя кимна и без да каже нищо повече, тръгна към изхода на бара.

Облегната на Ейдън, Корди я наблюдаваше как се отдалечава.

— Била е много млада, когато ме е родила.

— И това оправдава постъпката ѝ, така ли?

— Може би... — въздъхна тя. — Наистина я съжалявам. Накара ме да осъзная каква късметлийка съм била. Бях отгледана от любящ

баща, а се съмнявам, че Симон е получила достатъчно нежност от Джулиън. За него е било по-важно да я държи под контрол. — Обви ръце около раменете му и каза: — Ти ще бъдеш чудесен баща.

— Мислиш ли?

Тя се усмихна и го целуна.

А после прошепна в ухото му:

— Искаш ли да се качим горе, за да ти го докажа?

[1] Престрелка в О. К. Corral — 30-секундно стълкновение между нелегалните каубои и служители на реда, случило се в 15:00 часа на 26 октомври 1881 година, което се смята за най-известната престрелка в историята на Дивия Запад. — Б.а. ↑

Издание:

Автор: Джули Гаруд

Заглавие: Бърз триумф

Преводач: Пепа Стоилова

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 02.07.2015

Отговорен редактор: Ивелина Балтова

Коректор: Антоанета Бонева

ISBN: 978-954-26-1469-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9299>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.